TERRY PRATCHETT

Uluitorul Maurice

și rozătoarele lui educate

O POVESTE DIN LUMEA DISC
DISTINSĂ CU *CARNEGIE MEDAL*

CORINT JUNIOR

Terry Pratchett este autorul fenomenalului succes numit *Discworld* (LUMEA DISC), ca şi al mai multor cărţi pentru tineret care figurează pe listele de lucrări recompensate cu premii majore.

Terry Pratchett trăieşte în Wiltshire aşezat în faţa calculatorului, şi spune că „nu vrea să-şi schimbe viaţa pentru că are senzaţia că deja duce trei odată”. A fost înnobilat în 1998 cu *Order ofthe British Empire* (OBE) pentru serviciile aduse literaturii.

Uluitorul Maurice şi rozătoarele lui educate a primit în 2001 Carnegie Medal pentru Literatură.

„Terry Pratchett este unul dintre marii inventatori ai unor lumi secundare – sau imaginare ori alternative... el are adevărata energie a celui dintâi povestitor.”

The Times

„Unul dintre cei mai buni şi mai amuzanţi scriitori în viaţă.

Inde pendent

„Fanii lui aşteaptă de la el dialogul scânteietor de amuzant, imaginaţia uluitor de bogată şi sentimentul de participare la nişte evenimente care sunt ciudate, dar în acelaşi timp pline de întâmplări de fiecare zi – lumea reală înfăţişată altfel.”

The Times

TERRY PRATCHETT

ULUITORUL MAURICE ŞI ROZĂTOARELE LUI EDUCATE

Pentru D'neice, pentru cartea potrivită la momentul potrivit

Capitolul 1

Într-o zi, când nu era cuminte, Domnul Urechilă s-a uitat peste gardul viu în câmpul Fermierului Fred şi a văzut că era plin de lăptuci verzi şi proaspete. Domnul Urechilă însă nu era plin de lăptuci. Iar asta i se părea o nedreptate.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Şobolani!

Şobolanii fugăreau câinii şi pisicile, şobolanii…

Dar nu era numai atât. Aşa cum a spus uluitorul Maurice, asta era doar o poveste despre oameni şi şobolani. Şi lucrul cel mai greu în toată treaba asta era să-ţi dai seama care erau oamenii şi care şobolanii.

Însă, Maliţia Crimă a spus că era o poveste despre poveşti.

Povestea a început – *o parte* din ea a început – în diligenţa poştală care a sosit peste munţi din oraşele îndepărtate din câmpie.

Asta era acea parte a călătoriei pe care nu putea s-o sufere vizitiul. Drumul şerpuia printre păduri şi înconjura munţii pe drumuri desfundate. Între copaci umbrele erau adânci. Uneori avea impresia că existau nişte făpturi care urmăreau diligenţa, stând tot timpul ascunse. Drumul ăsta îl băga în sperieţi.

Iar în *această* călătorie, sperietura cu adevărat mare era că auzea voci. Era sigur de asta. Veneau din spatele lui, de pe acoperişul diligenţei, iar acolo nu se afla nimic, în afară de sacii mari de poştă, din muşama, şi de bagajul tânărului. Cu siguranţă nu exista nimic îndeajuns de mare în care să se poată ascunde cineva. Cu toate acestea, din când în când era sigur că aude voci piţigăiate şopotind.

În diligenţă nu se afla decât un călător. Era un tânăr cu părul blond, care stătea singur în diligenţa ce se zgâlţâia şi

citea o carte. Citea încet şi cu voce tare, urmărind cuvintele cu degetul.

— Ubberwald, citi el.

— E „Uberwald”, spuse o voce mărunţică, piţigăiată dar foarte clară. Punctele fac un fel de sunet „ooo” lung. Dar te descurci bine.

— Ooooooberwald?

— Există şi ceva ce se numeşte *prea multă* pronunţie, puştiule, spuse o altă voce care părea pe jumătate adormită. Dar ştii care-i cel mai bun lucru legat de Uberwald? E departe, foarte departe de Furătot. E departe de Pseudopolis. E departe de *orice loc* în care Comandantul Gărzii spune că ne va fierbe de vii dacă ne mai prinde. Şi nu e foarte modern. Drumuri proaste. O mulţime de munţi în jur. Oamenii de pe-aici nu circulă prea mult. Aşa că veştile nu ajung prea repede, înţelegi? Şi probabil că nu au nici poliţişti. Puştiule, putem să facem *avere* aici!

— Maurice? spuse băiatul pe un ton prudent.

— Da, puştiule?

— Tu nu crezi că lucrul pe care-i facem noi este... ştii tu... necinstit, nu?

Urmă o pauză, apoi vocea spuse:

— Ce vrei să spui cu necinstit?

— Păi... le luăm banii, Maurice.

Diligenţa se legănă şi se hurducă peste o groapă.

— Bine, spuse nevăzutul Maurice, dar întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui este: *de la cine* luăm noi de fapt banii?

— Păi... de obicei de la primar sau consiliul oraşului sau de la cineva de genul acesta.

— Corect! Şi asta înseamnă că sunt... ce? Ţi-am mai spus chestia asta.

— Ăăă...

— Sunt *banii guvernului,* puştiule, spuse cu răbdare Maurice. Repetă: banii gu-ver-nu-lui.

— Banii gu-ver-nu-lui, spuse ascultător băiatul.

— Corect! Şi ce fac guvernele cu banii?

— Ăăă… ele…

— Plătesc soldaţii, spuse Maurice. Poartă războaie. De fapt, probabil că am oprit o mulţime de războaie luând banii şi punându-i acolo unde nu pot face rău. Ne-ar ridica *monomente* dacă s-ar gândi mai bine.

— Unele dintre oraşele alea păreau destul de sărace, Maurice, spuse cu îndoială puştiul.

— Hei, atunci sunt exact genul de locuri care nu au nevoie de un război.

— Fasole Periculoasă spune că e… Băiatul se concentră şi buzele lui se mişcară înainte să pronunţe cuvântul, ca şi cum ar fi încercat să-l rostească pentru sine: …E ne-e-tic.

— Aşa e, Maurice, spuse vocea piţigăiată. Fasole Periculoasă spune că nu trebuie să trăim din înşelăciune.

— Ascultă, Piersicuţă, *înşelăciunea* e ceea ce urmăresc oamenii, spuse vocea lui Maurice. Ţin mereu cu tot dinadinsul să se înşele unul pe altul încât aleg guverne care să o facă pentru ei. *Noi* le dăm un lucru valoros pentru banii lor. Ei au o invazie îngrozitoare de şobolani, plătesc un fluieraş, şobolanii îl urmează pe puşti afară din oraş, ţupa-ţup, sfârşitul nenorocirii, toată lumea e fericită că nimeni nu le-a mai stropipit făina, guvernul este ales din nou de o populaţie recunoscătoare, sărbătoare generală peste tot. Bani *bine* cheltuiţi, după părerea mea.

— Dar există o invazie doar pentru că noi îi facem să creadă că e, se auzi vocea Piersicuţei.

— Ei bine, draga mea, un alt lucru pe care toate acele mici guverne îşi cheltuiesc banii sunt vânătorii de şobolani, înţelegi tu? Adevărul e că nu ştiu de ce-mi bat capul cu voi.

— Da, dar noi…

Îşi dădură seama că diligenţa se oprise. Afară, în ploaie, se auzi clinchetul clopoţeilor de la hamuri. Apoi diligenţa se clătină puţin, şi răsună un zgomot de paşi care aleargă.

O voce din întunericul de afară spuse:

— E vreun *vrăjitor* acolo înăuntru?

Ocupanţii diligenţei se uitară miraţi unul la altul.

— Nu, spuse puştiul, genul ăla de „nu” care înseamnă „de ce întrebi?”.

— Sau vreo *vrăjitoare?* spuse vocea.

— Nu, nu sunt vrăjitoare, răspunse puştiul.

— Bine. Există acolo înăuntru *troli* înarmaţi până-n dinţi folosiţi de compania diligentelor de poştă?

— Mă îndoiesc, spuse Maurice.

Urmă un moment de tăcere în care nu se auzi decât răpăitul ploii.

— OK, dar vârcolaci? spuse în cele din urmă vocea.

— Cum arată? întrebă puştiul.

— Ah, păi arată perfect normal până când le cresc păr şi dinţi şi labe uriaşe şi sar la tine prin fereastră, spuse vocea.

Vorbitorul părea că urmăreşte o listă.

— Toţi avem păr şi dinţi, spuse puştiul.

— Atunci chiar *sunteţi* vârcolaci?

— Nu.

— Bine, bine. Urmă un alt moment de tăcere umplut de zgomotul ploii. În regulă, vampirilor, spuse vocea. E o noapte umedă, nu cred că vreţi să zburaţi pe o vreme ca asta. Există vreun vampir acolo?

— Nu! spuse puştiul. Suntem cu toţii pe deplin inofensivi!

— O, Doamne, murmură Maurice şi se strecură sub scaun.

— Ne-am liniştit, spuse vocea. În zilele noastre trebuie să fii foarte atent. Există o mulţime de oameni ciudaţi care umblă pe-aici. Prin fereastră fu împinsă o arbaletă şi vocea spuse: Banii *şi* viaţa! Două cărţi pentru o mână, pricepi?

— Banii-s în cufărul de pe acoperiş, se auzi vocea lui Maurice de jos, de pe podea.

Tâlharul cercetă interiorul întunecat al diligenţei.

— Cine a spus asta? întrebă el.

— Ăăă... eu, răspunse băiatul.

— Nu ţi-am văzut buzele mişcându-se, puştiule!

— Banii chiar *sunt* pe acoperiş. În cufăr. Dar dacă aş fi în locul tău, n-aş...

— Ha, probabil că tu chiar n-ai…

Şi faţa lui mascată dispăru de la fereastră.

Băiatul luă fluierul care se afla pe bancă lângă el. Era din genul cunoscut încă drept „fluieraşe de-un penny”, deşi nimeni nu-şi amintea când costaseră ele vreodată un penny.

— Cântă „Jaf cu violenţă”, puştiule, spuse calm Maurice.

— N-am putea pur şi simplu să le dăm bani? se auzi vocea Piersicuţei; era o voce subţirică.

— Banii sunt făcuţi ca oamenii să ni-i dea *nouă,* spuse aspru Maurice.

Auziră deasupra lor zgomotul cufărului târât pe acoperişul diligenţei pe când tâlharul îl trăgea jos.

Băiatul luă ascultător fluierul şi cântă câteva note. Se auziră mai multe sunete. Mai întâi fu un scârţâit, apoi o bufnitură, un soi de zgomot de învălmăşeală, pe urmă un ţipăt foarte scurt.

Când se lăsă liniştea, Maurice se cocoţă la loc pe bancă şi îşi scoase capul afară din diligenţă, în noaptea întunecată şi ploioasă.

— Bun băiat, spuse el. Înţelept. Cu cât te zbaţi mai mult, cu atât muşcă mai tare. Probabil că încă n-ai răni, nu? Bun. Apropie-te puţin ca să te văd. Dar cu grijă, da? Nu vrem să se sperie nimeni, aşa-i?

Tâlharul apăru din nou în lumina felinarelor diligenţei. Păşea foarte încet şi cu grijă, cu picioarele larg depărtate.

— Ah, iată-te, spuse Maurice vesel. Ţi-au intrat prin cracul pantalonilor, nu? Şmecherie tipic şobolănească. Dă doar din cap, pentru că nu vrem să-i stârnim. Nu se ştie cum s-ar putea sfârşi.

Tâlharul dădu foarte încet din cap. Apoi ochii i se îngustară.

— Eşti o *pisică?* murmură el.

Apoi ochii îi fugiră în cruciş şi i se tăie răsuflarea.

— Ţi-am zis eu să vorbeşti? spuse Maurice. Nu cred că am zis să vorbeşti, nu-i aşa? Vizitiul diligenţei a fugit, sau l-ai omorât tu? Faţa omului se albi. Ah, înveţi repede, îmi

place asta la un tâlhar de drumul mare, spuse Maurice. La întrebarea asta poţi să răspunzi.

— A fugit, spuse tâlharul cu o voce răguşită.

Maurice îşi băgă la loc capul în diligenţă.

— Ce ziceţi? spuse el. Diligenţă, patru cai, poate ceva chestii valoroase în sacii de poştă... ar putea fi, oh, o mie de dolari sau poate chiar mai mult. Puştiul ar putea-o conduce. Merită să încercăm?

— Ăsta-i *furt,* Maurice, spuse Piersicuţa.

Stătea pe bancă lângă puşti. Era un şobolan.

— Nu-i *furt* propriu-zis, răspunse Maurice. Mai degrabă... *găsit.* Vizitiul a fugit, aşa că e ca o ...salvare. Hei, chiar aşa, am putea să le dăm totul înapoi contra unei recompense. Asta e *mult* mai bine. Şi e şi legal. O facem?

— Oamenii ar pune prea multe întrebări, spuse Piersicuţa.

— Dacă o lăsăm aici, vreun *yawlp* o s-o fure, se tângui Maurice. Vreun hoţ o s-o ia! E mult mai bine dacă o luăm noi, nu? *Noi* nu suntem hoţi.

— O s-o *lăsăm,* Maurice, spuse Piersicuţa.

— În cazul ăsta, hai să furăm calul tâlharului, spuse Maurice, ca şi cum noaptea nu se putea încheia cum trebuie dacă nu furau *ceva.* Dacă furi de la un hoţ nu e furt, pentru că se anulează.

— Nu putem rămâne aici toată noaptea, îi spuse puştiul Piersicuţei. Are dreptate.

— Aşa e! spuse repede tâlharul. Nu puteţi rămâne aici toată noaptea!

— Aşa e! se auzi un cor din pantalonii lui, nu putem rămâne aici toată noaptea!

Maurice oftă, şi-şi scoase din nou capul pe fereastră.

— *O-K,* spuse el. Uite ce-o să facem. Tu o să stai foarte liniştit şi-o să priveşti drept în faţa ta şi n-o să încerci vreo şmecherie, căci dacă încerci n-am decât să rostesc un cuvânt şi...

— Nu rosti cuvântul! spuse tâlharul şi mai repede.

— Bine, spuse Maurice, şi o să-ţi luăm calul drept pedeapsă şi tu poţi rămâne cu diligenţa, pentru că asta ar fi furt şi numai hoţii au voie să fure. Ţi se pare drept?

— Cum vrei tu! spuse tâlharul, apoi se gândi puţin mai bine şi adăugă repede: Dar, te rog, nu spune *nimic!*

Şi continuă să privească fix drept înainte. Îi văzu pe băiat şi pe pisică dându-se jos din diligenţă. Auzi diferite sunete în spatele lui pe când cei doi îi luau calul. Şi se gândi la sabia lui. Bun, din afacerea asta o să se aleagă cu o întreagă diligenţă, dar mai exista şi mândria profesională.

— În regulă, se auzi după un timp vocea pisicii. Acum o să plecăm cu toţii, iar tu trebuie să-mi promiţi că nu te mişti de-acolo până ce n-am dispărut. Promiţi?

— Ai cuvântul meu de hoţ, spuse tâlharul, coborându-şi încet mâna către sabie.

— Bine. Sigur că avem încredere în tine, spuse vocea pisicii.

Omul îşi simţi pantalonii mai uşori când şobolanii se scurseră afară şi o luară la fugă, apoi auzi clinchetul hamurilor. Aşteptă o clipă, pe urmă se răsuci, îşi trase sabia şi se avântă înainte.

De fapt, foarte puţin înainte. N-ar fi bufnit atât de tare la pământ dacă cineva nu i-ar fi înnodat unul de celălalt şireturile de la ghete.

Se spunea despre el că e uluitor. Uluitorul Maurice, aşa era numit. Nu avusese niciodată de gând să fie uluitor. Pur şi simplu se întâmplase.

Îşi dăduse seama că ceva era ciudat în acea zi, chiar după prânz, când se uitase la imaginea dintr-o baltă şi îşi spusese: *ăsta-s eu.* Până atunci nu fusese niciodată *conştient* de sine. Desigur, era greu să-şi aducă aminte *cum* gândise înainte de a deveni uluitor. I se părea că mintea lui fusese doar un soi de zeamă lungă.

Şi apoi fuseseră şobolanii, care trăiau sub grămada de gunoi dintr-un colţ al teritoriului său. Îşi dăduse seama că exista un dram de educaţie în şobolanii ăştia atunci când

sărise pe unul dintre ei şi acesta îl întrebase: „Nu putem să discutăm despre asta?”, şi o parte din uluitorul lui creier nou îi spusese că nu poţi mânca pe cineva care vorbeşte. Cel puţin, nu înainte de a auzi ce are de spus.

Şobolanul acela fusese Piersicuţa. Ea nu semăna cu ceilalţi şobolani. După cum nu semănau nici Fasole Periculoasă, Gogoaşă Gogonată, Negrumat, Şuncădeporc, Economiisubstanţiale, Toxic şi toţi ceilalţi. Dar nici Maurice nu mai era ca alte pisici.

Alte pisici deveniră, deodată, *proaste.* Maurice începu să prefere tovărăşia şobolanilor. Cu ei se putea vorbi. Se înţelegea de minune cu ei, atâta timp cât îşi amintea să nu mănânce pe vreunul cunoscut.

Şobolanii îşi petreceau multă vreme întrebându-se de ce erau *ei* brusc atât de deştepţi. Maurice socotea că asta e o pierdere de timp. Lucrurile de genul acesta se întâmplă. Dar şobolanii se tot întrebau dacă nu cumva mâncaseră ceva din grămada de gunoi, şi chiar şi Maurice îşi dădea seama că asta nu putea explica în ce fel se schimbase *el,* pentru că nu mâncase niciodată gunoaie. Şi cu siguranţă n-ar mânca gunoaie din grămada *aceea,* ţinând seama de unde provenea…

Se gândi că şobolanii erau, sincer, cam proşti. Deştepţi, e adevărat, dar *proşti.* Maurice trăia de patru ani pe străzi, şi nu prea mai avea urechi, iar nasul îi era plin de cicatrice, şi el era *isteţ.* Se legăna atât de fudul când mergea, încât, dacă nu încetinea pasul, se împiedica şi se dădea peste cap. Când îşi înfoia coada, oamenii trebuiau să o ocolească. Socotea că trebuie să fii isteţ ca să trăieşti patru ani pe străzile alea, mai ales cu toate bandele de câini şi blănării independenţi. O mişcare greşită şi te trezeai masă de prânz şi o pereche de mănuşi.

Şi mai trebuia să fii bogat. Asta i-a luat ceva timp ca să le explice şobolanilor, dar Maurice cutreierase oraşul şi învăţase cum mergeau lucrurile, iar banii, spunea el, erau cheia oricărui lucru.

Şi apoi, într-o bună zi, îl auzise pe puştiul cu mutră de prostănac cântând din fluier, cu şapca pusă pe jos, în faţa

lui, ca să capete nişte penny, şi-i venise o idee. O idee uluitoare. Îi trecuse prin cap – bang! – aşa, deodată. Şobolani, fluier, puşti cu mutră de prostănac...

Şi spusese: „Hei, puştiule cu mutră de prostănac! Ţi-ar plăcea să te îmbo... – nu, puştiule, sunt aici, jos...”

Începea să se lumineze de ziuă când calul tâlharului ieşi din pădure, trecu printr-un defileu şi apoi fu oprit din hăţuri într-o pădurice. Sub ei se întindea valea râului, cu un oraş cocoţat pe pantă.

Maurice se strecură afară din desaga agăţată la oblânc şi se întinse. Puştiul cu mutră de prostănac îi ajută pe şobolani să iasă din cealaltă desagă. Călătoriseră tot drumul înghesuiţi pe bani, deşi erau prea politicoşi pentru a spune că o făcuseră, deoarece niciunul dintre ei nu voise să doarmă în aceeaşi desagă cu pisica.

— Care-i numele oraşului, puştiule? întrebă Maurice, stând pe o stâncă şi uitându-se în jos la oraş.

În spatele lor, şobolanii numărau din nou banii, aşezându-i în teancuri lângă sacul lor de piele. Asta făceau în fiecare zi. Deşi Maurice nu avea buzunare, era ceva în expresia lui care îi făcea pe toţi să vrea să-şi verifice măruntul cât de des posibil.

— Se numeşte Bad Incontra, spuse puştiul, uitându-se în ghid.

— Hm... Ba din contra? întrebă Piersicuţa, ridicând ochii de la număratul banilor. Trebuie să fie cu toţii nişte căpoşi.

— Nu, nu, spuse Maurice. „Bad” e un cuvânt străin pentru baie, înţelegi?

— Atunci e de fapt Baia încontra? întrebă Gogoaşă Gogonată.

— Nu, nu, i se spune Baie pentru că... – Uluitorul Maurice ezită, dar numai pentru o clipă – pentru că au o baie, înţelegi? Ăsta e un loc foarte izolat. Nu există prea multe băi. Da' au una, şi-s foarte mândri de ea, aşa că vor ca toată lumea să afle. Probabil că trebuie să luăm şi bilete ca să ne uităm la ea.

— E *adevărat,* Maurice? întrebă Fasole Periculoasă.

Puse întrebarea pe un ton foarte politicos, dar era clar că voia de fapt să spună: „Nu cred că e adevărat, Maurice."

Ah, da... Fasole Periculoasă. Fasole Periculoasă era un tip dificil. De fapt, n-ar fi trebuit să fie aşa. Pe vremuri, îşi spunea Maurice, nici n-ar fi mâncat un şobolan atât de mic şi de palid şi care arăta cam bolnav. Maurice se uită lung la micul şobolan albinos, cu blana lui albă ca zăpada şi ochii rozalii. Fasole Periculoasă nu se uită şi el lung la Maurice pentru că el avea vederea prea scurtă. Desigur, a fi aproape orb nu era un defect prea mare la o specie care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului în întuneric şi avea un miros care, pe cât înţelegea Maurice, era la fel de bun ca văzul şi auzul şi vorbitul la un loc. De exemplu, un şobolan se întorcea întotdeauna către Maurice şi îl privea drept în faţă atunci când vorbea. Era straniu. Maurice cunoscuse odată o pisică oarbă care intra mereu cu capul în uşi, dar Fasole Periculoasă nu făcea asta niciodată.

Fasole Periculoasă nu era şeful şobolanilor. Asta era treaba lui Şuncădeporc. Şuncădeporc era mare şi aprig şi cam împuţit, şi nu-i plăcea prea mult noul său creier, şi *cu siguranţă* nu-i plăcea să vorbească cu o pisică. Era destul de bătrân la vremea Schimbării, cum îi ziceau ei, şi spunea că era prea *bătrân* ca să se mai schimbe. Lăsa vorbitul cu Maurice în seama lui Fasole Periculoasă, care se născuse la scurtă vreme după Schimbare. Iar şobolanul ăla mic era deştept. Incredibil de deştept. Prea deştept. Maurice trebuia să-şi pună la bătaie toate şmecheriile când avea de-a face cu Fasole Periculoasă.

— E uluitor cât de multe chestii ştiu, spuse Maurice, clipind încet către el. Oricum, e un oraş care arată bine. Şi mi se pare a fi bogat. Acum, ceea ce vom face e să...

— Hm...

Maurice *ura* sunetul ăla. Dacă exista un sunet mai neplăcut decât al lui Fasole Periculoasă când îi punea una dintre întrebările lui ciudate, acesta era sunetul pe care-i scotea Piersicuţa când îşi dregea vocea. Asta însemna că,

pe un ton foarte liniştit, urma să spună ceva care avea să-l enerveze pe Maurice.

— Da? spuse el tăios.

— Chiar *trebuie* să facem mereu chestia asta? întrebă ea.

— Ei, bineînţeles că *nu,* spuse Maurice. Eu nu am ce *căuta* aici. Sunt o *pisică,* nu? O pisică cu talentele mele? Păi cum! Mi-aş fi putut găsi o slujbuliţă cu adevărat bună, la un scamator. Sau poate un ventrilochist. Există o *puzderie* de lucruri pe care le-aş putea face, pen'că oamenii *iubesc* pisicile. Dar, dat fiind faptul că sunt incredibil – după cum ştiţi – de *prost* şi de *milos,* am hotărât să ajut un pumn de rozătoare care – să fim sinceri – nu sunt exact foarte iubite de oameni. Ei bine, unii dintre voi – şi aici ochii lui galbeni se îndreptară către Fasole Periculoasă – s-au gândit să se ducă într-o insulă aiurea şi să pună bazele unei civilizaţii şobolăneşti proprii, ceea ce cred că este o chestie foarte – ştiţi – admirabilă, dar pentru asta aveţi nevoie de... – de ce v-am spus eu că aveţi nevoie?

— De bani, Maurice, spuse Fasole Periculoasă, dar...

— Bani. Asta e, pen'că ce puteţi lua cu bani? Aruncă o privire împrejur la şobolani. Începe cu B, sugeră el.

— Bărci, Maurice, dar...

— Şi apoi sunt toate uneltele alea de care aveţi nevoie, şi mâncarea, desigur...

— Există nuci de cocos, spuse puştiul cu mutră de prostănac, care îşi lustruia fluierul.

— Ei, a vorbit cineva? spuse Maurice. Ce ştii tu despre asta, puştiule?

— Găseşti nuci de cocos, răspunse puştiul. Pe insulele pustii. Mi-a zis asta un tip care vindea aşa ceva.

— Cum? spuse Maurice.

Nu prea avea idee despre nucile de cocos.

— Nu ştiu. Pur şi simplu le găseşti.

— Oh, presupun că ele cresc pur şi simplu în copaci, nu? spuse sarcastic Maurice. Pfui, chiar nu ştiu ce v-aţi

face voi fără... oare cine? Se uită mânios la grup. Începe cu M.

— Fără tine, Maurice, spuse Fasole Periculoasă Dar, vezi tu, ceea ce credem noi e, de fapt...

— Da? spuse Maurice.

— Hm, făcu Piersicuţa.

Maurice gemu.

— Ceea ce vrea să spună Fasole Periculoasă, spuse şobolăniţa, e că toată chestia asta cu furatul grânelor şi a brânzei şi făcutul găurilor în pereţi e, cum să-ţi spun... îl privi pe Maurice în ochii lui galbeni. Nu e *corect din punct de vedere moral.*

— Dar asta fac şobolanii! spuse Maurice.

— Dar noi credem că n-ar trebui s-o facem, spuse Fasole Periculoasă. Ar trebui să ne croim propriul nostru drum în viaţă!

— Vai, vai, vai, spuse Maurice clătinând din cap. Hip-hip-ura pentru insulă, nu? Regatul Şobolanilor! Nu că aş râde de visul vostru, adăugă el repede. Fiecare are nevoie de micul lui vis.

Maurice credea cu adevărat asta. Dacă ştiai ce visau de fapt *cu adevărat* oamenii, puteai să-i controlezi mult mai bine.

Uneori se întreba ce voia puştiul cu mutră de prostănac. Nimic, din câte îşi dădea seama Maurice, doar să i se îngăduie să cânte din fluier şi să fie lăsat în pace. Dar... ei bine, se întâmpla ca acum, cu nucile de cocos. Adeseori puştiul venea cu câte o chestie care dădea de înţeles că ascultase totul. Oamenii de genul ăsta sunt greu de manipulat.

Dar pisicile *se pricep* la manipularea oamenilor. Un miau ici, un tors colo, o apăsare uşoară cu o lăbuţă... şi Maurice nu trebuise niciodată să se *gândească* la asta până atunci. Pisicile nu aveau nevoie să gândească. Ele trebuiau doar să ştie ce vor. Oamenii trebuiau să gândească. Pentru asta erau făcuţi.

Maurice se gândi la frumoasele zile de odinioară, înainte ca mintea lui să sfârâie asemenea unor artificii.

Apărea la uşa bucătăriei Universităţii cu o mutriţă dulce, şi apoi bucătarii *încercau să descopere* ce voia el. Era uluitor! Spuneau chestii de genul „Vrea băiatu' o farfurioară cu lapte? Vrea băiatu' un biscuit? Vrea băiatu' bucăţelele astea frumuşele?” Şi tot ce avea de făcut Maurice era să aştepte răbdător până ce ajungeau la nişte sunete pe care le recunoştea, ca de pildă „copănel de curcan” sau „cărniţă de miel”.

Dar era sigur că nu mâncase niciodată ceva magic. Doar nu existau lucruri ca măruntaie de pui fermecate, nu?

Şobolanii erau cei care mâncaseră chestiile alea vrăjite. Gunoiul pe care ei îl numeau „casă” şi-l mai numeau şi „mâncare” se afla în spatele Universităţii, iar asta era de fapt o universitate pentru vrăjitori. Bătrânul Maurice nu dăduse prea multă atenţie oamenilor care nu ţineau în mână castroane, dar îşi dăduse seama că oamenii înalţi cu pălării ţuguiate făceau să se întâmple lucruri ciudate.

Iar acum ştia ce se întâmpla şi cu toate lucrurile pe care le foloseau ei. După ce nu mai aveau nevoie de ele, le aruncau peste gard. Toate cărţile vechi şi ferfeniţite, şi mucurile de lumânări care picuraseră, şi resturile lichidelor verzi care bolboroseau în cazanele lor ajungeau în grămada mare de gunoi, alături de cutii de conserve şi cartoane vechi şi resturi de la bucătărie. E adevărat, vrăjitorii puseseră afişe cu „Pericol” şi „Toxic”, dar în acele zile şobolanii nu ştiau să citească şi le plăceau teribil mucurile de lumânări care picuraseră.

Maurice nu mâncase *niciodată* nimic din grămada de gunoi. Un principiu bun în viaţă, socotea el, era: nu mânca nimic care străluceşte.

Dar şi el devenise inteligent, cam în acelaşi timp cu şobolanii. Era un mister.

De atunci făcuse ceea ce fac întotdeauna pisicile. Manipula persoanele. Sigur că unii dintre şobolani puteau fi consideraţi persoane. Dar persoanele erau persoane, chiar dacă aveau patru picioare şi îşi puseseră nume ca

Fasole Periculoasă, care e genul ăla de nume pe care ţi le iei dacă înveţi să citeşti înainte să pricepi înţelesul real al cuvintelor, şi citeşti afişele şi etichetele de pe cutiile ruginite de conserve şi îţi alegi nume care îţi plac cum sună.

Problema cu gânditul era că, odată ce-ai început, continuai s-o faci. Iar din punctul de vedere al lui Maurice, şobolanii gândeau mult prea mult. Fasole Periculoasă era destul de supărător, dar era atât de ocupat cu gândurile lui prosteşti despre cum ar putea de fapt şobolanii să-şi întemeieze propria lor ţară undeva, încât, cu el, Maurice se putea descurca. Cel mai rău era cu Piersicuţa. Cu ea nu mergea deloc şmecheria obişnuită a lui Maurice de a vorbi atât de repede încât îi zăpăcea pe toţi.

— Hm, începu ea din nou, noi credem că asta ar trebui să fie ultima oară când o facem.

Maurice se holbă la ea. Ceilalţi şobolani făcură uşor un pas înapoi, dar Piersicuţa rămase nemişcată, privindu-l şi ea lung.

— Asta trebuie să fie ultima oară când facem şmecheria asta stupidă cu „invazia de şobolani”, spuse Piersicuţa. Şi asta e hotărât.

— Şi ce gândeşte Şuncădeporc despre chestia asta? spuse Maurice.

Se întoarse către şeful şobolanilor, care îi privea. Întotdeauna fusese o idee bună să facă apel la Şuncădeporc atunci când Piersicuţa crea necazuri, pentru că n-o plăcea prea mult.

— Ce vrei să spui cu „gândeşte”? spuse Şuncădeporc.

— Eu... mă gândesc, domnule, că ar trebui să încetăm să mai facem şmecheria asta, spuse Piersicuţa, lăsându-şi nervoasă capul în jos.

— Oh, deci şi *tu* gândeşti, spuse Şuncădeporc. Toată lumea gândeşte acum. Eu gândesc că e mult prea multă gândire, asta gândesc *eu.* Niciodată nu ne-am gândit la gândire când eram eu tânăr. Nu făceam niciodată nimic dacă ne gândeam mai întâi.

Îi aruncă o privire furioasă şi lui Maurice. Şuncădeporc nu-l plăcea pe Maurice. Nu-i plăceau cele mai multe dintre lucrurile petrecute după Schimbare. De fapt, Maurice se întreba cât avea să mai reziste Şuncădeporc ca şef. Nu-i plăcea să gândească. El aparţinea acelor vremuri când un şef al şobolanilor trebuia să fie doar mare şi bătăios. Lucrurile se mişcau acum prea repede pentru el, ceea ce îl înfuria grozav.

Acum nu prea mai conducea, ci mai degrabă era împins.

— Eu... Fasole Periculoasă, domnule, crede că ar trebui să ne gândim să ne stabilim undeva, domnule, spuse Piersicuţa.

Maurice se încruntă. Şuncădeporc n-ar asculta-o pe Piersicuţa, şi ea ştia asta, dar Fasole Periculoasă era pentru şobolani aproape un vrăjitor şi chiar şi cei mai mari îl ascultau.

— Credeam că urma să ne suim într-o barcă şi să găsim undeva o insulă, spuse Şuncădeporc. Nişte chestii jalnice şi foarte potrivite pentru şobolani sunt bărcile, adăugă el aprobator. Apoi continuă, cu o privire uşor nervoasă şi uşor nemulţumită către Fasole Periculoasă. Şi mi se spune că avem nevoie de chestia asta cu banii, pentru că acum, când putem să *gândim,* trebuie să fim ef... efic...

— Etici, domnule, spuse Fasole Periculoasă.

— Ceea ce mi se pare ceva cu totul neşobolănesc. Nu că părerea mea ar conta în vreun fel, după cum se pare, spuse Şuncădeporc.

— Avem suficienţi bani, domnule, spuse Piersicuţa. Avem deja *o mulţime* de bani. *Avem o* mulţime de bani, nu-i aşa, Maurice?

Nu era o întrebare; era un soi de acuzare.

— Ei bine, când spui *o mulţime...,* începu Maurice.

— Şi de fapt avem mai mulţi bani decât credeam, spuse Piersicuţa, pe acelaşi ton.

Era un ton foarte politicos, dar continua, punând toate întrebările greşite. Pentru Maurice, o întrebare greşită era una pe care el nu voia s-o pună nimeni.

Piersicuţa îşi drese din nou vocea.

— Motivul pentru care spun că avem mai mulţi bani, Maurice, continuă Piersicuţa, este că tu ai zis că banii care se numesc „monede de aur” lucesc precum luna, iar „monedele de argint” precum soarele, şi că tu o să ţii monedele de argint. De fapt, Maurice, este exact invers. Monedele de *argint* lucesc precum luna.

Maurice spuse în gând o vorbă urâtă în limba pisicească, în care se găsesc foarte multe cuvinte de genul ăsta. La ce era bună educaţia, îşi spuse el, dacă pe urmă persoanele o folosesc?

— Aşa că noi credem, domnule, îi spuse Fasole Periculoasă lui Şuncădeporc, că după această ultimă oară ar trebui să împărţim între noi banii şi să-şi vadă fiecare de drumul lui. În plus, începe să fie periculos să tot repetăm aceeaşi şmecherie. Ar trebui să ne oprim până nu e prea târziu. E un râu aici. Am putea ajunge pe el la mare.

— O insulă fără oameni sau pisici *krllrrt* ar fi un loc foarte bun, spuse Şuncădeporc.

Maurice îşi păstră zâmbetul pe faţă, deşi ştia ce înseamnă *krllrrt.*

— Şi nici n-am vrea să-l ţinem departe pe Maurice de minunata lui slujbă nouă alături de scamator, adăugă Piersicuţa.

Ochii lui Maurice se îngustară. Pentru o clipă fu cât pe ce să-şi încalce regula de fier de a nu mânca nimic care vorbeşte.

— Şi tu, puştiule? spuse el, ridicând privirea către puştiul cu mutră de prostănac.

— Mi-e egal, spuse puştiul.

— Ce ţi-e egal? întrebă Maurice.

— Mi-e egal totul, de fapt, spuse puştiul. Atâta timp cât nimeni nu mă împiedică să cânt.

— Dar trebuie să te gândeşti la viitor! spuse Maurice.

— Mă gândesc, răspunse puştiul. Vreau că continui să-mi cânt muzica în viitor. Nu costă nimic cântatul. Dar poate că şobolanii au dreptate. Am scăpat de câteva ori ca prin urechile acului, Maurice.

Maurice îi aruncă puştiului o privire atentă pentru a vedea dacă glumeşte, dar puştiul nu făcuse niciodată până atunci aşa ceva. Maurice cedă. Ei bine, nu renunţă *propriu-zis.* Maurice nu ajunsese până aici cedând în faţa problemelor. Doar le dădea deoparte. Până la urmă, întotdeauna mai apărea câte ceva.

— OK, e-n regulă, spuse el. O mai facem o dată şi pe urmă împărţim banii în trei. E-n regulă. Nu e *nicio* problemă. Dar dacă asta e ultima oară, hai să facem ceva memorabil, da?

Şi rânji.

Şobolanii, fiind totuşi nişte şobolani, nu ţineau prea mult să vadă o pisică rânjind, dar înţeleseră ce hotărâre serioasă fusese luată. Scoaseră cu toţii oftaturi subţirele de uşurare.

— *Tu* eşti mulţumit acum, puştiule? întrebă Maurice.

— O să pot pe urmă să cânt din fluier? spuse puştiul.

— Categoric!

— Atunci e bine, spuse puştiul.

Banii, unii lucind precum soarele şi alţii lucind precum luna, fură puşi cu solemnitate înapoi în sacul lor. Şobolanii târâră sacul sub nişte tufişuri şi îl îngropară acolo. Nimeni nu putea îngropa banii aşa cum o făceau şobolanii, şi n-avea rost să ia prea mulţi cu ei în oraşe.

Apoi, mai era şi calul. Era un cal care valora mult, şi lui Maurice îi părea foarte, foarte rău să-i dea drumul. Dar, aşa cum remarcă Piersicuţa, era calul unui tâlhar, cu şaua şi frâiele bogat împodobite. Putea fi periculos să încerce să-l vândă aici. Oamenii ar vorbi. Asta ar atrage atenţia guvernului. Nu era momentul să aibă Garda pe urmele lor.

Maurice se apropie de marginea stâncii şi privi în jos către oraş, care se trezea în lumina răsăritului de soare.

— Atunci, hai să facem chestia asta *măreaţă,* da? spuse el pe când şobolanii se întorceau. Vreau să aud maximum de chiţăituri şi să văd cum vă strâmbaţi la oameni şi cum stropipiţi mâncarea, OK?

— Noi credem că stropipirea mâncării nu e cu adevărat..., începu Fasole Periculoasă, dar Piersicuţa

scoase un „Hm”, aşa că Fasole Periculoasă continuă: Oh, presupun că dacă e pentru ultima oară...

— Am stropipit pe toate cele de când am ieşit din cuib, spuse Şuncădeporc. Iar *acum* mi se spune că nu e bine. Dacă asta înseamnă *să gândeşti,* mă bucur că eu n-o fac niciodată.

— Hai să-i *facem praf,* spuse Maurice. Şobolani? Zic ei c-au văzut şobolani în oraşul ăsta? După ce-or să ne vadă pe *noi,* or să aibă ce povesti şi *nepoţilor.*

Capitolul 2

Domnul Urechilă avea o mulţime de prieteni în Vizuina Blănoasă. Dar cel mai bun prieten al Domnului Urechilă era mâncarea.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Ăsta era planul.

Şi era un plan bun. Chiar şi şobolanii, chiar şi Piersicuţa, toţi trebuiau să recunoască faptul că funcţionase.

Toată lumea ştia despre invaziile de şobolani. Existau poveşti bine-cunoscute despre fluieraşi de şobolani, care îşi câştigau existenţa cutreierând oraşele şi scăpând oamenii de năpasta şobolanilor.

Sigur, nu doar şobolanii erau o năpastă – uneori năpasta o reprezentau acordeoniştii, cărămizile legate cu sfoară, sau peştii –, dar despre şobolani ştia toată lumea.

Şi de fapt, ăsta era şpilul. Nici n-aveai nevoie de *mulţi* şobolani pentru o invazie, dacă ştiau ce au de făcut. Un şobolan iţindu-se ici şi colo, chiţăind tare, bălăcindu-se în smântână proaspătă şi stropipind făina putea să fie şi singur o adevărată năpastă.

După câteva zile ca asta, era uluitor cât de bucuroşi erau oamenii să-l vadă pe puştiul cu mutră de prostănac şi cu fluierul lui fermecat pentru şobolani. Şi erau uluiţi când şobolanii ieşeau din fiecare gaură pentru a-l urma afară din oraş. Erau atât de uluiţi, încât nici nu mai observau că de fapt erau doar câteva sute de şobolani.

Ar fi fost *cu adevărat* uluiţi dacă ar fi aflat vreodată că şobolanii şi fluieraşul se întâlneau cu o pisică undeva în tufişurile din afara oraşului şi numărau plini de gravitate banii.

Bad Incontra tocmai se trezea când Maurice intră în oraş împreună cu puştiul. Nimeni nu-i deranja, deşi

interesul multora fu atras de Maurice. Asta nu-l îngrijoră. Ştia că era interesant. Oricum, pisicile umblau întotdeauna ca şi cum locul respectiv era proprietatea lor, iar lumea era plină de puşti cu mutre de prostănac, aşa că oamenii nu se repezeau să mai vadă unul.

Părea a fi o zi de târg, dar nu existau prea multe tarabe, iar de vânzare erau în general vechituri. Cratiţe şi oale vechi, pantofi uzaţi... genul de lucruri pe care oamenii le vând când au rămas fără bani.

Maurice văzuse o mulţime de târguri în drumurile lor prin alte oraşe şi ştia cum ar trebui să arate.

— Aici ar trebui să fie precupeţe grase care vând găini, spuse el. Şi oameni care vând acadele pentru copii, şi panglici. Saltimbanci şi clovni. Chiar şi jongleri, dacă ai puţin noroc.

— Nu e nimic din toate astea aici. Şi, după cum arată, nici n-ai ce cumpăra, spuse puştiul. Parcă ziceai că ăsta e un oraş *bogat,* Maurice.

— Ei bine, *părea* bogat, spuse Maurice. Toate câmpurile alea întinse din vale, toate bărcile alea pe râu... ai crede că străzile trebuie să fie pavate cu aur!

Puştiul se uită în sus.

— Ciudat, spuse el.

— Ce?

— Oamenii par săraci, spuse el. Clădirile sunt cele care par bogate.

Într-adevăr, aşa şi păreau. Maurice nu era un mare expert în arhitectură, dar clădirile de lemn erau frumos sculptate şi pictate. Şi mai observă ceva. Nu era nimic frumos în afişul care fusese prins în cuie pe cel mai apropiat perete. Pe el scria:

SE CAUTĂ* ŞOBOLANI *MORŢI!
50 de ***PENNY COADA!***
Adresați**-vă** ***LA VÂNĂTORII***
DE ŞOBOLANI LA CASA SOBORULUI

Puştiul privea lung afişul.

— Lumea de pe-aici chiar *vrea* să scape de şobolani, spuse vesel Maurice.

— Nimeni nu a oferit vreodată o recompensă de jumătate de dolar pe coadă! spuse puştiul.

— Ţi-am zis eu că asta o să fie cea mai măreaţă, spuse Maurice. Înainte să se termine săptămâna, o să stăm cocoţaţi pe o grămadă de bani!

— Şi-atunci, cum de i-au făcut unui sobol o casă? întrebă puştiul, nesigur. Nu poate fi o casă pentru un sobol, nu? Mai ales cu afişul ăsta! Şi de ce se holbează toată lumea la tine?

— Sunt o pisică frumoasă, spuse Maurice.

Chiar şi aşa, era puţin cam surprinzător. Oamenii îşi dădeau coate şi arătau cu degetul către el.

— Ai zice că n-au mai văzut niciodată o pisică, murmură Maurice, uitându-se lung la clădirea mare de pe cealaltă parte a străzii. Era o clădire pătrată, înconjurată de oameni, şi pe ea scria CASA SOBORULUI. E *Sobor,* nu sobol, adică un fel de consiliu al oraşului; iar Casa Soborului este doar un cuvânt local pentru... primărie, spuse el. N-are nimic de-a face cu sobolii, deşi pare amuzant.

— Tu chiar ştii multe cuvinte, Maurice, spuse puştiul plin de admiraţie.

— Uneori sunt şi eu uimit, răspunse Maurice.

În faţa unei uşi înalte, deschise, se afla un şir de oameni. Alţii, care probabil făcuseră acel lucru pentru care se formase coada, ieşeau câte unul sau câte doi pe altă uşă. Toţi aveau în braţe pâini.

— Stăm şi noi la coadă? întrebă puştiul.

— N-aş prea crede, răspunse Maurice prudent.

— De ce nu?

— Vezi oamenii ăia de la uşă? Arată ca nişte paznici. Au în mâini bastoane mari. Şi fiecare le întinde o bucată de hârtie când trece pe lângă ei. Nu-mi place cum arată treaba asta, spuse Maurice. Asta arată a *guvern.*

— N-am făcut nimic rău, spuse puştiul. În orice caz, nu aici.

— Nu se ştie niciodată cu guvernele astea. Rămâi aici, puştiule. Mă duc să arunc o privire.

Oamenii se uitară într-adevăr lung la Maurice când se furişă în clădire, dar se părea că într-un oraş asediat de şobolani o pisică atrăgea întotdeauna atenţia. Un bărbat chiar încercă să pună mâna pe el, dar îşi pierdu interesul când Maurice se întoarse şi-şi înfipse ghearele în mâna lui.

Coada se răsucea într-un hol mare şi ajungea în faţa unei mese lungi. Acolo, fiecare persoană îşi arăta bucata de hârtie celor două femei aşezate în faţa unei tăvi mari cu pâini şi fiecare primea câte una. Apoi treceau la un bărbat care avea un ciubăr mare cu cârnaţi, din care fiecare căpăta o cantitate mult mai mică.

Toată această scenă era urmărită de primar, care, din când în când, spunea câteva cuvinte celor ce împărţeau mâncarea. Maurice îl recunoscu imediat, pentru că avea un lanţ de aur în jurul gâtului. Maurice întâlnise o mulţime de primari de când lucra cu şobolanii. Dar acesta era diferit de toţi ceilalţi. Era mai mărunt, mult mai îngrijorat, şi avea o chelie pe care încercase să şi-o acopere cu trei şuviţe de păr. Şi era şi mult mai slab decât alţi primari pe care îi văzuse Maurice. Burta îi părea lipită de spinare.

Aşadar, mâncarea e puţină, îşi spuse Maurice. Trebuie să o raţionalizeze. Se pare că au nevoie urgentă de un fluieraş. Norocul nostru că am sosit la timp...

Ieşi din clădire, dar de data asta păşi mai repede, pentru că îşi dădu seama că cineva cânta din fluier.

Aşa cum se temuse, era puştiul. Îşi pusese şapca pe jos, în faţa lui, şi chiar adunase deja câteva monede. Oamenii care stăteau la coadă se întorseseră şi se aplecaseră către el, pentru a-l auzi mai bine, iar câţiva copilaşi chiar începuseră să danseze.

Maurice era expert doar în cântarea pisicească, iar asta înseamnă să stai la o palmă în faţa altor pisici şi să ţipi la ele până când acestea renunţă. Muzica omenească i se păruse întotdeauna slabă şi anostă. Dar oamenii băteau din picior când îl auzeau pe puşti cântând. Şi zâmbeau puţin.

Maurice aşteptă până ce puştiul îşi termină melodia. Pe când mulţimea aplauda, se furişă în spatele lui, se frecă de el şi şuieră:

— Bravo, cap sec! Trebuia să trecem *neobservaţi!* Haide, să mergem. Oh, şi ia şi banii.

O luă înainte şi traversă piaţa, apoi se opri atât de brusc, încât puştiul fu cât pe-aci să-l calce.

— Hopa, mai vine ceva guvern, spuse el. Şi ştim cine sunt ăştia, nu...?

Puştiul ştia. Erau vânători de şobolani, şi erau doi. Chiar şi aici purtau acele haine lungi, cenuşii, şi acele jobene negre şi ponosite ale meseriei lor. Fiecare ducea pe un umăr o prăjină, de care atârnau tot soiul de capcane. Pe celălalt umăr aveau agăţat un sac mare, de soiul ălora în care nu prea ai chef să te uiţi. Şi fiecare om avea un terier legat de o funie. Erau nişte câini numai piele şi os şi gâlcevitori, care mârâiră la Maurice când trecură pe lângă el, traşi de stăpâni.

Oamenii aşezaţi la coadă scoaseră un şir de urale când bărbaţii se apropiară, şi aplaudară când cei doi băgară mâna în saci şi scoaseră un pumn plin cu ceva ce lui Maurice i se păru că seamănă cu nişte bucăţi de sfoară neagră.

— Două sute azi! strigă unul dintre vânătorii de şobolani.

Unul dintre terieri se repezi la Maurice, zbătându-se înnebunit în funia cu care era legat. Pisica nu se clinti. Probabil că doar puştiul l-a auzit spunând încet:

— La picior, puricosule! Câine rău!

Faţa terierului se schimonosi în acea expresie groaznic de chinuită a unui câine care încearcă să se gândească la două lucruri deodată. Ştia că pisicile n-ar trebui să vorbească, iar această pisică tocmai vorbise. Era o problemă înspăimântătoare. Terierul se aşeză cu un aer neajutorat şi scheună.

Maurice începu să se spele. Era o insultă teribilă.

Vânătorul de şobolani, nemulţumit de purtarea laşă a câinelui său, îl trase şi se îndepărtă. Şi scăpă câteva bucăţi de sfoară neagră.

— Cozi de şobolan! spuse puştiul. *Cu siguranţă* au o problemă serioasă aici!

— Una mai mare chiar decât crezi, spuse Maurice, care rămăsese cu ochii la grămada de cozi. Ia-le de jos când nu se uită nimeni, da?

Puştiul aşteptă ca oamenii să-şi întoarcă privirile de la ei şi apoi se aplecă. Chiar în clipa în care degetele lui atinseră grămada de cozi încâlcite, o gheată neagră bine lustruită calcă apăsat pe ele.

— Ei, nu cred că trebuie să le atingi, tinere domn, spuse o voce deasupra sa. Ştii, poţi să iei ciumă de la şobolani. Face să-ţi explodeze picioarele.

Era unul dintre vânătorii de şobolani. Îi aruncă puştiului un rânjet larg, dar nu era unul vesel. Mirosea a bere.

— Chiar aşa, tinere domn, şi pe urmă creierul îţi iese prin nas, spuse celălalt vânător de şobolani, apropiindu-se în spatele puştiului. N-ai îndrăzni să-ţi foloseşti batista, tinere domn, dacă te-ai căptuşi cu ciuma.

— Confratele meu a nimerit-o la ţanc, spuse primul vânător de şobolani, suflându-i puştiului în faţă încă un damf de bere.

— Ceea ce e mai mult decât ai putea tu face, tinere domn, pentru că atunci când te căptuşeşti cu ciuma, toate degetele ţi se...

— Picioarele *tale* n-au explodat, spuse puştiul.

Maurice gemu. Nu era niciodată o idee prea bună să nu fii cuviincios cu un damf de bere. Dar vânătorii de şobolani se aflau într-un stadiu în care, în pofida circumstanţelor, erau convinşi că sunt nostimi.

— Ah, bine zis, tinere domn, dar asta e pentru că lecţia numărul unu la şcoala Breslei Vânătorilor de şobolani este să nu le permiţi picioarelor tale să **e**xplodeze, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Ceea ce e un lucru înţelept, pentru că lecţia numărul doi se ţine la etaj, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2. Oh, eu sunt la lecţia unu, nu-i aşa, tinere domn?

Celălalt vânător de şobolani apucă legătura de sfori negre, şi zâmbetul îi dispăru de pe faţă pe când îl privea lung pe puşti.

— Nu te-am mai văzut pe-aci, puştiule, spuse el. Şi sfatul meu e să nu-ţi bagi nasul pe nicăieri şi să nu spui nimic nimănui. Nicio vorbă. Ai priceput?

Puştiul deschise gura, apoi o închise repede. Vânătorul de şobolani îi aruncă din nou rânjetul lui oribil.

— Ah, pricepi iute, tinere domn, spuse el. Poate ne mai întâlnim, eh?

— Pun pariu că ţi-ar plăcea să fii şi tu un vânător de şobolani când te faci mare, nu, tinere domn? spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2, mângâindu-l pe puşti pe cap cam prea apăsat.

Puştiul dădu din cap în semn de aprobare. Părea cel mai indicat lucru de făcut. Vânătorul de şobolani Nr. 1 se aplecă până când nasul lui roşu şi cu ciupituri de vărsat ajunse la două degete de faţa puştiului.

— Asta *dacă* o să te faci mare, tinere domn, spuse el.

Vânătorii de şobolani se îndepărtară, târându-şi câinii după ei. Unul dintre terieri se tot întorcea să se uite la Maurice.

— Foarte ciudaţi vânători de şobolani au pe-aici, spuse pisica.

— N-am mai văzut până acum vânători de şobolani ca ei, spuse puştiul. Păreau nişte ticăloşi. Ca şi cum le plăcea ce făceau.

— Eu n-am mai văzut vânători de şobolani atât de ocupaţi, dar cu ghetele aşa de curate, spuse Maurice.

— Da, chiar le *plăcea,* nu-i aşa…, spuse puştiul.

— Dar nici măcar asta nu e atât de ciudat pe cât sunt şobolanii de pe-aici, spuse Maurice, pe acelaşi ton liniştit, ca şi cum nu făcea decât să numere bani.

— Ce-i ciudat la şobolani? întrebă puştiul.

— Unii dintre ei au nişte cozi grozav de bizare, spuse Maurice.

Puştiul îşi roti privirea prin piaţă. Coada pentru pâine era încă destul de lungă, şi asta îl neliniştea. Dar şi aburul îl făcea să se simtă ciudat. Nori mici de abur se ridicau din grătare şi capace de canale peste tot, ca şi cum întregul oraş fusese construit pe un ceainic. În plus, avea sentimentul clar că cineva îl privea.

— Cred că ar trebui să-i căutăm pe şobolani şi să plecăm mai departe, spuse el.

— Nu, răspunse Maurice, aici miroase a oraş cu *posibilităţi.* Ceva se petrece, şi când se petrece ceva, înseamnă că cineva se îmbogăţeşte, şi când cineva se îmbogăţeşte, nu văd de ce n-aş fi – n-am fi noi.

— Da, dar noi nu vrem ca oamenii ăia să-l omoare pe Fasole Periculoasă şi pe toţi ceilalţi!

— N-or să-i prindă, spuse Maurice. Tipii ăia cu siguranţă n-ar lua premiu-ntâi la gândire. Chiar şi Şuncădeporc ar putea alerga în cerc în jurul lor, aş crede. Iar Fasole Periculoasă are atâta creier încât îi iese şi prin urechi.

— Sper că nu!

— Nu, nu, zise Maurice, care de obicei le spunea oamenilor ceea ce voiau să audă, ceea ce vreau să spun e că şobolanii noştri pot fi mai isteţi decât cei mai mulţi dintre oameni, OK? Ţi-aduci aminte ce s-a întâmplat în Neghioburg când Sardele a intrat în ceainic şi, când bătrâna a ridicat capacul, i-a aruncat o căpşună în nas? Hei, chiar şi şobolanii *obişnuiţi* pot fi mai isteţi decât oamenii. Oamenii cred că dacă sunt mai mari sunt şi mai buni... Stai puţin, acu' o să tac, cineva e cu ochii pe noi...

Un bărbat cu un coş în mână ieşise din primărie şi se uita lung la Maurice cu o privire plină de interes. Apoi ridică ochii spre puşti şi spuse:

— Bun vânător de şobolani, aşa-i? Pun pariu că e, un cotoi aşa de mare ca el. E al tău, băiete?

— *Spune da,* şopti Maurice.

— Oarecum, da, spuse puştiul şi-l luă pe Maurice în braţe.

— Îţi dau cinci dolari pe el, spuse omul.

— *Cere zece,* şopti Maurice.

— Nu-i de vânzare, spuse puştiul.

— *Prostule!* toarse Maurice.

— Atunci, şapte dolari, spuse omul. Ascultă, uite ce-o să fac... patru pâini întregi, ce zici?

— Asta-i o prostie. O pâine n-ar trebui să coste mai mult de douăzeci de penny, spuse puştiul.

Omul îi aruncă o privire ciudată.

— Eşti nou pe-aici, nu? Ai o groază de bani, aşa-i?

— Destui, spuse puştiul.

— Crezi tu? Oricum n-or să-ţi folosească la nimic. Ascultă, patru pâini şi o chiflă, mi se pare o învoială cinstită. Cu zece pâini pot să fac rost de-un terier, şi ăştia sunt înnebuniţi după şobolani... nu? Ei bine, când o să-ţi fie foame o să-l dai pe juma' de felie de pâine şi o râcâială[1] şi-o să zici că ai făcut o afacere grozavă, crede-mă.

Şi se îndepărtă cu paşi mari. Maurice se smulse din braţele puştiului şi aterizâ uşor pe pietrele cu care era pavată strada.

— Zău aşa, dacă eram bun la ventrilochism ne-am fi umplut de bani, mormăi el.

— Ventrilochism? întrebă puştiul, urmărind spatele omului care se îndepărta.

— Asta e când tu deschizi şi închizi gura şi eu vorbesc, spuse Maurice. De ce nu m-ai vândut? Aş fi venit înapoi în zece minute! Am auzit de-un tip care a scos o avere vânzând porumbei călători, şi nu avea decât unul!

— Nu crezi că e ceva în neregulă cu un oraş unde oamenii plătesc mai mult de-un dolar pentru o pâine? spuse puştiul. Şi dau jumătate de dolar doar pentru o coadă de şobolan?

---

[1] **Întinzi untul prin râcâire. Apoi îndepărtezi untul tot prin râcâire. Apoi mănânci pâinea.**

— Totu-i să mai aibă destui bani ca să plătească fluieraşul, spuse Maurice. Ce noroc pe noi că aici există *deja* o invazie de şobolani, nu? Repede, mângâie-mă pe cap, se uită la noi o fată.

Puştiul ridică ochii. Într-adevăr, o fată îi privea de pe cealaltă parte a străzii. Oamenii treceau în sus şi-n jos, iar unii între puşti şi fată, dar ea stătea nemişcată şi se holba la el. Şi la Maurice. Avea aceeaşi privire care te ţintuieşte de perete pe care o asocia cu Piersicuţa. Părea genul de persoană care punea *întrebări.* Iar părul ei era prea roşu şi nasul prea lung. Şi purta o rochie lungă şi neagră împodobită cu dantelă neagră. Aşa ceva nu aduce niciodată nimic bun.

Fata traversă strada şi se opri în faţa puştiului.

— Eşti nou pe-aici, nu? Ai venit să cauţi de lucru, da? Probabil că ai fost dat afară din ultima slujbă, aşa-i? Probabil fiindcă ai adormit şi totul s-a dat peste cap. Asta s-a-ntâmplat probabil. Sau ai fugit pentru că stăpânul te bătea cu un băţ gros, deşi – adăugă ea când un gând îi trecu prin cap – probabil că ai meritat-o pentru că eşti leneş. Şi apoi ai furat probabil pisica, ştiind cât de mult ar plăti oamenii de-aici pentru o pisică. Şi trebuie să-ţi fi pierdut minţile de foame pentru că vorbeai cu pisica şi toată lumea ştie că pisicile nu pot vorbi.

— Nu pot rosti nici un singur cuvânt, spuse Maurice.

— Şi probabil că eşti un băiat misterios care... Fata se opri şi îi aruncă lui Maurice o privire nedumerită. El îşi arcui spinarea şi spuse *„prrpt”,* care este vorba pisicească pentru „biscuiţi”. Pisica aia a zis adineauri ceva? întrebă ea.

— Credeam că toată lumea ştie că pisicile nu pot vorbi, spuse puştiul.

— Oh, dar poate ai fost ucenic la un vrăjitor, spuse fata. Da, asta sună bine. Deocamdată merge. Ai fost ucenic la un vrăjitor, ai adormit şi ai lăsat cazanul cu lichidul verde care bolborosea în el să dea pe afară şi el te-a ameninţat că te transformă într-un... într-un...

— Gerbil, o ajută Maurice.

— ...un gerbil, şi tu i-ai furat pisica vrăjită pentru că o urai atât de mult şi... Ce e un gerbil? A spus *pisica* aia „gerbil”?

— Nu te uita la mine! spuse puştiul. Eu doar stau aici!

— În regulă, şi pe urmă ai adus pisica aici pentru că ştii că e o mare foamete şi de aceea voiai să o vinzi şi omul ăla ţi-ar fi dat zece dolari, ştii, dacă ai fi ţinut la preţ.

— Zece dolari e prea mult chiar şi pentru o pisică bună la prins şobolani.

— La prins şobolani? Pe el nu-l interesau şobolanii! spuse fata cu păr roşu. Toată lumea e flămândă pe-aici! Pisica asta reprezintă cel puţin două mese bune!

— Cum? Pe-aici *mâncaţi* pisici? spuse Maurice şi coada i se zbârli şi se înfoie.

Fata se aplecă spre Maurice cu un rânjet teribil, exact ca rânjetul Piersicuţei atunci când câştiga o dispută cu el, şi îl apăsă cu un deget pe nas.

— Te-am *prins!* spuse ea. Te-am păcălit c-o şmecherie atât de simplă! Cred că ar fi mai bine ca voi doi să veniţi cu mine, nu? Altfel o să ţip. Şi oamenii mă *ascultă* atunci când *ţip!*

Capitolul 3

„Să nu intri niciodată în Pădurea Întunecată, prietene, spuse Guz Rupert. „Sunt lucruri rele în ea.”

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Sub labele lui Maurice, în adâncul pământului, şobolanii se strecurau pe sub oraşul Bad Incontra. Toate oraşele vechi sunt la fel. Oamenii clădesc în sus, dar şi în jos. Pivniţele se înghesuie în alte pivniţe, iar unele dintre ele sunt uitate – dar nu şi de creaturile care vor să rămână nevăzute.

În întunericul gros, cald şi umed, se auzi o voce:

— Bun, la cine sunt chibriturile?

— La mine, Fasole Periculoasă, spuse Patruporţii.

— Bravo, tinere şobolan. Şi la cine e lumânarea?

— La mine, domnule[2]. Eu sunt Bucăţică.

— Bun. Pune-o jos şi Piersicuţa o s-o aprindă.

În întuneric se auziră o mulţime de foşnete. Nu toţi şobolanii se obişnuiseră cu ideea de a face focul, şi unii se dădeau deoparte.

Se auzi un hârşâit, apoi chibritul se aprinse. Ţinându-l cu cele două labe din faţă, Piersicuţa aprinse mucul de lumânare. Flacăra se făcu mare pentru o clipă, apoi se micşoră şi continuă să ardă liniştită.

— Chiar poţi s-o vezi? întrebă Şuncădeporc.

— Da, domnule, răspunse Fasole Periculoasă. Nu sunt complet orb. Îmi dau seama când e lumină şi când e întuneric.

— Ştii, spuse Şuncădeporc privind suspicios flacăra, chiar şi aşa, nu-mi place deloc. Bezna era foarte bună

[2] **Este greu de tradus „domnule” în limba şobolăneză. Cuvântul şobolănez pentru „domn” nu e de fapt un cuvânt; e un fel de ghemuire scurtă, indicând că în acel moment şobolanul ghemuit este gata să accepte că celălalt şobolan este şeful, dar că acesta trebuie să aibă grijă să nu şi-o ia în cap.**

pentru părinţii noştri. N-o să iasă nimic ca lumea din chestia asta. Şi pe urmă, să aprinzi o lumânare înseamnă să iroseşti o mâncare foarte gustoasă.

— Trebuie să fim în stare să controlăm focul, domnule, spuse liniştit Fasole Periculoasă. Prin această flacără facem o afirmaţie în faţa întunericului. Spunem: noi suntem diferiţi. Spunem: nu suntem pur şi simplu şobolani. Spunem: noi suntem Clanul.

— Hâm, făcu Şuncădeporc, şi acesta era răspunsul lui obişnuit atunci când nu înţelegea ce i se spusese.

Iar în ultimul timp scosese o mulţime de „hâm”-uri.

— Am auzit că tinerii şobolani spun că întunericul îi sperie, spuse Piersicuţa.

— De ce? întrebă Şuncădeporc. Doar nu le e frică de beznă, nu? Bezna e a şobolanilor! Statul în beznă e ceva tipic şobolănesc!

— Ciudat, spuse Piersicuţa, nici n-am ştiut că există umbre până ce n-am avut lumina.

Unul dintre şobolanii mai tineri ridică sfios o labă.

— Ăăă... şi chiar şi când se stinge lumina, ştim că în jurul nostru există umbre, spuse el.

Fasole Periculoasă se întoarse către tânărul şobolan.

— Tu eşti...?

— Deliciu, spuse tânărul şobolan.

— Ei bine, Deliciu, spuse Fasole Periculoasă cu o voce prietenoasă, cred că teama de umbre face parte din devenirea noastră mai inteligenţi. Mintea ta realizează că exişti *tu,* şi că mai există şi restul *din afara ta.* Aşa că acum nu te temi doar de lucrurile pe care le poţi vedea şi auzi şi mirosi, ci şi de lucrurile pe care... ca să zic aşa... le *vezi* în mintea ta. Dacă învăţăm să înfruntăm umbrele din afara noastră, asta ne ajută să luptăm cu umbrele din noi. Şi astfel putem controla *întregul* întuneric. E un mare pas înainte. Bravo.

Deliciu păru oarecum mândru, dar destul de neliniştit.

— Eu nu văd ce rost are chestia asta, spuse Şuncădeporc. Înainte o duceam foarte bine pe grămada de gunoi. Nu-mi era niciodată frică de nimic.

— Eram o pradă uşoară pentru fiecare pisică vagaboandă şi câine flămând, domnule, spuse Fasole Periculoasă.

— Ah, dacă o să începem acum să vorbim de *pisici...,* mârâi Şuncădeporc.

— Eu cred că putem avea încredere în Maurice, domnule, spuse Fasole Periculoasă. Poate că nu atunci când e vorba de bani, recunosc. Dar, ştii, nu mănâncă niciodată persoanele care vorbesc. De fiecare dată, verifică.

— Poţi să fii sigur că o pisică rămâne o pisică, spuse Şuncădeporc. Fie că vorbeşte sau nu!

— Da, domnule. Dar noi suntem altfel, şi aşa e şi el. Cred că în adâncul sufletului său e o pisică de treabă.

— Hm. Asta rămâne de văzut, spuse Piersicuţa. Dar acum că suntem aici, hai să ne organizăm.

Şuncădeporc mârâi.

— Cine eşti tu să zici „hai să ne organizăm”? spuse el tăios. Tu eşti şeful, femelă tânără care refuză să *rllk* cu mine? Nu! *Eu* sunt şeful. E sarcina *mea* să zic „hai să ne organizăm”!

— Da, domnule, spuse Piersicuţa, ghemuindu-se. Cum ai vrea să ne organizăm, domnule?

Şuncădeporc se holbă la ea. Se uită la şobolanii care aşteptau, cu boccelele lor alături, apoi îşi roti privirea prin vechea pivniţă, apoi se uită din nou la Piersicuţa, care continua să stea ghemuită.

— Păi... pur şi simplu organizaţi-vă, mormăi el. Nu mă plictisiţi cu detalii. *Eu* sunt şeful.

Şi se retrase cu paşi mari în întuneric.

După ce plecă, Piersicuţa şi Fasole Periculoasă îşi rotiră privirea prin pivniţă, pe pereţii căreia dansau umbre tremurătoare aruncate de flăcăruia lumânării. Pe un perete cojit se scurgea un firişor de apă. Ici şi colo se desprinseseră pietre, lăsând găuri îmbietoare. Podeaua era acoperită de pământ şi nu se vedeau pe ea urme de paşi omeneşti.

— Un loc perfect pentru tabăra de bază, spuse Fasole Periculoasă. Are un miros de loc secret şi sigur. Ideal pentru şobolani.

— Corect, se auzi o voce. Şi ştii ce mă îngrijorează pe mine în chestia asta?

Şobolanul numit Negrumat făcu un pas înainte în lumină şi-şi săltă în sus una dintre centurile cu scule de la brâu. Cei mai mulţi dintre şobolanii care priveau deveniră atenţi la el. Oamenii îl ascultau pe Şuncădeporc pentru că era conducătorul lor, dar îl ascultau pe Negrumat pentru că de cele mai multe ori îţi spunea nişte lucruri de care aveai cu adevărat nevoie dacă voiai să supravieţuieşti. Era mare, suplu şi vânjos, şi-şi petrecea mare parte din timp demontând capcanele pentru a vedea cum funcţionează.

— Ce te îngrijorează, Negrumat? întrebă Fasole Periculoasă

— *Nu* există şobolani aici. În afară de noi. Da, sunt galerii de şobolani. Dar n-am văzut niciun şobolan. Absolut niciunul. Un oraş ca ăsta ar trebui să fie plin de ei.

— Oh, poate că s-au speriat de noi, spuse Piersicuţa.

Negrumat se bătu uşor cu laba pe nasul plin de cicatrice.

— Poate, spuse el. Dar nu miroase a bine. Gândirea e o invenţie grozavă, dar noi avem nas şi merită să ascultăm ce ne spune nasul. Aveţi mare grijă. Se întoarse către şobolanii care ascultau şi-şi ridică vocea. OK, băieţi! Ştiţi manevrele! strigă el. În faţa mea, în plutoane, *acum!*

Şobolanilor nu le-a luat mult timp să formeze trei grupuri. Făcuseră multă instrucţie.

— Bravo, spuse Negrumat, când şi ultimii şobolani se aşezară în poziţie. Bun! Ăsta e un teritoriu înşelător, trupe, aşa că trebuie să fim cu băgare de seamă...

Negrumat era deosebit faţă de ceilalţi pentru că purta ceva pe el.

Când şobolanii descoperiseră cărţile – şi chiar şi noţiunea de carte era complicată încă pentru cei mai mulţi dintre cei bătrâni – găsiseră, în librăria în care pătrundeau în fiecare noapte, *Cartea.*

Cartea asta era uluitoare.

Chiar şi înainte ca Piersicuţa şi Gogoaşă Gogonată să înveţe să citească toate acele cuvinte omeneşti, fuseseră uimiţi de desene.

În ele văzuseră animale care *purtau haine.* Era acolo un iepure care umbla pe picioarele din spate şi era îmbrăcat într-un costum albastru. Mai era un şobolan cu pălărie, cu sabie şi cu jiletcă roşie, împodobită cu un ceas cu lanţ. Chiar şi şarpele avea guler şi o cravată. Şi toate animalele alea vorbeau şi niciunul nu le mânca pe celelalte şi toate – iar ăsta era lucrul cel mai de necrezut – vorbeau cu oamenii, care îi tratau ca pe nişte... ei, ca pe nişte oameni mai mici. Nu existau capcane, nu exista otravă. E adevărat (după cum spunea Piersicuţa, care se chinuia să citească toată cartea şi uneori le citea cu voce tare fragmente din ea), Şarpele Olly era puţin cam şmecher, dar de fapt nimic *rău* nu se petrecea acolo. Chiar şi când iepurele s-a rătăcit în Pădurea Întunecată, tot ce s-a întâmplat a fost că s-a speriat puţin.

Da, *Aventura Domnului Urechilă* a stârnit multe discuţii printre Cei Schimbaţi. La ce servea? Era oare, aşa cum credea Fasole Periculoasă, o anticipare a unui viitor mai luminos? Fusese făcută de oameni? E adevărat că librăria era pentru oameni, dar era imposibil ca oamenii să facă o carte despre şobolanul Guz Rupert, care purta pălărie, şi *în acelaşi timp* să pună sub podele otravă pentru şobolani. Sau puteau s-o facă? Cât de nebun putea fi cineva ca să creadă asta?

Unii dintre şobolanii mai tineri sugeraseră că poate hainele erau mai importante decât credeau ei. Încercaseră să poarte jiletci, dar fusese foarte greu să prindă modelul, nu reuşeau să se încheie la nasturi, şi adevărul e că hainele alea se agăţau în toate aşchiile şi era greu de fugit în ele. Iar pălăriile cădeau tot timpul.

Negrumat credea pur şi simplu că oamenii *sunt* nebuni, pe cât sunt de răi. Dar desenele din carte îi dăduseră o idee. Ceea ce purta el nu era atât o jiletcă, ci mai degrabă o reţea de centuri late, în care şi din care se putea

strecura foarte uşor. Pe ele cususe o mulţime de buzunare – şi asta *chiar* fusese o idee bună, ca şi cum şi-ar fi făcut rost de câteva labe în plus – în care să bage toate lucrurile de care avea nevoie, ca vergele de metal şi bucăţele de sârmă. Unii din pluton preluaseră şi ei ideea. Nu ştii niciodată de ce o să mai ai nevoie în Plutonul de Dezactivare a Capcanelor. Era o viaţă grea, de încercări cu adevărat şobolăneşti.

Vergelele şi bucăţile de sârmă zăngăniră pe când Negrumat păşea în sus şi-n jos prin faţa plutoanelor sale. Se opri în faţa unui grup numeros de tineri şobolani.

— În regulă, Plutonul Numărul Trei, sunteţi în misiune la stropipire, spuse el. Mergeţi şi beţi zdravăn.

— Ooof, *întotdeauna* trebuie să stropipim noi, se plânse un şobolan.

Negrumat se repezi la el şi rămase cu nasul la un deget de nasul lui, până când şobolanul se trase înapoi.

— Asta pen'că sunteţi *profesionişti,* flăcău! Mumă-ta te-a crescut să fii stropipinos, aşa că trap, şi răspunde chemării naturii! Nimic nu-i scoate mai mult din minţi pe oameni ca atunci când văd că pe-acolo au trecut şobolanii, dacă pricepi ce vreau să zic! Şi dacă prindeţi momentul, mai şi roadeţi câte ceva. Şi alergaţi pe sub scândurile din duşumele şi chiţcăiţi! Şi nu uitaţi, nimeni nu o porneşte până când nu aude semnalul de liberă trecere de la Plutonul de Dezactivare a Capcanelor. Şi acum, către apă, în pas forţat! Hop! Hop! Hop! Un doi, un doi, un doi!

Plutonul se îndepărtă în viteză. Negrumat se întoarse către Plutonul Numărul Doi.

Acesta era format din câţiva dintre cei mai bătrâni şobolani, plini de cicatrice şi muşcături şi cu blana pe alocuri sfâşiată, unii dintre ei cu cioturi de cozi sau chiar fără coadă, sau rămaşi fără o labă sau o ureche ori un ochi. De fapt, chiar dacă erau cu toţii vreo douăzeci, dacă adunai parte cu parte abia puteai face şaptesprezece şobolani compleţi.

Dar pentru că erau bătrâni erau vicleni, pentru că un şobolan care nu e viclean şi ingenios şi bănuitor nu *ajunge*

un şobolan bătrân. Fuseseră cu toţii adulţi atunci când apăruse inteligenţa. Erau mai obişnuiţi cu vechiul fel de a fi. Şuncădeporc spunea întotdeauna că aşa îi place să fie. Mai aveau încă în ei trăsăturile şobolăneşti elementare, acel soi de viclenie primitivă care te scoate din capcanele în care te-a băgat o inteligenţă surescitată.

Ei gândeau cu nasul. Şi nu era nevoie să le spui unde trebuia stropipit.

— Ei bine, băieţi, ştiţi manevra, spuse Negrumat. Vreau să văd o mulţime de obrăznicii. Cum furaţi mâncarea din vasul pisicii, plăcintele de sub nasul bucătăreselor...

— ...dinţii falşi din gura bătrânilor..., adăugă un şobolan micuţ, care părea să danseze pe loc.

Picioarele lui se mişcau tot timpul, bătând step pe podeaua pivniţei. Purta şi pălărie, un obiect ponosit, confecţionat de el din paie. Era singurul şobolan cu adevărat capabil să folosească o pălărie, căci îşi scotea urechile prin ea. „Pentru o viaţă de bonton, pălărie şi baston”, spunea el.

— Aia a fost o întâmplare norocoasă, Sardele. Pun rămăşag că nu poţi s-o mai faci o dată, spuse Negrumat, rânjind. Nu le mai povesti puştilor cum ai înotat tu în baia cuiva. Da, ştiu că ai făcut-o, dar nu vreau să-i văd că nu se pot căţăra afară dintr-o cadă alunecoasă. Oricum... dacă în zece minute nu aud femeile ţipând şi ieşind în fugă din bucătării, o să ştiu că nu sunteţi şobolanii pe care îi credeam eu. Ei bine? Ce mai aşteptaţi? Executarea! Şi... Sardele?

— Da, boss!

— Mai încet cu stepul de data asta, da?

— Ce să fac, boss, dacă picioarele astea dansează singure!

— Şi chiar trebuie să porţi tot timpul pălăria aia ridicolă? continuă Negrumat, zâmbind din nou.

— Da, boss!

Sardele era unul dintre şobolanii mai bătrâni, dar de cele mai multe ori nu-şi arăta vârsta. Dansa şi făcea glume

şi nu se lua niciodată la bătaie. Trăise într-un teatru şi odată mâncase o cutie întreagă de fard. Se părea că îi intrase în sânge.

— Şi nu o lua înaintea plutonului de dezactivare a capcanelor! spuse Negrumat.

Sardele îi aruncă un zâmbet larg.

— Of, boss, nu pot să mă distrez şi eu *puţin?*

Şi o porni dansând după ceilalţi, înspre găurile din pereţi.

Negrumat trecu mai departe către Plutonul Numărul Unu. Era cel mai mic. Trebuia să fii un soi special de şobolan pentru a rezista mult timp în Plutonul de Dezactivare a Capcanelor. Trebuia să fii atent şi răbdător şi meticulos. Trebuia să ai o memorie bună. Trebuia să fii precaut. *Puteai* să intri în pluton dacă erai iute şi neglijent şi pripit. Doar că nu rezistai prea mult acolo.

Negrumat îi măsură de sus până jos şi zâmbi. Era mândru de şobolanii ăştia.

— În regulă, băieţi, ştiţi deja ce aveţi de făcut, spuse el. N-aveţi nevoie să vă ţin un discurs, încercaţi doar să nu uitaţi că ăsta e un oraş nou, aşa că nu ştim ce o să găsim aici. Cu siguranţă există o mulţime de tipuri noi de capcane, dar noi învăţăm repede, nu? Şi de otravă. Ar putea să folosească şi chestii pe care nu le-am văzut niciodată, aşa că aveţi grijă. Nu vă repeziţi, nu alergaţi. Nu vrem să fim ca primul şoarece, nu?

— Nu, Negrumat, răspunseră în cor şobolanii supuşi.

— Cum am *spus* că nu vrem să fim? întrebă Negrumat.

— Nu vrem să fim ca primul şoarece! strigară şobolanii.

— Corect! Şi cum vrem să fim?

— Ca al doilea şoarece, Negrumat! spuseră şobolanii, cărora li se bătuse de multe ori capul cu lecţia asta.

— Corect! Şi de ce vrem să fim ca al doilea şoarece?

— Pentru că al doilea şoarece ia brânza, Negrumat!

— Bun! spuse Negrumat. Însaramură va lua grupa doi... Expirăla? Eşti promovat, ia grupa trei şi sper să fii la fel de bun ca bătrâna Naturalădefermă până când a uitat

cum să dezactiveze dispozitivul de închidere la *Mecanismul cu Resort de Prindere a Şobolanilor Snippet-Bucăţică şi Polson Numărul* 5. Încrederea prea mare în sine este duşmanul nostru! Aşa că dacă vedeţi ceva suspect, vreo tăviţă pe care nu o recunoaşteţi, ceva cu sârme şi arcuri şi alte chestii, o însemnaţi şi trimiteţi la mine un mesager – da?

Un şobolan tânăr ridică o lăbuţă.

— Da? Cum te cheamă..., domnişoară?

— Ăăă... Nutritiva, domnule. Ăăă..., pot să întreb ceva, domnule?

— Eşti nouă în acest pluton, Nutritiva? spuse Negrumat.

— Da, domnule! Transferată de la Stropipitorii Uşori, domnule!

— Aha, s-au gândit că ai fi bună la dezactivarea capcanelor, da?

Nutritiva păru stânjenită, dar acum nu mai putea să dea înapoi.

— Ăăă... nu chiar, domnule. Au zis că nu puteam să mă descurc mai prost decât cu stropipirea, domnule.

Se auzi un râs general.

— Cum poate un şobolan să nu se descurce cu *asta?* spuse Negrumat.

— E atât de... de... de *stânjenitor,* domnule, spuse Nutritiva.

Negrumat oftă în sinea lui. Toată gândirea asta nouă dădea naştere la nişte lucruri ciudate. El personal era de acord cu ideea Locului Potrivit, dar unele dintre ideile cu care veneau puştii erau... ciudate.

— În regulă, spuse el. Care era întrebarea, Nutritiva?

— Ăăă.. aţi spus că al doilea şoarece capătă brânza, domnule?

— Corect! Asta-i deviza plutonului, Nutritiva. Gândeşte-te mereu la ea! E prietena ta!

— Da, domnule. Aşa o să fac, domnule. Dar... *primul* şoarece nu capătă nimic?

Negrumat se uită lung la ea. Fu uşor impresionat de faptul că îl privi şi ea lung, în loc să se facă mică.

— Văd că o să fii o completare valoroasă pentru pluton, Nutritiva, spuse el, apoi ridică vocea. Pluton! Ce capătă *primul* şoarece?

Corul puternic de voci făcu să cadă din tavan o pânză de praf.

— Capcana!

— Şi nu uitaţi asta! spuse Negrumat. Porneşte cu ei, Ofertăspecială. Vin şi eu într-un minut.

Un şobolan mai tânăr făcu un pas înainte, apoi se răsuci cu faţa la pluton.

— Şobolani, să mergem! Stâng, drept, stâng, drept…!

Plutonul de dezactivare a capcanelor se îndepărtă în marş. Negrumat se apropie de Fasole Periculoasă.

— Am pornit-o deci, spuse el. Dacă până mâine n-o să-i facem pe oameni să caute un fluieraş de şobolani priceput, înseamnă că nu ne cunoaştem meseria.

— Trebuie să rămânem mai mult de-atât, spuse Piersicuţa. Unele dintre doamne or să nască.

— Am spus că nu ştim încă dacă suntem în siguranţă aici, spuse Negrumat.

— Vrei *tu* să fii cel care îi spune asta lui Economiisubstanţiale? spuse cu o voce dulce Piersicuţa.

Economiisubstanţiale era bătrâna şefă a femelelor, despre care toată lumea ştia că are o muşcătură de târnăcop şi nişte muşchi tari ca piatra. În plus, îşi pierdea repede cumpătul cu masculii. Chiar şi Şuncădeporc o evita atunci când era prost dispusă.

— Natura trebuie să-şi urmeze cursul, desigur, spuse repede Negrumat. Dar nu am mers încă în recunoaştere. *Trebuie* să fie şi alţi şobolani pe aici.

— Oh, toţi *keekee* se feresc de noi, spuse Piersicuţa.

Asta era adevărat, şi Negrumat trebuia să o recunoască. Şobolanii obişnuiţi chiar se fereau de Cei Schimbaţi. Ah, sigur, existau câteodată ceva conflicte, dar Cei Schimbaţi erau mari şi sănătoşi şi puteau să-şi *gândească* lupta. Fasole Periculoasă nu era prea încântat

de asta, dar, aşa cum spunea Şuncădeporc, era o problemă de supravieţuire, şi dacă te gândeai mai bine, era o lume în care şobolanul mare îl înghite pe şobolanul mic...

— Acum plec după plutonul meu, spuse Negrumat, încă speriat la gândul confruntării cu Economiisubstanţiale. Se trase mai aproape. Ce se-ntâmplă cu Şuncădeporc?

— El... se gândeşte la tot felul de lucruri, spuse Piersicuţa.

— Se gândeşte, spuse Negrumat absent. Oh. În regulă. Ei bine, trebuie să mă ocup de capcane. Ne vedem mai târziu!

— De fapt, *ce* se întâmplă cu Şuncădeporc? spuse Fasole Periculoasă când rămase din nou singur cu Piersicuţa.

— Îmbătrâneşte, răspunse Piersicuţa. Are nevoie de multă odihnă. Şi cred că e destul de îngrijorat că Negrumat sau unul dintre ceilalţi o să-l înfrunte curând.

— Şi crezi c-o vor face?

— Pe Negrumat îl interesează mai mult să demonteze capcane şi să testeze otrăvuri noi. Există acum lucruri mai *interesante* de făcut decât să se muşte unul pe altul.

— Sau să *rllk,* din câte se spune, adăugă Fasole Periculoasă.

Piersicuţa lăsă privirea în jos, cu o sfioşenie afectată. Dacă şobolanii ar putea să roşească, ei bine, ea ar fi roşit. Era uimitor cum nişte ochi rozalii care cu greu te puteau vedea reuşeau în acelaşi timp să privească prin tine.

— Doamnele sunt mult mai pretenţioase, spuse ea. Vor să găsească taţi care pot gândi.

— E bine, spuse Fasole Periculoasă. Trebuie să avem grijă. Nu avem *nevoie* să ne înmulţim precum şobolanii. Puterea noastră nu stă în număr. Noi suntem Cei Schimbaţi.

Piersicuţa îl privi îngrijorată. Când Fasole Periculoasă gândea, părea să privească într-o lume pe care doar el o putea vedea.

— Acum ce mai e? întrebă ea.

— Mă gândeam că nu ar trebui să omorâm alţi şobolani. Nici un şobolan n-ar trebui să omoare un alt şobolan.

— Nici măcar pe *keekee?* întrebă ea.

— Şi ei sunt şobolani.

Piersicuţa ridică din umeri.

— Păi, am încercat să discutăm cu ei şi n-a mers. Oricum, ei stau deoparte acum.

Fasole Periculoasă continua să privească acea lume nevăzută a lui.

— Chiar şi aşa, spuse el liniştit, aş vrea să notezi asta.

Piersicuţa oftă, dar se duse totuşi la una dintre boccelele pe care le căraseră şobolanii şi-şi trase din grămadă sacul. Nu era decât o fâşie de pânză răsucită, cu un mâner făcut dintr-o bucată de sfoară, dar era suficient de mare ca să încapă în ea câteva chibrituri, câteva bucăţi de mine de creion, o aşchie micuţă dintr-o lamă de cuţit cu care să ascută minele, şi un petic murdar de hârtie. Toate lucrurile importante.

Ea era şi purtătoarea oficială a *Domnului Urechilă.* „Purtătoarea” nu era de fapt cuvântul corect; mai degrabă „târâtoarea”. Dar Fasole Periculoasă voia întotdeauna să ştie unde se afla cartea şi atunci când o avea prin preajmă părea să gândească mai bine şi să fie mai liniştit, iar asta era de-ajuns pentru Piersicuţa.

Întinse peticul de hârtie pe o cărămidă veche, luă o mină de creion şi se uită la listă.

Primul Gând fusese: Clanul înseamnă Putere.

Asta fusese destul de greu de tradus, dar ea făcuse un efort. Cei mai mulţi dintre şobolani nu puteau citi în limba omenească. Pur şi simplu era prea greu să dea un înţeles liniilor şi şerpuirilor.

Aşa că Piersicuţa se străduise din greu să creeze o limbă pe care şobolanii o *puteau* citi.

Încercase să deseneze un şobolan mare alcătuit din mai mulţi şobolani mai mici:

Scrierea le adusese necazuri cu Şuncădeporc. Ideile noi aveau nevoie de o explozie pentru a intra în capul bătrânului şobolan. Fasole Periculoasă explicase cu vocea lui ciudată şi calmă că dacă scriau lucrurile asta însemna că toate cunoştinţele unui şobolan aveau să dăinuiască şi atunci când şobolanul nu va mai fi. Şi a spus că toţi şobolanii ar putea învăţa lucrurile pe care le ştie Şuncădeporc. Şuncădeporc spusese: imposibil! Îi luase *ani întregi* ca să înveţe unele dintre şmecheriile pe care le ştia! De ce să le împărtăşească tuturor? Asta ar însemna ca un şobolan tânăr să ştie la fel de multe ca şi el!

Fasole Periculoasă spusese: Trebuie să Cooperăm, altfel o să Murim.

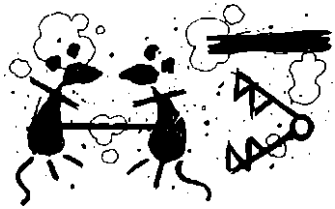

Acesta devenise următorul Gând. „Cooperează” fusese greu de redat, dar chiar şi *keekee* obişnuiau să ajute un tovarăş orb sau rănit, şi asta cu siguranţă însemna cooperare. Linia groasă, unde Piersicuţa apăsase tare pe hârtie, trebuia să însemne „nu”. Semnul de capcană putea însemna „mori” sau „rău” sau „evită”.

Ultimul Gând înscris pe peticul de hârtie era: Nu Stropipiţi unde Mâncaţi. Asta a fost destul de simplu.

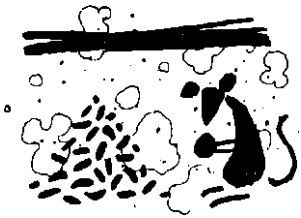

Acum Piersicuţa luă bucata de grafit între cele două labe din faţă şi desenă cu grijă: Niciun Şobolan Nu Trebuie să Omoare Alt Şobolan.

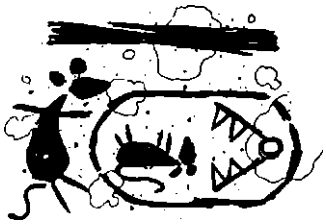

Se aşeză. Da... nu-i rău... „capcană” era un semn foarte bun pentru moarte, şi adăugase şobolanul mort pentru ca totul să pară cât se poate de *serios.*

— Dar să presupunem că trebuie s-o faci? spuse ea, continuând să privească lung desenele.

— Atunci trebuie s-o faci, răspunse Fasole Periculoasă. Dar n-ar trebui totuşi.

Piersicuţa clătină tristă din cap. Îl susţinea pe Fasole Periculoasă pentru că... ei bine, pentru că el avea ceva special. Nu era mare şi nici iute, şi era aproape orb şi fără putere, şi uneori uita să mănânce pentru că era ocupat să gândească lucruri pe care nimeni – cel puţin nimeni dintre şobolani – nu le gândise până atunci. Cele mai multe dintre gândurile astea îl supăraseră grozav pe Şuncădeporc, ca de pildă atunci când Fasole Periculoasă spusese: „Ce e *de fapt* un şobolan?” şi Şuncădeporc răspunsese: „Dinţi. Gheare. Coadă. Fugă. Ascunziş. Mâncare. Asta e un şobolan.”

Fasole Periculoasă spusese: „Dar acum noi putem spune: «Ce e un şobolan?» Şi asta înseamnă că suntem mai mult de-atât.”

„Suntem *şobolani”,* îl contrazise Şuncădeporc. „Alergăm de colo până colo şi chiţcăim şi furăm şi facem alţi şobolani. Pentru asta suntem *făcuţi!”*

„De către cine?” întrebase Fasole Periculoasă şi asta dusese la o altă discuţie în contradictoriu despre teoria Marelui Şobolan din Adâncul Pământului.

Dar chiar şi Şuncădeporc îl urma pe Fasole Periculoasă, la fel ca şi alţi şobolani ca Negrumat şi Gogoaşă Gogonată, şi ascultau atunci când vorbea el.

Piersicuţa asculta întotdeauna ce vorbeau *ei.* „Ni s-au dat nasuri”, le spusese Negrumat plutoanelor. *Cine* le dăduse nasurile? Gândurile lui Fasole Periculoasă pătrundeau pe nesimţite în minţile celorlalţi, fără ca ei să-şi dea seama.

El formula feluri noi de a gândi. Crea cuvinte noi. Propunea moduri noi de a înţelege lucrurile care li se întâmplau. Şobolanii mari, şobolanii plini de cicatrice îl ascultau pe micuţul şobolan pentru că Schimbarea îi purtase în teritorii întunecate, necunoscute, iar el părea să fie singurul care avea cât de cât idee încotro se îndreptau.

Piersicuţa îl lăsă aşezat lângă lumânare şi se duse să-l caute pe Şuncădeporc. Şuncădeporc stătea lângă un zid. La fel ca majoritatea şobolanilor bătrâni se ţinea întotdeauna aproape de ziduri şi se ferea de spaţiile deschise şi de prea multă lumină. Părea să tremure.

— Te simţi bine? îl întrebă ea.

Şuncădeporc se opri din tremurat.

— Bine, bine, n-am nimic! se răsti la ea Şuncădeporc. Doar câteva spasme, nimic grav!

— Dar am văzut că n-ai plecat cu niciunul dintre plutoane, spuse Piersicuţa.

— N-am nimic! strigă bătrânul şobolan.

— Mai avem câţiva cartofi în boccele...

— *Nu* vreau *mâncare!* Nu am *nimic!*

...Ceea ce însemna că avea *ceva.* Ăsta era motivul pentru care nu voia să le împărtăşească şi celorlalţi toate lucrurile pe care le ştia. Ceea ce ştia el era tot ce-i mai rămăsese. Piersicuţa ştia ceea ce le făceau şobolanii,

conform obiceiului, conducătorilor prea bătrâni. Urmărise chipul lui Şuncădeporc atunci când Negrumat – mai tânărul, mai puternicul Negrumat – le vorbise plutoanelor sale, şi mai ştia că Şuncădeporc se gândea şi el la asta. Sigur, atunci când ceilalţi îl priveau arăta foarte bine, dar în ultimul timp se odihnea mai mult şi stătea mai mult ascuns prin colţuri.

Şobolanii bătrâni erau alungaţi, ca să se ţină ascunşi singuri în întuneric şi mintea lor să o ia razna. Curând avea să fie un alt conducător.

Piersicuţa ar fi vrut să-l facă să înţeleagă unul dintre Gândurile lui Fasole Periculoasă, dar bătrânului şobolan nu-i plăcea să stea de vorbă cu femelele. Toată viaţa considerase că femelele nu erau bune ca să stai de vorbă cu ele.

Gândul era:

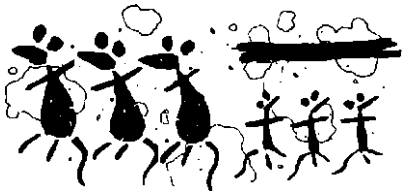

Asta însemna: Noi Suntem Cei Schimbaţi. Noi Nu Suntem Ca Alţi Şobolani.

Capitolul 4

„Cel mai important lucru pentru o aventură”, îşi spuse Domnul Urechilă, „este să nu fie atât de lungă încât să te facă să pierzi prânzul.”

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Puştiul, fata şi Maurice se aflau într-o bucătărie mare. Puştiul ştia că aceea era o bucătărie pentru că vedea uriaşa plită neagră de fier de lângă vatră şi oalele care atârnau pe pereţi, şi masa lungă, plină de zgârieturi. Ceea ce nu părea să existe aici era ceea ce se află de obicei într-o bucătărie, şi anume mâncare.

Fata se apropie de o cutie de metal aşezată într-un colţ şi trase din jurul gâtului o bucată de sfoară pe care, aşa cum se văzu, se afla prinsă o cheie mare.

— Nu poţi avea încredere în nimeni, spuse ea. Iar dracii de şobolani fură de o sută de ori mai mult decât pot mânca.

— Nu cred că fac asta, spuse puştiul. Cel mult de zece ori.

— Dintr-odată ştii totul despre şobolani? spuse fata, descuind cutia de metal.

— Nu dintr-odată, am aflat astea când – Au! Asta chiar m-a *durut!*

— Iartă-mă, spuse Maurice. Te-am zgâriat din greşeală, nu?

Încercă să facă o strâmbătură care însemna „Nu fi aşa de tâmpit, OK?”, un lucru de altfel foarte greu de realizat cu o faţă de pisică.

Fata îi aruncă o privire bănuitoare, apoi se întoarse din nou la cutia de metal.

— Mai e aici nişte lapte care nu s-a uscat de tot... şi câteva capete de peşte, spuse ea uitându-se înăuntru.

— Sună bine, spuse Maurice.

— Şi cu băiatul tău ce facem?

— El? Poate să mănânce nişte resturi mai vechi.

— Am pâine şi cârnaţi, spuse fata, scoţând din dulapul metalic o cutie de tablă. Suntem cu toţi foarte suspicioşi în privinţa cârnaţilor. Mai e şi o bucăţică mică de brânză, dar e cam antică.

— Nu cred că ar trebui să-ţi mâncăm mâncarea dacă e atât de puţină, spuse puştiul. Avem bani.

— Oh, tata spune că am crea o impresie foarte proastă asupra oraşului dacă nu ne-am arăta ospitalitatea. Ştiţi, el e primarul.

— El e guvernul? întrebă puştiul.

Fata îl privi lung.

— Bănuiesc că da. Ce ciudat mod de exprimare. De fapt, consiliul oraşului face legile. El doar conduce oraşul şi se ceartă cu toată lumea. Şi el spune că n-ar trebui să avem raţii mai mari decât ceilalţi oameni, pentru a ne arăta solidaritatea în aceste vremuri vitrege. E destul de rău că turiştii au renunţat să ne mai viziteze băile calde, dar şobolanii au înrăutăţit mult lucrurile. Fata scoase două farfurioare din uriaşul bufet. Tata spune că dacă suntem cu toţii raţionali, toată lumea o să aibă suficient de mâncare, continuă ea. Ceea ce cred că este foarte lăudabil. Sunt întru totul de acord. Dar cred totuşi că odată ce ţi-ai *manifestat* solidaritatea, ar trebui să primeşti ceva în plus. De fapt, eu cred că noi primim ceva mai puţin decât ceilalţi. Vă puteţi închipui asta? Oricum... aşadar, eşti o pisică fermecată, da? încheie ea, turnând laptele într-o farfurioară.

Laptele se prelinse mai degrabă decât curse, dar Maurice era o pisică vagaboandă şi ar fi băut chiar şi lapte atât de stricat încât abia să se târască.

— Oh, da, aşa e, fermecat, spuse el, cu mustăţi alb-gălbui deasupra botului.

Pentru două capete de peşte ar fi fost orice pentru oricine.

— Ai fost probabil pisica unei vrăjitoare, aşa cred, pe care o chema Griselda sau ceva în genul ăsta, spuse fata, punând pe cealaltă farfurioară capetele de peşte.

— Îhî, da, da, Griselda, da, spuse Maurice, fără să ridice capul.

— Care trăia probabil într-o căsuţă de turtă dulce, în pădure.

— Îhî, da, da, spuse Maurice. Şi pe urmă, pentru că nu era el dacă nu-şi putea arăta puţin imaginaţia, adăugă: Doar că era o căsuţă din pâine prăjită, pentru că era la cură de slăbire. O vrăjitoare care mânca foarte sănătos, Griselda asta.

Pentru o clipă fata păru nedumerită.

— Dar nu aşa e povestea, spuse ea.

— Iartă-mă, te-am minţit, adevărul e că era o căsuţă din turtă dulce, spuse repede Maurice.

Cine îţi dădea de mâncare avea întotdeauna dreptate.

— Şi sunt sigură că avea nişte negi uriaşi.

— Domnişoară dragă, spuse Maurice, încercând să pară sincer, unii dintre negii ăia aveau atâta personalitate încât aveau propriii lor prieteni. Ăăă... cum te cheamă, domnişoară?

— Promiţi să nu râzi de mine?

— Sigur.

La urma urmelor, poate că mai existau câteva capete de peşte.

— Ăăă... Maliţia.

— Ah.

— Râzi? întrebă ea pe un ton ameninţător.

— Nu, răspunse Maurice nedumerit. De ce-aş râde?

— Nu crezi că e un nume caraghios?

Maurice se gândi la toate numele pe care le ştia – Şuncădeporc, Fasole Periculoasă, Negrumat, Sardele...

— Mi se pare un nume obişnuit, spuse el.

Maliţia îi aruncă o altă privire bănuitoare, apoi îşi îndreptă atenţia către puşti, care stătea cu obişnuitul lui zâmbet fericit şi pierdut care îi apărea pe faţă atunci când nu avea altceva de făcut.

— Ai şi *tu* un nume? spuse ea. Tu nu eşti fiul mezin al unui rege, nu? Dacă numele tău începe cu „Prinţul”, ăsta e un indiciu clar.

Puştiul răspunse:

— Cred că numele meu e Keith.

— N-ai zis niciodată că ai avea un nume! exclamă Maurice.

— Până acum nimeni nu m-a întrebat, spuse puştiul.

— Keith nu e un început promiţător de nume, spuse Maliţia. Nu sugerează nici un mister. Nu trimite decât la Keith. Eşti sigur că ăsta-i numele tău adevărat?

— E doar numele pe care l-am primit.

— Ah, aşa mai merge. O *uşoară* sugestie de mister, spuse Maliţia, părând brusc interesată. Atât cât să creeze suspans. Bănuiesc că ai fost răpit la naştere. Probabil că totuşi eşti adevăratul rege al vreunei ţări, dar au găsit pe cineva care să semene cu tine şi te-au înlocuit. În cazul ăsta, ar trebui să ai o sabie fermecată, doar că, ştii, nu *arată* ca una fermecată, până când vine vremea să-ţi împlineşti destinul. Probabil că ai fost găsit pe treptele din faţa unei uşi.

— Da, am fost, spuse Keith.

— Vezi? Eu am întotdeauna dreptate!

Maurice încerca întotdeauna să afle ce voiau oamenii. Şi intuia că ceea ce voia Maliţia era o glumă. Dar nu-l mai auzise niciodată pe puştiul cu mutră de prostănac vorbind despre el.

— Ce făceai pe trepte? întrebă Maurice.

— Nu ştiu. Bănuiesc că scânceam, spuse Keith.

— N-ai spus niciodată asta, zise Maurice pe un ton acuzator.

— E important? întrebă Keith.

— Aveai probabil în coş lângă tine o sabie sau o coroană. Şi ai probabil un tatuaj misterios sau un semn din naştere cu o formă ciudată, spuse Maliţia.

— Nu cred. Nimeni n-a pomenit vreodată de aşa ceva, răspunse Keith. Nu eram decât eu şi păturica mea. Şi un bileţel.

— Un bileţel? Dar asta este foarte *important!*

— În el scria: „19 sticle de lapte şi un iaurt cu căpşuni”, spuse Keith.

— Oh. Asta nu-i de prea mare ajutor, spuse Maliţia. De ce nouăsprezece sticle de lapte?

— Era Breasla Muzicienilor. Un loc destul de mare. Despre iaurtul cu căpşuni nu ştiu nimic.

— Un orfan părăsit e un lucru bun, spuse Maliţia. În fond, un prinţ nu poate deveni decât rege, pe când un orfan misterios poate fi *orice.* Ai fost bătut şi lăsat fără mâncare şi închis într-o pivniţă?

— Nu cred, spuse Keith, aruncându-i o privire ciudată. Toată lumea din Breaslă se purta frumos cu mine. Cei mai mulţi erau oameni de treabă. M-au învăţat o mulţime de lucruri.

— Şi noi avem Bresle, spuse Maliţia. Ele îi învaţă pe băieţi să devină dulgheri şi pietrari şi lucruri de felul ăsta.

— Breasla m-a învăţat muzică, spuse Keith. Eu sunt muzician. Şi sunt bun. Îmi câştig singur existenţa de când aveam şase ani.

— Aha! Orfan misterios, talent deosebit, copilărie nefericită... începe să semene a ceva, spuse Maliţia. Probabil că iaurtul cu căpşuni nici nu e important. Viaţa ta ar fi fost diferită dacă era vorba de iaurt cu banane? Cine poate spune? Câte feluri de muzică ştii să cânţi?

— Feluri? Nu există mai multe feluri de muzică. Nu există decât muzică pur şi simplu, răspunse Keith. Dacă asculţi, e doar muzică.

Maliţia se uită la Maurice.

— Întotdeauna e aşa? întrebă ea.

— Niciodată nu l-am auzit vorbind atât de mult, răspunse pisica.

— Bănuiesc că abia aşteptaţi să aflaţi totul despre mine, spuse Maliţia. Doar că sunteţi probabil mult prea politicoşi ca să puneţi întrebări.

— Oh, da, spuse Maurice.

— Ei bine, probabil că n-o să fiţi surprinşi să aflaţi că am două surori vitrege îngrozitoare, spuse Maliţia. Şi că eu trebuie să fac toată treaba din casă!

— Vai de mine, spuse Maurice, întrebându-se dacă mai existau capete de peşte şi, în cazul în care mai existau capete de peşte, dacă meritau toată chestia asta.

— Ei, cea mai mare parte din treabă, spuse Maliţia, pe tonul cu care ar fi dezvăluit ceva cu totul nefericit. În mod clar o parte din ea. Ştiţi, trebuie să-mi fac curat în cameră! Şi este *extrem* de neîngrijită!

— Vai, da!

— *Şi* este aproape cel mai mic dormitor posibil. Practic nu există dulapuri, iar pe rafturile de cărţi nu e nici un pic de loc!

— Vai, da!

— Şi oamenii sunt îngrozitor de răi cu mine. Observaţi, vă rog, că ne aflăm într-o *bucătărie.* Iar eu sunt fiica primarului. S-ar cuveni ca fiica unui primar să spele vasele cel puţin o dată pe săptămână? Eu cred că *nu!*

— Vai, da!

— Şi uitaţi-vă la hainele astea rupte şi ponosite pe care trebuie să le port!

Maurice se uită. Nu se pricepea prea mult la haine. Pentru el blana era suficientă. Din câte-şi dădea seama, rochia Maliţiei era la fel ca orice altă rochie. Părea să aibă tot ce trebuie. Nu existau găuri în ea, cu excepţia celor prin care se iţeau capul şi braţele.

— Ei, ia uitaţi-vă aici, spuse Maliţia, arătând spre un anumit loc la tiv, care lui Maurice nu i se păru cu nimic diferit de restul rochiei. A trebuit să-l cos singură, ştiţi?

— Vai de...

Maurice se întrerupse. Din locul în care se afla putea vedea rafturile goale. Şi mai important, îl putea vedea pe Sardele alunecând în jos dintr-o crăpătură în tavanul spart. În spate ducea un rucsac.

— Şi pe lângă asta, *eu* sunt cea care trebuie să stea la coadă în fiecare zi pentru pâine şi cârnaţi..., continuă Maliţia, dar Maurice o asculta încă şi mai puţin decât o făcuse înainte.

Trebuia să fie Sardele! îşi spuse el. Idiotul! Întotdeauna o lua înaintea Plutonului de Dezactivare a Capcanelor! Şi

din toate bucătăriile în care putea intra, trebuia să fie asta! În orice clipă fata avea să se întoarcă şi să ţipe.

Iar Sardele ar lua-o probabil ca pe nişte aplauze. Pentru el, viaţa nu era decât un spectacol. Alţi şobolani nu făceau decât să alerge de colo până colo chiţcăind şi stricând totul, şi asta era suficient pentru a-i convinge pe oameni că aveau de-a face cu o invazie de rozătoare. Dar nu, Sardele trebuia întotdeauna să exagereze. Sardele cu cântecele şi dansurile lui *yowoorll.*

— ...şi şobolanii fură tot, continuă Maliţia. Iar ce nu fură, strică. E groaznic! Consiliul a tot cumpărat mâncare din celelalte oraşe, dar niciunul dintre ele nu are prea multă de dat. Trebuie să cumpărăm porumb şi altele de la negustorii care urcă pe râu. De aceea e pâinea atât de scumpă.

— Scumpă, da? spuse Maurice.

— Am încercat cu capcane şi câini şi pisici şi otravă, şi totuşi şobolanii continuă să apară, spuse fata. Şi s-au învăţat să fie şmecheri. Acum nici nu prea mai ajung în capcanele noastre. Hei! Şi nu capăt decât 50 de penny pentru o coadă. La ce bun ne oferă vânătorii de şobolani 50 de penny pentru o coadă, dacă şobolanii sunt aşa de vicleni? Vânătorii de şobolani spun că şi ei trebuie să folosească tot felul de şmecherii ca să-i prindă.

În spatele ei, Sardele se uită cu atenţie prin încăpere şi apoi le făcu semn celorlalţi şobolani din tavan să salte frânghia.

— Nu crezi că acum ar fi timpul să *pleci* de-aici? spuse Maurice.

— De ce te strâmbi aşa? îl întrebă Maliţia, uitându-se lung la el.

— Oh... ei bine, ştii genul ăla de pisică ce rânjeşte tot timpul? Ai auzit de ea? Ei bine, eu sunt genul ăla care face strâmbături ciudate, spuse disperat Maurice. Şi uneori pur şi simplu încep să strig şi zic chestii de genul *pleacă de-aici, pleacă de-aici* – vezi, iar am făcut asta! E o boală. Probabil că am nevoie de terapie – *oh, nu face asta, nu e momentul să faci asta* – hopa, iar am început....

Sardele îşi scosese din rucsac pălăria de pai. În mână avea un mic baston.

Era un obicei *bun,* chiar şi Maurice trebuia s-o recunoască. Unele oraşe puseseră afişe pentru un fluieraş de şobolani chiar după ce Sardele a făcut-o prima oară. Oamenii puteau suporta şobolani în smântână, şi şobolani pe acoperişuri, şi şobolani în ceainice, dar un şobolan care bate step era totuşi prea mult. Dacă vedeai şobolani bătând step... ei bine, atunci aveai mari probleme. Maurice îşi spusese că dacă şobolanii ar fi putut cânta şi la acordeon, ar fi reuşit să dea gata două oraşe într-o singură zi.

Se uitase prea mult în sus. Maliţia se întoarse şi rămase cu gura căscată de şoc şi de groază, pe când Sardele îşi continua numărul. Pisica o văzu întinzând mâna după o cratiţă aflată pe masă. O aruncă, cu mare precizie.

Dar Sardele ştia să se ferească de cratiţe. Şobolanii erau obişnuiţi să se arunce în ei cu tot felul de lucruri. O luase deja la fugă înainte ca acea cratiţă să fi parcurs jumătate din traseul până la el, şi apoi ţâşni pe scaun, şi apoi sări pe podea, şi apoi se ascunse în spatele dulapului, şi apoi se auzi un pocnet... ascuţit, metalic, final.

— A-ha! spuse Maliţia, pe când Maurice şi Keith rămaseră privind lung dulapul. Un şobolan mai puţin, în orice caz. Zău că-i *urăsc...*

— A fost Sardele, spuse Keith.

— Nu, categoric a fost un şobolan, spuse Maliţia. Sardelele nu pot invada o bucătărie. Probabil că vă gândiţi la invazia de homari din...

— Îşi spunea Sardele, pentru că văzuse numele ăsta pe o cutie veche de conserve şi i se păruse că sună şic, spuse Maurice.

Se întrebă dacă să îndrăznească să se uite în spatele dulapului.

— Era un şobolan de treabă, spuse Keith. Obişnuia să-mi fure cărţile când mă învăţau să citesc.

— Iertaţi-mă, dar aţi înnebunit? spuse Maliţia. Era un *şobolan.* Singurul şobolan de treabă e şobolanul *mort!*

— *Hello!* se auzi o voce subţirică.

Venea din spatele dulapului.

— Nu poate fi viu! E o capcană *uriaşă!* spuse Maliţia. Are dinţi!

— E cineva acolo? Doar bastonul s-a îndoit..., spuse vocea.

Dulapul era masiv, iar lemnul atât de vechi încât se înnegrise şi devenise în timp la fel de tare şi greu ca piatra.

— Ăsta nu e un şobolan care vorbeşte, nu? spuse Maliţia. Vă rog, spuneţi-mi că şobolanii nu pot să vorbească!

— De fapt, acum chiar e destul de îndoit, spuse vocea, uşor înăbuşită.

Maurice se uită cu ochii mijiţi în spaţiul îngust din spatele dulapului.

— Îl văd, spuse el. A băgat bastonul între dinţii capcanei când s-au închis! Ai grijă, Sardele, cum te descurci?

— E-n regulă, boss, spuse Sardele din întuneric. Dacă nu era capcana asta, aş fi zis că totul e perfect. Am pomenit de bastonul care s-a îndoit?

— Da.

— De-atunci s-a îndoit ceva mai mult, boss.

Keith apucă o muchie a dulapului şi gemu pe când încercă să îl mişte.

— E greu ca o stâncă! spuse el.

— E plin de vase, spuse Maliţia, complet uimită. Dar şobolanii *totuşi* nu vorbesc, nu?

— Dă-te la o parte! strigă Keith.

Apucă marginea din spate a dulapului cu amândouă mâinile, îşi propti un picior în perete şi trase în sus.

Încet, ca un copac gros şi puternic, dulapul se mişcă în faţă. Vasele începură să cadă din el pe când se apleca, iar farfuriile alunecau pe rând ca şi cum nişte cărţi de joc foarte scumpe erau împărţite într-un splendid mod haotic. Chiar şi aşa câteva supravieţuiră după ce căzură pe podea, la fel ca şi un număr de ceşti şi farfurioare pe când dulapul

se deschise, ceea ce mări distracţia, doar că asta nu mai contă, pentru că atunci dulapul uriaş şi greu de lemn se prăbuşi cu zgomot peste ele.

O farfurie miraculos de întreagă se rostogoli pe lângă Keith, se învârti şi iar se învârti, pentru a coborî în final pe pardoseală cu acel sunet *zdrangzdrangzdraaaaannnggg* pe care îl auzi întotdeauna în aceste împrejurări nefericite.

Keith întinse mâna către capcană şi îl înşfăcă pe Sardele. În clipa în care îl trase pe şobolan în sus bastonul cedă şi capcana se închise cu o pocnitură puternică. O bucăţică din baston zbură învârtindu-se prin aer.

— Eşti bine? întrebă Keith.

— Ei bine, boss, tot ce pot să spun e că-i un lucru bun că şobolanii nu poartă desuuri... Mulţam, boss, spuse Sardele.

Era cam dolofan pentru un şobolan, dar când picioarele lui dansau, putea pluti pe deasupra podelei ca un balon.

Şi se auzi zgomotul unui picior care bătea step.

Maliţia, cu braţele încrucişate şi cu o expresie încruntată, se uită la Sardele, apoi la Maurice, apoi la Keith cel cu mutră de prostănac, şi în final la dezastrul de pe podea.

— Ăăă... îmi pare rău pentru balamuc, spuse Keith. Dar el era...

Maliţia făcu un semn cu mâna.

— OK, spuse ea, ca după o matură chibzuinţă. Cred că lucrurile stau cam aşa. Şobolanul este un şobolan fermecat. Pun pariu că nu e singurul. Ceva s-a întâmplat cu el, sau cu ei, şi acum sunt cu adevărat inteligenţi, în ciuda stepului. Şi... sunt prieteni cu pisica. Deci... de ce ar fi prieteni şobolanii cu o pisică? Şi asta înseamnă că... există un fel de înţelegere, aşa-i? Ştiu! Nu-mi spuneţi, nu-mi spuneţi...

— Ei? făcu Keith.

— N-aş crede că cineva trebuie să-ţi spună vreodată *ceva,* spuse Maurice.

— ...e ceva legat de invaziile de şobolani, nu-i aşa? Toate oraşele alea despre care am auzit... de fapt, aţi auzit şi voi, aşa că v-aţi întovărăşit cu zi-i pe nume ăsta...

— Keith, spuse Keith.

— ...da... şi mergeţi din oraş în oraş, pretinzând că există o invazie de şobolani, şi zi-i pe nume ăsta...

— Keith.

— ...da... pretinde că e un fluieraş de şobolani şi voi îl urmaţi cu toţii. Am dreptate? Totul e de fapt o mare pungăşie, aşa-i?

Sardele ridică privirea spre Maurice.

— Ne-a prins la fix, boss, spuse el.

— Aşa că acum trebuie să-mi daţi un motiv bun ca să nu chem Garda să pună mâna pe voi, spuse triumfător Maliţia.

Nu am de ce să-ţi dau, îşi spuse Maurice, pentru că n-ai s-o faci. Doamne, oamenii sunt atât de *simplu* de manipulat. Se frecă de piciorul Maliţiei şi-i aruncă un zâmbet afectat.

— Dacă o faci, n-o să afli niciodată cum se termină povestea, spuse el.

— Ah, o să se termine cu voi în *temniţă,* spuse Maliţia, dar Maurice o văzu uitându-se lung la Keith cel cu mutră de prostănac şi la Sardele.

Sardele încă mai avea pe cap pălărioara de pai. Când e vorba să atragi atenţia, genul ăsta de lucruri contează mult.

Când o văzu încruntându-se la el, Sardele îşi scoase pălăria de pai şi o ţinu de calotă în faţa lui.

— Există ceva ce *chiar* aş vrea să aflu, boss, spuse el, dacă tot e vorba să aflăm diverse lucruri.

Maliţia ridică o sprânceană.

— Ei? întrebă ea. Şi nu-mi spune „boss”!

— Aş vrea să aflu de ce nu există niciun şobolan în oraşul ăsta, şefa, spuse Sardele.

Şi bătu nervos câţiva paşi de step. Privirea Maliţiei putea fi mai furioasă decât a unei pisici.

— Ce vrei să spui cu niciun şobolan? întrebă ea. Există o *invazie* de şobolani! Şi oricum, *tu* eşti şobolan!

— Există găuri de şobolan peste tot şi există câţiva şobolani morţi, dar n-am găsit nicăieri vreun şobolan viu, şefa!

Maliţia se aplecă înainte.

— Dar *tu* eşti şobolan! spuse ea.

— Da, şefa. Dar *noi* am sosit în oraş abia azi-dimineaţă.

Sardele rânji nervos pe când Maliţia îl privea lung.

— Vrei nişte brânză? Mă tem că e numai în capcană.

— Nu cred, oricum mulţumesc mult, spuse Sardele, cu grijă şi foarte politicos.

— N-are rost, cred că e într-adevăr momentul să spunem adevărul, zise Keith.

— Nunununununununu, spuse Maurice, care nu putea să *sufere* chestia asta. Totul se întâmplă pentru că…

— Ai dreptate, domnişoară, spuse Keith obosit. Mergem din oraş în oraş cu o mână de şobolani şi păcălim oamenii ca să ne dea bani să plecăm. Asta facem. Îmi pare rău că am făcut-o. Asta trebuia să fie ultima oară. Îmi pare foarte rău. Ţi-ai împărţit mâncarea cu noi, şi nici n-aveai prea multă. Ar trebui să ne fie ruşine.

Maurice o urmărea pe Maliţia cântărind lucrurile în minte şi i se părea că mintea ei funcţiona altfel decât mintea celorlalţi oameni. Ea înţelegea toate lucrurile astea complicate fără să se gândească măcar. Şobolani fermecaţi? Da, da. Pisici care vorbeau? Era o chestie de mult fumată pentru ea. Lucrurile uşoare erau cele care păreau complicate.

Buzele ei se mişcau, şi Maurice îşi dădu seama că *din toate astea ea făcea o poveste.*

— Aşadar…, spuse ea, aţi venit împreună cu şobolanii voştri dresaţi…

— Noi preferăm să spunem „şobolani educaţi”, şefa, o întrerupse Sardele.

— …în regulă, şobolanii voştri educaţi, şi vă instalaţi într-un oraş, şi… ce se întâmplă cu şobolanii care sunt deja acolo?

Sardele se uită neajutorat la Maurice. Maurice dădu din cap către el, ca să continue. Urmau să aibă necazuri mari dacă Maliţia nu construia o poveste care să-i fie pe plac.

— Se feresc de noi, boss, adică şefa, spuse Sardele.

— Şi ei ştiu să vorbească?

— Nu, şefa.

— Cred că cei din Clan îi consideră cam tembeli, spuse Keith.

— Vorbeam cu Sardele, spuse Maliţia.

— Scuze, spuse Keith.

— Şi nu mai există aici *niciun* şobolan? continuă Maliţia.

— Nu, şefa. Câteva schelete vechi şi nişte grămezi de otravă şi o mulţime de capcane, şefa. Dar niciun şobolan, şefa.

— Dar vânătorii de şobolani apar cu o grămadă de cozi de şobolan în fiecare zi!

— Eu spun ce-am văzut, boss. Şefa. Niciun şobolan, boss. Şefa. Niciun şobolan pe nicăieri pe unde am fost, şefa boss.

— Te-ai *uitat* vreodată la cozile de şobolan, domnişoară? spuse Maurice.

— Ce vrei să spui? zise Maliţia.

— Sunt false, răspunse Maurice. Cel puţin unele dintre ele. Nu sunt decât şireturi vechi de ghete. Am văzut câteva pe stradă.

— Nu erau cozi adevărate? întrebă uimit Keith.

— Sunt pisică. Crezi că nu ştiu cum arată o coadă de şobolan?

— Cu siguranţă oamenii ar observa! spuse Maliţia.

— Daaa? spuse Maurice. Ştii căpăcelul ăla de metal de la capătul şireturilor?

— Căpăcelul? Ce legătură are cu discuţia noastră? se răsti la el Maliţia. Şi apoi, cum de ştie o pisică despre aşa ceva?

— Fiecare trebuie să ştie *ceva,* spuse Maurice. Te-ai uitat vreodată cu atenţie la cozile de şobolan?

— Sigur că nu. Poţi să iei ciuma de la şobolani! spuse Maliţia.

— Aşa e, îţi explodează picioarele, spuse Maurice şi rânji. De aceea n-ai văzut căpăcelele de metal. Ţi-a explodat piciorul în ultimul timp, Sardele?

— Astăzi nu, boss, spuse Sardele. Oricum, nu e nici măcar amiază.

Maliţia păru încântată.

— *A-ha,* spuse ea, şi lui Maurice i se păru că „ha”-ul suna oarecum periculos.

— Aşadar... n-o să-i spui Gărzii despre noi? îndrăzni el plin de speranţă.

— Ce, că am stat de vorbă cu un şobolan şi o pisică? spuse Maliţia. Bineînţeles că nu. I-ar spune tatălui meu că iar am inventat poveşti şi o să mă încuie din nou afară din camera mea.

— Eşti încuiată *afară* din camera ta drept pedeapsă? întrebă Maurice.

— Da. Asta înseamnă că nu pot ajunge la cărţile mele. Eu sunt o persoană destul de specială, după cum v-aţi dat probabil seama, spuse plină de mândrie Maliţia. N-aţi auzit de surorile Crimă? Agoniza şi Eviscera Crimă? Erau bunica şi sora bunicii. Scriau... basme.

Ah, pentru moment am scăpat aici, îşi spuse Maurice. Cel mai bine e s-o lăsăm să vorbească.

— Eu nu sunt un cititor pasionat, cum de altfel nicio pisică nu e, spuse el. Şi ce erau astea? Poveşti despre omuleţi cu aripi şi cu voci subţiri care sunau ca nişte clopoţei?

— Nu, spuse Maliţia. Nu se dădeau în vânt după omuleţii cu aripi şi cu voci de clopoţei. Ele scriau... basme *adevărate.* Poveşti cu o mulţime de sânge şi oase şi lilieci şi şobolani. De la ele am *moştenit* talentul de povestitoare, adăugă ea.

— M-am gândit eu că l-ai moştenit, spuse Maurice.

— Şi dacă nu există şobolani sub oraş iar vânătorii de şobolani ne arată *şireturi de ghete,* atunci miroase urât, spuse Maliţia.

— Scuze, spuse Sardele. Cred că eu sunt de vină. Sunt puţin cam nervos şi…

Brusc se auziră nişte zgomote de la etaj.

— Repede, ieşiţi prin curtea din spate! le ceru Maliţia. Urcaţi în fânul de deasupra grajdului! O să vă aduc ceva de mâncare! Ştiu *exact* cum merg treburile!

Capitolul 5

Guz Rupert era cel mai curajos şobolan din câţi existau. Toată lumea din Vizuina Blănoasă spunea asta.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Negrumat se afla câteva străzi mai încolo, într-o galerie, agăţat de patru bucăţi de sfoară prinse de harnaşamentul lui. Erau legate de un băţ aşezat ca un balansoar pe spatele unui şobolan foarte gras; doi şobolani erau aşezaţi la celălalt capăt, iar alţi câţiva îl ţineau în echilibru.

Negrumat atârna chiar deasupra dinţilor marii capcane care umplea complet tunelul.

Chiţcăi semnalul de oprire. Băţul vibră puţin sub greutatea lui.

— Sunt chiar deasupra brânzei. Miroase a Supergustoasă de Sfrijidorf cu Vinişoare Albastre de Mucegai. E neatinsă. Şi destul de veche. Apropiaţi-mă cam două labe[3].

Băţul se mişcă în sus şi-n jos pe când Negrumat era împins înainte.

— Ai grijă, domnule, spuse unul dintre şobolanii mai tineri care umpleau galeria în spatele Plutonului de Dezactivare a Capcanelor.

Negrumat mormăi şi se uită în jos la dinţii capcanei, aflaţi la câţiva centimetri de nasul lui. Scoase dintr-o centură o bucată scurtă de lemn, la capătul căreia fusese lipit un ciob minuscul de oglindă.

— Hei, îndreptaţi lumânarea puţin în direcţia asta, ceru el. Bun. Aşa e bine. Acum, ia să vedem… împinse oglinda printre dinţii capcanei şi o răsuci uşor. Ah, exact cum

[3] **Unitate de măsură şobolănească. Circa doi centimetri şi jumătate.**

credeam... e cu siguranţă *Mica Muşcătoare Prattle-Tranca-Fleanca şi Johnson.* Una dintre vechile Numărul 3, dar cu o închizătoare de siguranţă în plus. OK. La astea ne pricepem, nu-i aşa? Avem brânză pentru ceai, flăcăi!

Dinspre cei care priveau se auzi un râs nervos, dar o voce spuse:

— Oh, astea sunt *uşoare...*

— *Cine a zis asta?* întrebă tăios Negrumat.

Se lăsă tăcerea. Negrumat îşi întinse gâtul înapoi. Şobolanii tineri se dăduseră într-o parte cu grijă, lăsând să se vadă unul singur care părea foarte stingher.

— Ah, Nutritiva, spuse Negrumat, întorcându-se înapoi la mecanismul capcanei. Uşor, zici? Mă bucur s-o aud. Atunci ne poţi arăta cum se face.

— Ăăă... când am spus uşor..., începu Nutritiva. Vreau să spun că Însaramură mi-a arătat pe capcana de probă şi a zis că...

— Nu-i nevoie să fii modestă, spuse Negrumat, cu o sclipire veselă în ochi. Totu-i pregătit. Eu o să stau şi-o să mă uit, da? Poţi să intri în harnaşament şi s-o faci, nu-i aşa?

— ...Dar... dar... dar..., dacă mă gândesc mai bine, n-am reuşit să văd prea limpede când ne-a arătat, şi... şi... şi...

— Uite ce, spuse Negrumat. O să lucrez *eu* la capcană, da?

Nutritiva păru foarte uşurată.

— Iar tu poţi să-mi spui *exact* ce am de făcut, adăugă Negrumat.

— Ăăă..., începu Nutritiva.

Acum părea gata să revină foarte repede în plutonul stropipinoşilor.

— Grozav, spuse Negrumat.

Puse cu grijă la loc oglinda şi scoase din centură o bucată de metal. Atinse cu grijă capcana. Nutritiva se înfioră auzind zgomotul de metal lovind metalul.

— Ei, ce spuneam... oh, da, iată o bară şi un arc micuţ şi o închizătoare. Acum ce trebuie să fac, domnişoară Nutritiva?

— Ăăă... ăăă... ăăă, se bâlbâi Nutritiva.

— Lucrurile *scârţâie* aici, domnişoară Nutritiva, spuse Negrumat, din adâncurile capcanei.

— Ăăă... ăăă... fixezi aia, cum îi spune...

— *Care* aia-cum-îi-spune, domnişoară Nutritiva? Nu te grăbi, hopa, bucăţica asta de metal se clatină, dar nu vreau să te grăbesc în niciun fel....

— Fixezi... ăăă... chestia aia... ăăă... aia... ăăă...

Ochii Nutritivei se roteau nebuneşte în orbite.

— Poate că e această mare PAC! Au au au ....!

Nutritiva leşină.

Negrumat se strecură afară din harnaşamentul lui şi-şi dădu drumul pe capcană.

— S-a rezolvat, spuse el. Am prins-o bine, nu se mai desface. Acum, băieţi, puteţi s-o trageţi din drum. Se întoarse la plutonul său şi lăsă să cadă o bucată de brânză foarte veche pe stomacul tremurător al Nutritivei. În afacerea asta cu capcanele cel mai important lucru e să fii hotărât. Ori eşti hotărât, ori eşti mort. Al doilea şoarece ia brânza. Negrumat adulmecă aerul. Ei bine, niciunui om care ar ajunge în locul ăsta nu i-ar fi greu să creadă că *acum* există şobolani pe-aici...

Ceilalţi recruţi scoaseră un chicotit nervos, aşa cum râd oamenii care au văzut că altcineva a atras atenţia profesorului şi se bucură că nu sunt ei.

Negrumat desfăcu un petic de hârtie. El era un şobolan de acţiune, şi ideea că lumea putea fi ţintuită în mici semne îl cam neliniştea. Dar îşi dădea seama cât de folositor era asta. Când desena imagini ale dispunerii unei galerii, hârtia *ţinea minte.* Mirosurile noi n-o zăpăceau. Alţi şobolani, care ştiau să citească, puteau vedea în capul lor ceea ce văzuse cel ce scrisese.

Negrumat inventase hărţile. Erau un desen al lumii.

— Ce chestie uluitoare tehnologia asta nouă, spuse el. Aşa... aici e marcată otravă, la două galerii în spate. Ai văzut-o, Însaramură?

— Îngropată şi stropipită bine, spuse Însaramură, adjunctul lui. Şi era otrava cenuşie Nr. 2.

— Bun băiat, spuse Negrumat. Asta-i o mâncare neplăcută.

— Erau mulţi *keekee* morţi în jurul ei.

— Sunt convins că erau. Nu există antidot pentru chestia asta.

— Am găsit tăviţe şi cu Nr. 1 şi Nr. 3, spuse Însaramură. O mulţime.

— Dacă eşti înţelept, poţi supravieţui otrăvii Nr. 1, spuse Negrumat. Nu uitaţi asta, voi toţi. Iar dacă mâncaţi vreodată otravă Nr. 3, avem ceva care vă poate scăpa. Adică până la urmă o să trăiţi, dar or să fie câteva zile în care o să vă doriţi să muriţi...

— Există *o mulţime* de otravă, Negrumat, spuse Însaramură, agitat. Mai multă decât am văzut vreodată. Şi peste tot oase de şobolan.

— Un indiciu preţios deci pentru supravieţuire, spuse Negrumat, pornind pe o nouă galerie. Nu mâncaţi un şobolan mort dacă nu ştiţi de ce a murit. Altfel o să muriţi şi voi de acelaşi lucru.

— Fasole Periculoasă crede că n-ar trebui să mâncăm deloc şobolani, spuse Însaramură.

— Mda, poate, mda, răspunse Negrumat, dar când sunteţi în galerii trebuie să fiţi practici. Nu irosiţi niciodată o hrană bună. Şi cineva să o trezească pe Nutritiva!

— O mulţime de otravă, spuse Însaramură, pe când plutonul se urnea din loc. Fără-ndoială, pe aici oamenii urăsc *teribil* şobolanii!

Negrumat nu răspunse. Vedea că şobolanii începeau să devină agitaţi. În galeriile de şobolani se simţea mirosul fricii. Nu mai găsiseră niciodată aşa de multă otravă până atunci. Negrumat nu-şi făcea de obicei griji pentru nimic, iar acum nu-i plăcea că începea să simtă în adâncul sufletului îngrijorarea...

Un şobolan mic. Apăru în fugă, cu răsuflarea tăiată, cu paşi mărunţi şi repezi, din tunel şi se ghemui în faţa lui.

— Sunt Rinichi, domnule, Plutonul de Stropipire Grea Nr. 3, izbucni el. Am găsit o capcană, domnule! Altfel

decât cele obişnuite! Fraged a intrat direct în ea! Veniţi repede, vă rog!

În podul de deasupra grajdului era o mulţime de fân, şi căldura care venea de la caii de dedesubt făcea ca locul să fie confortabil şi plăcut.

Keith stătea întins pe spate, uitându-se la tavan şi fredonând uşor o melodie. Maurice îşi privea prânzul, unul căruia îi tremura nasul.

Până în momentul în care ţâşni asupra prăzii sale, Maurice arăta asemenea unui mecanism ucigător suplu. Lucrurile merseră însă prost chiar înainte să sară. Spatele i se arcui, se mişcă dintr-o parte în alta tot mai iute, coada îi biciui aerul ca un şarpe, apoi se năpusti înainte, cu ghearele scoase...

— Chiţ!

— OK, uite care-i treaba, îi spuse Maurice ghemotocului tremurător dintre labele lui. Nu trebuie decât să spui ceva. Orice. „Dă-mi drumul", sau poate chiar „Ajutor!". *Chiţ* nu merge. Nu-i decât un zgomot. Trebuie doar să ceri, şi-o să-ţi dau drumul. Nimeni nu poate spune că nu am o etică în privinţa asta.

— *Chiţ!* ţipă ascuţit şoarecele.

— Corect, spuse Maurice şi îl omorî în aceeaşi clipă.

Îl duse cu el în colţul unde Keith stătea acum aşezat pe paie şi-şi termina de mâncat un sendviş cu carne de vită şi castraveţi muraţi.

— Nu ştia să vorbească, spuse repede Maurice.

— Nu te-am întrebat nimic, spuse Keith.

— Vreau să spun că i-am dat o şansă, spuse Maurice. M-ai auzit, nu? Nu trebuia decât să spună că nu vrea să fie mâncat.

— Bine.

— Vreau să spun că pentru tine e în regulă, nu e ca şi cum ar trebui să vorbeşti cu sendvişurile, spuse Maurice, ca şi cum era încă deranjat de ceva.

— N-aş şti ce să le spun, zise Keith.

— Şi aş vrea să subliniez faptul că nici nu m-am jucat cu el, spuse Maurice. O singură lovitură cu bătrâna mea labă şi „adio, asta-i tot ce-a mai scris”, doar că în mod evident şoarecele n-a scris nimic pentru că nu e *în niciun fel* inteligent.

— Te cred, spuse Keith.

— N-a simţit nimic, continuă Maurice.

Se auzi un ţipăt de undeva dintr-o stradă din apropiere, apoi un zgomot de vase sparte. În ultima jumătate de oră se auziseră o mulţime de zgomote asemănătoare.

— Se pare că băieţii sunt încă în plină activitate, spuse Maurice, ducând şoarecele mort în spatele unei grămezi de fân. Nimic nu poate provoca un ţipăt mai sănătos decât vederea lui Sardele dansând pe o masă.

Uşa grajdului se deschise. Un bărbat intră, înhamă doi cai şi apoi îi duse afară. La scurt timp se auzi zgomotul unei trăsuri care ieşea din curte.

Câteva secunde mai târziu, de jos veniră trei ciocănituri puternice. Se auziră din nou. Şi apoi din nou. În cele din urmă, vocea Maliţiei spuse:

— Ei, voi doi, sunteţi acolo sus sau nu?

Keith se târî afară din fân şi se uită în jos.

— Da, spuse el.

— Nu aţi auzit ciocănitul secret? spuse Maliţia, uitându-se în sus, la el, nemulţumită.

— N-a sunat ca un ciocănit secret, spuse Maurice, cu gura plină.

— Aia e vocea lui Maurice? întrebă bănuitoare Maliţia.

— Da, spuse Keith. Trebuie să-l scuzi, tocmai mănâncă pe cineva.

Maurice înghiţi repede.

— Nu e *cineva!* şuieră el. E *cineva* doar dacă poate vorbi! Altfel e doar mâncare!

— Ăsta *e* un ciocănit secret! se răsti Maliţia. Mă pricep bine la lucrurile astea! Iar voi trebuie să răspundeţi tot cu un ciocănit secret!

— Dar dacă cineva ciocănea la uşă doar aşa, ştii, pentru că era binedispus, iar noi răspundeam la ciocănit,

ce ar fi putut crede că se află aici sus? întrebă Maurice. Un gândac extrem de mare?

Maliţia tăcu pentru o clipă, ceva cu totul neobişnuit pentru ea. Apoi spuse:

— E un argument bun, foarte bun. Ştiu ce o să fac, o să strig „Sunt eu, Maliţia", şi *apoi* o să ciocănesc în felul ăla secret, şi aşa o să ştiţi că sunt eu şi o să ciocăniţi la fel şi voi. OK?

— Dar de ce să nu spunem doar „Hei, suntem aici sus"? întrebă nevinovat Keith.

Maliţia oftă.

— Chiar nu ai *deloc* simţul dramaticului? Uite ce e, tata s-a dus la Primărie să se întâlnească cu ceilalţi membri ai consiliului. A zis că vasele sparte au fost ultima picătură!

— Vasele? spuse Maurice. I-ai zis de Sardele?

— A trebuit să-i spun că m-am speriat de un şobolan uriaş şi că am încercat să mă sui pe dulap ca să scap de el, spuse Maliţia.

— Ai minţit?

— I-am spus doar o poveste, răspunse calmă Maliţia. Şi chiar a fost una bună. A părut mult mai adevărată decât ar fi sunat adevărul adevărat. Un şobolan care bate step? Oricum, nu l-a interesat prea mult pentru că azi au fost *o mulţime* de plângeri. Şobolanii voştri dresaţi necăjesc foarte tare oamenii. Mă bucur grozav.

— Nu sunt şobolanii *noştri,* sunt propriii lor stăpâni, spuse Keith.

— Şi întotdeauna se mişcă repede, spuse Maurice plin de mândrie. Nu se încurcă atunci când e vorba să... încurce treburile.

— Într-un oraş în care am fost luna trecută, consiliul a pus un anunţ pentru un fluieraş chiar a doua zi de dimineaţă, spuse Keith. Acela a fost momentul de glorie al lui Sardele.

— Tata a ţipat mult şi a trimis după Păturică şi Ţepuşe, spuse Maliţia. Ei sunt vânătorii de şobolani! Şi ştiţi ce înseamnă asta, nu?

Maurice şi Keith se uitară unul la altul.

— Hai să ne facem că nu ştim, spuse Maurice.

— Înseamnă că putem să ne strecurăm în coşmelia lor şi să rezolvăm misterul cozilor-şireturi! spuse Maliţia. Îi aruncă lui Maurice o privire atentă. Desigur, ar fi mult mai... satisfăcător dacă am fi patru copii şi un câine, ceea ce reprezintă numărul potrivit pentru o aventură, dar trebuie să ne mulţumim cu ce avem.

— Hei, noi doar furăm de la guverne, spuse Maurice.

— Ăăă... evident, numai guverne care nu sunt taţii cuiva, spuse Keith.

— Şi? întrebă Maliţia, aruncându-i o privire ciudată lui Keith.

— Asta nu-i totuna cu a fi criminali! spuse Maurice.

— Oh, dar când vom avea dovada, putem s-o ducem la consiliu şi atunci nu va fi nimic criminal, pentru că vom salva situaţia, spuse Maliţia, cu o răbdare obosită. Desigur, e posibil ca Garda şi consiliul să fie înţeleşi cu vânătorii de şobolani, aşa că nu trebuie să avem încredere în *nimeni.* Zău aşa, n-aţi citit şi voi *vreodată o* carte? O să se întunece curând, şi o să vin să vă iau ca să gâdilăm belciugul.

— Putem? întrebă Keith.

— Da. Cu un ac de păr, răspunse Maliţia. Ştiu că se poate, pentru că am citit despre asta de o sută de ori.

— Ce fel de belciug e? întrebă Maurice.

— Unul mare, spuse Maliţia. Asta face treaba mai uşoară, desigur.

Se întoarse brusc şi ieşi în fugă din grajd.

— Maurice? spuse Keith.

— Da? răspunse pisica.

— *Ce* e un belciug şi cum îl gâdili?

— Nu ştiu. Un lacăt, poate?

— Dar ai zis...

— Da, dar nu voiam decât s-o las să vorbească, ca să nu devină violentă, spuse Maurice. Dacă vrei să ştii, eu cred că e dusă cu capul. E ca oamenii ăia... actorii. Ştii tu. Joacă tot timpul teatru. Nu trăieşte deloc în lumea reală. De parcă totul ar fi o poveste nesfârşită. Cam aşa e şi

Fasole Periculoasă. O persoană foarte periculoasă, după părerea mea.

— Dar e un şobolan foarte de treabă şi grijuliu!

— Oh, *da,* dar ştii, problema e că el crede că toată lumea e ca el. Astfel de persoane aduc ghinion, puştiule. Iar prietena noastră, ei bine, ea crede că viaţa e la fel ca un basm.

— Păi asta nu face rău, nu? spuse Keith.

— Mda, dar în basme, când cineva moare... asta-i doar o vorbă.

Plutonul Nr. 3 de Stropipire Grea se odihnea; şi oricum rămăsese fără muniţie. Nimeni nu avea chef să meargă dincolo de capcană până la firişorul de apă care se scurgea pe zid. Şi nimeni nu voia să se uite la ce se afla în capcană.

— Bietul Fraged, spuse un şobolan. Era un şobolan tare cumsecade.

— Ar fi trebuit totuşi să fie atent pe unde merge, spuse un altul.

— Credeam că le ştie pe toate, mai spuse unul. Şi totuşi era un şobolan de treabă, deşi mirosea cam tare.

— Şi-atunci hai să-l scoatem din capcană, da? spuse primul şobolan. Nu mi se pare corect să-l lăsăm aşa acolo.

— Da. Cu atât mai mult cu cât ne e foame.

— Fasole Periculoasă a zis că n-ar trebui să mâncăm deloc şobolani, spuse unul.

Un altul răspunse:

— Nu, asta doar dacă nu ştii de ce au murit, fiindcă s-ar putea să fi murit de otravă.

Iar un *alt* şobolan zise:

— Şi noi *ştim* de ce a murit *el. A* murit de zdrobire. Şi *zdrobirea* nu se ia.

Se uitară cu toţii la răposatul Fraged.

— Ce credeţi că se întâmplă cu tine după ce mori? întrebă încet un şobolan.

— Eşti mâncat. Sau te usuci, sau mucegăieşti.

— Cu *totul?*

— Ei, de obicei picioarele nu se mănâncă.

Şobolanul care pusese întrebarea spuse:

— Şi ce e înăuntru?

Iar şobolanul care pomenise de picioare răspunse:

— Oh, chestia aia verde şi storcoşită? Nu, şi pe-aia trebuie s-o laşi deoparte. Are un gust *îngrozitor.*

— Nu, vorbeam de ce e în *tine.* Unde se duce *aia?*

— Iartă-mă, dar nu înţeleg.

— Păi... ştii, ca... visele?

Şobolanii dădură din cap aprobator. Cunoşteau visele. Visele fuseseră un şoc *imens* atunci când începuseră să le aibă.

— Ei bine, în vise, când eşti fugărit de câini sau zbori sau altceva de genul ăsta... cine *face* toate astea? Nu e corpul tău, pentru că el doarme. Aşa că trebuie să fie o parte invizibilă care trăieşte în tine, nu? Şi când eşti mort e ca atunci când dormi, nu?

— Nu chiar ca atunci când dormi, spuse un şobolan, pe un ton nesigur, uitându-se la forma turtită pe care înainte o cunoscuseră sub numele de Fraged. Adică atunci nu iese din tine sângele şi nici bucăţele de oase. Şi te trezeşti.

— Şi atunci, spuse şobolanul care ridicase problema părţii invizibile, când te trezeşti, unde se *duce* partea din vis? Când mori, unde se duce partea aia din interiorul tău?

— Care, chestia aia verde şi storcoşită?

— Nu! Partea care e în spatele ochilor tăi!

— Adică chestia aia cenuşie-rozalie?

— Nu, nu aia! Aia invizibilă!

— Habar n-am! N-am văzut niciodată o chestie invizibilă!

Toţi şobolanii se uitară lung la Fraged.

— Nu-mi place discuţia asta, spuse unul dintre ei. Îmi aduce aminte de umbrele din pâlpâirea lumânării.

Un altul spuse:

— Aţi auzit de Şobolanul Oaselor? Se zice că vine şi te ia atunci când mori.

— Se zice, se zice, murmură un şobolan. Se *zice* că există un Mare Şobolan în Adâncuri care a creat totul, aşa

se *zice.* Asta înseamnă că i-a creat şi pe oameni? Înseamnă că ne iubeşte tare mult dacă i-a creat şi pe oameni! Nu?

— Habar n-am! Poate au fost făcuţi de un Mare Om?

— Ei, acum chiar că spui prostii, spuse şobolanul care se îndoia de toate şi care se numea Sostomat.

— Bine, bine, dar trebuie să recunoşti că e imposibil ca totul să fi… ei bine, să fi apărut aşa, pur şi simplu? Trebuie să existe o *cauză.* Iar Fasole Periculoasă zice că sunt lucruri pe care trebuie să le facem pentru că aşa e *bine,* şi atunci cine hotărăşte ce e bine? De unde vine „binele" şi de unde „răul"? Se *zice* că dacă ai fost un şobolan bun, poate că Marele Şobolan are o galerie plină cu bunătăţi la care o să te ducă Şobolanul Oaselor…

— Dar Fraged e încă aici. Şi n-am văzut niciun şobolan osos!

— Ah, dar se spune că nu-l poţi vedea decât atunci când vine după *tine.*

— Da? Da? spuse un alt şobolan atât de agitat încât părea foarte sarcastic. Şi-atunci cum l-au văzut *ei,* poţi să-mi spui? Ia spune-mi! Viaţa e şi-aşa destul de proastă ca să-ţi mai faci probleme pentru lucrurile invizibile *pe care nu le poţi vedea!*

— *Ei, ei, ce se-ntâmplă aici?*

Şobolanii se întoarseră brusc, teribil de încântaţi să-l vadă pe Negrumat ivindu-se în galerie cu paşi mărunţi şi iuţi.

Negrumat îi împinse deoparte. O adusese pe Nutritiva cu el. Nu era niciodată prea curând pentru un membru al plutonului să afle ce se întâmplă cu cei care nu fac treburile cum se cuvine.

— Înţeleg, spuse el, uitându-se la capcană. Clătină trist din cap. Ce vă spun eu vouă?

— Să nu folosim galerii care nu au fost marcate că sunt sigure, domnule, spuse Sostomat. Dar Fraged, ei bine, nu vrea… nu *voia* să asculte. Şi se grăbea să termine cât mai repede, domnule.

Negrumat examină capcana şi încercă să-şi păstreze pe chip o expresie de hotărâre încrezătoare. Dar îi era cam

greu. Nu mai văzuse niciodată o astfel de capcană. Arăta foarte urât, gândită mai degrabă să strivească decât să taie. Fusese pusă exact acolo unde şobolanii care s-ar fi grăbit către apă mai mult ca sigur ar fi nimerit în ea.

— E clar că acum n-o să mai asculte nimic, spuse el. Chipul lui îmi pare cunoscut. Sigur, în afară de ochii ieşiţi din orbite şi limba care atârnă.

— Păi, ai vorbit cu Fraged azi-dimineaţă la instrucţie, domnule, spuse un şobolan. I-ai spus că mama lui l-a crescut să fie stropipinos, şi să treacă la treabă, domnule.

Pe faţa lui Negrumat nu se putea citi nimic. Apoi spuse:

— Trebuie să plecăm. Peste tot găsim capcane. O să ne croim drum înapoi până la voi. Nimeni nu o porneşte mai departe prin galerie, aţi înţeles? Toată lumea să spună „da, Negrumat”!

— Da, Negrumat! spuseră în cor şobolanii.

— Iar unul dintre voi să stea de pază, spuse Negrumat. S-ar putea să mai fie capcane într-acolo.

— Ce facem cu Fraged, domnule? spuse Sostomat.

— Nu mâncaţi chestia verde şi storcoşită, spuse Negrumat şi se îndepărtă în grabă.

Capcane! îşi spuse el. Erau prea multe. Şi prea multă otravă. Chiar şi cei mai experimentaţi membri ai plutonului deveniseră agitaţi. Nu-i plăcea să întâlnească lucruri necunoscute. De obicei descopereai ce erau acele lucruri necunoscute în momentul în care te omorau.

Şobolanii se răspândeau pe sub oraş, şi acesta era un oraş aşa cum nu mai văzuseră până atunci. Toată reţeaua de galerii era o uriaşă capcană pentru şobolani. Nu găsiseră nici măcar un *keekee* viu. Nici unul. Asta nu era normal. Peste tot existau şobolani. Unde sunt oameni sunt şi şobolani.

Şi, ca să pună capac la toate, tinerii şobolani îşi petreceau prea mult timp bătându-şi capul cu diverse... lucruri. Lucruri pe care nu le poţi vedea sau mirosi. Lucruri din umbră. Negrumat clătină din cap. Nu era loc în aceste galerii pentru genul ăsta de gânduri. Viaţa era

reală, viaţa era practică, şi viaţa îţi putea fi luată *foarte repede* dacă nu aveai grijă...

O observă pe Nutritiva privind în jur şi adulmecând aerul pe când păşeau de-a lungul unei ţevi.

— E bine, spuse el aprobator. Niciodată nu eşti de-ajuns de atent. Nu trebuie să te repezi niciodată. Poate că şobolanul din faţa ta a avut noroc şi a ratat mecanismul declanşator.

— Da, domnule.

— Dar nici nu fi *prea* îngrijorată.

— Arăta groaznic de... *strivit,* domnule.

— Numai proştii se reped, Nutritiva. Numai proştii se reped...

Negrumat simţea frica răspândindu-se. Şi asta îl îngrijora. Dacă Cei Schimbaţi intrau în panică, aveau să o facă la fel ca orice şobolan. Iar galeriile din oraşul ăsta nu erau un loc potrivit în care să alerge un şobolan îngrozit. Dar dacă un singur şobolan rupea rândurile şi o lua la fugă, atunci cei mai mulţi dintre ei l-ar fi urmat. Mirosul stăpânea galeriile. Când lucrurile mergeau bine, toată lumea se simţea grozav. Când apărea teama, umplea galeriile asemenea unor ape revărsate. Panica în lumea şobolanilor era o boală ce se putea lua mult prea uşor.

Lucrurile nu statură mai bine nici când ajunseră din urmă restul plutonului de dezactivare a capcanelor. De data asta găsiseră o nouă otravă.

— Nu vă faceţi griji, spuse Negrumat, care era îngrijorat. Am mai găsit noi şi înainte otrăvuri noi, nu?

— N-am mai găsit *de secole,* spuse un şobolan. Ţi-aduci aminte de cea din Neghioburg? Cea cu firişoare albastre strălucitoare în ea? Care te ardea când călcai în ea? În care am intrat înainte să ştim ce e?

— Din asta e şi aici?

— Ar fi bine să vii să vezi.

Într-una dintre galerii un şobolan zăcea pe o parte, cu picioarele ridicate în aer şi strânse bine, ca nişte pumni. Scâncea.

Negrumat aruncă o privire şi ştiu că pentru acest şobolan totul se sfârşise. Era doar o chestiune de timp. Pentru şobolanii din Neghioburg fusese o chestiune de *chin îngrozitor.*

— Aş putea să-l muşc de ceafă, se oferi un şobolan. S-ar termina totul repede.

— E un gând milos, dar otrava aia intră în sânge, spuse Negrumat. Găsiţi o capcană care nu a fost dezactivată. Acţionaţi cu grijă.

— Să *punem* un şobolan într-o *capcană,* domnule? întrebă Nutritiva.

— Da! E mai bine să moară repede decât să se chinuie!

— Chiar şi aşa, e..., începu să protesteze şobolanul care se oferise să aplice muşcătura.

Părul din jurul feţei lui Negrumat se zbârli. Se ridică pe labele din spate şi-şi arătă dinţii.

— Fă ce-ţi spun sau te muşc pe *tine!*

Celălalt şobolan se ghemui.

— Bine, Negrumat, bine...

— Şi avertizaţi toate celelalte plutoane! tună Negrumat. Asta nu mai e vânătoare de şobolani, e *război!* Toată lumea se retrage cu grijă! Nimeni nu atinge *nimic!* O să... *Da?* Ce mai e *acum?*

Un şobolan mărunţel se strecurase până la Negrumat. Când vânătorul de capcane se răsuci, şobolanul se ghemui repede, aproape rostogolindu-se pe spate pentru a-i dovedi cât de mic şi de inofensiv era.

— Vă rog, domnule..., murmură el.

— Da?

— De data asta am găsit unul viu...

Capitolul 6

Domnul Urechilă ştia că există aventuri măreţe şi aventuri mărunte. Nu ţi se spunea cum aveau să fie înainte s-o porneşti în ele. Uneori puteai avea o aventură măreaţă chiar şi atunci când rămâneai pe loc.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

— Hei! Hei, sunt *eu.* Şi *acum* o să auziţi ciocănitura secretă! În uşa grajdului răsunară trei ciocănituri, apoi din nou vocea Maliţiei: Hei, aţi *auzit* ciocănitura secretă?

— Poate că dacă nu spunem nimic o să plece, zise Keith, din fân.

— N-aş prea crede, îi răspunse Maurice. Apoi, ridicând vocea, strigă: Suntem aici, sus!

— Dar n-am auzit încă ciocănitul secret, strigă Maliţia.

— Ah, *prbllttrrrp,* spuse încet Maurice, şi, din fericire, niciun om nu ştie ce înjurătură teribilă e aceasta în limba pisicească. Ascultă, ăsta sunt eu, OK? O pisică, da? Care vorbeşte. Cum vrei să mă recunoşti? Să-mi pun o garoafă roşie la butonieră?

— Oricum, nici nu cred că eşti o pisică vorbitoare *adevărată,* spuse Maliţia, căţărându-se pe scară.

Era îmbrăcată tot în negru şi-şi adunase părul sub un batic negru. Iar pe umăr îi atârna o traistă mare.

— Drace, chiar că ai nimerit-o, spuse Maurice.

— Adică, nu porţi cizme şi nici sabie, şi nu ai o pălărie mare cu o pană pe ea.

Maurice o privi lung.

— Cizme? spuse el în cele din urmă. Pe labele *astea?*

— Oh, aşa era într-o poză dintr-o carte pe care am citit-o, răspunse calmă Maliţia. Una caraghioasă pentru copii. Plină cu animale îmbrăcate ca Oamenii.

Prin mintea lui Maurice trecu – şi nu pentru prima oară – gândul că dacă se mişca repede, în cinci minute putea fi departe de oraş, pe o barcă sau ceva de genul ăsta.

Odată, când nu era decât un pisoi, fusese luat acasă de o fetiţă care îl îmbrăcase în hainele păpuşii şi îl aşezase la o masă alături de două păpuşi şi trei sferturi dintr-un ursuleţ de pluş. Reuşise să scape printr-o fereastră deschisă, dar se chinuise toată ziua ca să iasă din haine. Poate că fetiţa aia fusese Maliţia. Ea credea că animalele erau doar nişte oameni care nu fuseseră suficient de atenţi.

— Eu nu port haine, spuse el.

Nu era o replică prea grozavă, dar era probabil mai bine decât să spună „Cred că eşti sărită de pe fix”.

— Ar putea fi o îmbunătăţire, spuse Maliţia. Ei, s-a întunecat aproape de tot. Hai să mergem! O să păşim precum pisicile!

— Ah, bun, spuse Maurice. Bănuiesc că *asta* pot să fac.

Deşi, îşi spuse el câteva minute mai târziu, nu existau pisici care să păşească precum Maliţia. Era limpede că ea socotea că n-are niciun rost să pari discret dacă oamenii nu te *vedeau* că erai discret. Oamenii de pe stradă se opreau de fapt să o privească pe când aluneca de-a lungul zidurilor şi fugea cu paşi mărunţi de la o uşă la alta. Maurice şi Keith mergeau agale în urma ei. Nimeni nu le dădu nicio atenţie.

În cele din urmă, într-o străduţă îngustă, Maliţia se opri în faţa unei clădiri întunecate, unde deasupra uşii atârna o emblemă mare de lemn. Pe emblemă erau desenaţi o mulţime de şobolani, un fel de stea alcătuită din şobolani, cu toate cozile lor legate într-un mare nod.

— Emblema vechii Bresle a Vânătorilor de şobolani, şopti Maliţia, dându-şi jos sacul de pe umăr.

— Ştiu, spuse Keith. Arată oribil.

— E totuşi un desen interesant, spuse Maliţia.

Unul dintre cel mai neaşteptate lucruri privind uşa de sub emblemă era lacătul uriaş care o închidea. Ciudat, îşi spuse Maurice. Dacă şobolanii făceau să-ţi explodeze

picioarele, de ce trebuie să aibă vânătorii de şobolani un lacăt la coşmelia lor?

— Din fericire, sunt pregătită pentru orice situaţie, spuse Maliţia, şi băgă mâna în sacul ei.

Se auzi un zgomot de obiecte de metal şi sticle care se ciocneau.

— Ce-ai acolo înăuntru? întrebă Maurice. Toată casa?

— Gheara de pisică şi scara de frânghie ocupă mult loc, spuse Maliţia, continuând să scotocească în sac. Şi apoi e trusa cea mare de prim-ajutor, şi trusa mică de prim-ajutor, şi cuţitul, şi celălalt cuţit, şi trusa de cusut, şi oglinda pentru trimis semnale, şi... astea...

Scoase o legătură mică de pânză neagră. Când o desfăcu, Maurice văzu sclipirea metalului.

— Ah, spuse el. Şperacle, aşa-i? Am văzut eu spărgători de case la treabă...

— Ace de păr, spuse Maliţia, alegând unul. Acele de păr funcţionează întotdeauna în cărţile pe care le-am citit. Iei acul şi doar îl bagi în broască şi-l învârteşti uşor. Am mai multe deja îndoite.

Din nou Maurice simţi un fior rece în ceafă. Lucrurile astea funcţionează în *poveşti,* îşi spuse el. Of, Doamne!

— Şi cum se face că ştii atât de multe despre forţarea broaştelor? întrebă el.

— Ţi-am spus, când vor să mă pedepsească mă încuie afară din camera mea, spuse Maliţia, pe când răsucea acul de păr în broască.

Maurice văzuse hoţi la lucru. Oamenilor care pătrundeau noaptea în case nu le plăcea să vadă câini, dar pisicile nu-i deranjau. Pisicile nu încercau niciodată să le sară la gât. Şi Maurice ştia că hoţii aveau de obicei instrumente mici şi complicate, pe care le foloseau cu mare grijă şi precizie. Nu se foloseau de nişte chestii caraghi...

Clic!

— Bun, spuse Maliţia pe un ton satisfăcut.

— Doar un noroc chior, spuse Maurice, pe când lacătul se legăna deschis pe toarta lui. Ridică privirea spre Keith. Nu crezi şi tu că e doar noroc, ei, puştiule?

— Habar n-am, răspunse Keith. N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

— Ştiam că o să meargă, spuse Maliţia. A mers în basmul cu zâne *Cea de-a şaptea nevastă a lui Barbăverde,* unde ea scapă din Camera Terorii şi îl înjunghie în ochi cu un hering îngheţat.

— Ăsta e un basm cu *zâne?* întrebă Keith.

— Da, răspunse mândră Maliţia. Chiar din *Basmele Surorilor Crimă.*

— Aveţi nişte zâne cam *rele* pe-aici, spuse Maurice, clătinând din cap.

Maliţia împinse uşa şi o deschise.

— Oh, *nu,* gemu ea, nu mă aşteptam *la asta...*

Undeva sub labele lui Maurice, şi cam la o stradă mai încolo, unicul şobolan autohton pe care Cei Schimbaţi îl găsiseră în viaţă era ghemuit în faţa lui Fasole Periculoasă. Plutoanele fuseseră chemate înapoi. Ziua aceasta nu se dovedea prea bună.

Capcane care nu omorau, îşi spuse Negrumat. Le găseai din loc în loc. Uneori oamenii voiau să prindă şobolani vii.

Negrumat nu avea încredere în oamenii care voiau să prindă şobolani vii. Capcanele adevărate, care omorau pe dată... ei bine, erau rele, dar de obicei le puteai evita şi cel puţin era ceva *cinstit* în ele. Capcanele care te prindeau viu erau ca şi otrava. Te *înşelau.*

Fasole Periculoasă îl studia pe nou-venit. Era ciudat, dar şobolanul care putea avea cele mai neşobolăneşti gânduri se şi pricepea cel mai bine să vorbească cu un *keekee,* doar că „vorbitul” nu era cuvântul potrivit. Nimeni, nici măcar Şuncădeporc, nu avea mirosul lui Fasole Periculoasă.

Noul şobolan, de fapt o şobolăniţă, nu le crea în mod evident probleme. În primul rând, era înconjurată de

şobolani mari, bine hrăniţi şi puternici, aşa că trupul ei spunea cât putea el de respectuos „domnule”. Cei Schimbaţi îi dăduseră şi ceva de mâncare, pe care mai degrabă o hăpăia decât o mânca.

— Era într-o cutie, spuse Negrumat, care desena pe podea cu un băţ. Sunt mulţi aici.

— Am fost şi eu prins într-o cutie odată, spuse Şuncădeporc. Apoi o femelă de om a venit să mă ia de acolo şi m-a aruncat peste zidul grădinii. Chiar n-am înţeles asta.

— Cred că unii oameni o fac pentru a părea cumsecade, spuse Piersicuţa. Îi scot pe şobolani din casă fără să-i omoare.

— Oricum, nu i-a servit la nimic, spuse plin de satisfacţie Şuncădeporc. În noaptea următoare m-am întors şi i-am stopipit brânza.

— Eu nu cred că cineva încearcă să fie cumsecade aici, spuse Negrumat. Mai era un şobolan acolo cu ea. Cel puţin, adăugă el, mai era *o parte* dintr-un şobolan acolo cu ea. Cred că a mâncat din el ca să supravieţuiască.

— Un lucru foarte înţelept, dădu din cap aprobator Şuncădeporc.

— Am mai găsit ceva, spuse Negrumat, continuând să tragă linii în pământul de pe podea. Vezi astea, domnule?

Desenase pe podea linii drepte şi linii şerpuite.

— Hâm. Le *văd,* dar n-am nevoie să ştiu ce sunt, spuse Şuncădeporc. Îşi frecă nasul. N-am avut niciodată nevoie decât de ăsta.

Negrumat scoase un oftat răbdător.

— Atunci *miroase,* domnule, că acesta e un... un desen al tuturor galeriilor pe care le-am explorat azi. Este... este forma pe care o am în cap. Am explorat o mare parte din oraş. Sunt o mulţime de... – îi aruncă o privire Piersicuţei – ...o mulţime de capcane *bune,* cele mai multe goale. Peste tot există otravă. În general e destul de veche. O mulţime de capcane de prins şobolani vii. O mulţime de capcane care ucid, încă montate. Şi niciun şobolan viu. Absolut niciunul, cu excepţia... noii noastre prietene. Ştim că se

întâmplă ceva foarte ciudat. Am adulmecat puţin prin preajma locului unde am găsit-o, şi am simţit miros de şobolani. Mulţi şobolani. Chiar *mulţi.*

— Vii? întrebă Fasole Periculoasă.

— Da.

— Toţi în acelaşi loc?

— Aşa miroase, spuse Negrumat. Cred că ar trebui ca un pluton să se ducă şi să cerceteze.

Fasole Periculoasă se apropie de şobolăniţă şi o adulmecă din nou. Îl adulmecă şi ea. Îşi atinseră labele. Cei Schimbaţi priveau uimiţi. Fasole Periculoasă o trata pe această *keekee* ca pe un *egal.*

— O mulţime de lucruri, o mulţime de lucruri, murmură el. Mulţi şobolani... oameni... teamă... multă teamă... o mulţime de şobolani, adunaţi la un loc... hrană... şobolan... ai spus că a mâncat carne de şobolan?

— E o lume în care şobolanul îl mănâncă pe şobolan, spuse Şuncădeporc. Aşa a fost întotdeauna şi aşa va fi mereu.

Fasole Periculoasă îşi încreţi nasul.

— Mai e ceva. Ceva... ciudat. Straniu... e foarte speriată.

— A fost într-o capcană, spuse Piersicuţa. Şi pe urmă ne-a întâlnit pe noi.

— Mult... mult mai rău decât atât, spuse Fasole Periculoasă. E... e speriată de noi pentru că suntem nişte şobolani ciudaţi, dar e uşurată să miroasă că nu suntem... cum sunt cei cu care e obişnuită...

— Oameni! spuse plin de dispreţ Negrumat.

— Nu... cred... asta...

— Alţi şobolani?

— Da... nu... eu... nu... e greu de spus...

— Câini? Pisici?

— Nu. Fasole Periculoasă făcu un pas înapoi. Ceva nou.

— Ce facem cu ea? întrebă Piersicuţa.

— Îi dăm drumul, bănuiesc.

— Nu putem face asta! spuse Negrumat. Am dezactivat toate capcanele pe care le-am găsit, dar a rămas încă

otravă peste tot. N-aş trimite nici măcar un *şoarece* acolo. În fond, nici nu a încercat să ne atace.

— Şi ce-i cu asta? spuse Şuncădeporc. Ce mai contează încă un *keekee* mort?

— Ştiu ce vrea să spună Negrumat, spuse Piersicuţa. N-o putem trimite pur şi simplu la moarte.

Economiisubstanţiale făcu un pas înainte şi o cuprinse cu laba, într-un gest protector, pe tânăra şobolăniţă. Se uită furioasă la Şuncădeporc. Deşi uneori când era enervată îl mai muşca, nu se certa niciodată cu el. Era prea bătrână pentru asta. Dar privirea ei spunea: toţi masculii sunt nişte proşti, şobolan bătrân şi prost! El păru încurcat.

— Am mai omorât până acum o mulţime de *keekee,* nu? spuse el trist. De ce-am vrea ca ăsta să rămână cu noi?

— N-o putem trimite la moarte, spuse din nou Piersicuţa.

Şi se uită la Fasole Periculoasă, care avea din nou privirea aceea pierdută în ochii lui rozalii.

— Vreţi să se ţină după noi şi să ne mănânce mâncarea şi să ne facă probleme? spuse Şuncădeporc. Nu e-n stare să vorbească, nu e-n stare să gândească...

— Nici noi nu eram în stare, până nu de mult! spuse tăios Piersicuţa. Eram cu toţii ca ea!

— Dar acum suntem în stare să gândim, tânără femelă? spuse Şuncădeporc, şi părul i se zbârli.

— Da, spuse liniştit Fasole Periculoasă. Acum suntem în stare să gândim. Putem să ne gândim la ce avem de făcut. Putem avea milă de o făptură nevinovată care nu ne vrea răul. Şi de aceea poate să rămână cu noi.

Şuncădeporc întoarse repede capul. Fasole Periculoasă încă o mai privea pe nou-venită. Şuncădeporc se ridică instinctiv pe labele din spate; era un şobolan gata de luptă. Dar Fasole Periculoasă nu-l putea vedea.

Piersicuţa îl privi îngrijorată pe bătrânul şobolan. Fusese provocat de un şobolan micuţ şi lipsit de putere, care n-ar fi rezistat nici un minut într-o luptă. Iar Fasole Periculoasă nici măcar nu şi-a dat seama că îl provocase.

El nu gândeşte aşa, îşi spuse Piersicuţa.

Ceilalţi şobolani îl priveau pe Şuncădeporc. *Ei* încă mai gândeau în acest fel şi aşteptau să vadă ce avea de gând să facă.

Dar chiar şi Şuncădeporc începea să înţeleagă că ar fi fost ceva de neconceput să se arunce asupra şobolanului alb. Ar fi fost ca şi cum şi-ar fi tăiat propria coadă. Se străduia cu mare grijă să se liniştească.

— Nu e decât un şobolan, murmură el.

— Dar tu, dragă Şuncădeporc, nu eşti, spuse Fasole Periculoasă. Vrei să mergi cu echipa lui Negrumat să afli de unde vine şobolăniţa? Ar putea fi periculos.

Asta îl făcu din nou pe Şuncădeporc să se zbârlească.

— Nu mi-e frică de pericole! tună el.

— Sigur că nu. De aceea ar trebui să mergi. *Ea* era îngrozită, spuse Fasole Periculoasă.

— N-am fost niciodată speriat de *nimic!* strigă Şuncădeporc.

Acum Fasole Periculoasă se întoarse să-l privească, în ochii lui rozalii lumina lumânării arunca o strălucire. Şuncădeporc nu era un şobolan care să piardă prea multă vreme gândindu-se la lucrurile pe care nu le putea vedea sau mirosi sau muşca, şi totuşi....

Ridică privirea. Pâlpâirea lumânării arunca pe ziduri umbre mari de şobolani care dansau. Şuncădeporc îi auzise pe şobolanii mai tineri vorbind despre umbre şi vise şi ce se întâmpla cu umbra ta după ce mureai. Nu-şi făcea probleme despre toate astea. Umbrele nu te puteau muşca. Nu exista nimic în umbre de care să te temi. Dar acum în capul lui se auzea o voce care îi spunea: „Mi-e frică de ceea ce ochii ăia pot vedea”. Se uită mânios la Negrumat, care zgâria ceva în noroi cu unul dintre beţele lui.

— O să merg, dar o să conduc expediţia, spuse el. Sunt cel mai bătrân şi mai important şobolan de aici!

— Asta nu mă îngrijorează, spuse Negrumat. Domnul Ţac o să meargă oricum în faţă.

— Parcă fusese strivit săptămâna trecută? spuse Piersicuţa.

— Mai avem doi, răspunse Negrumat. Pe urmă va trebui să dăm iama într-un alt magazin pentru animale de casă.

— Eu sunt şeful, spuse Şuncădeporc. *Eu* o să hotărăsc ce facem, Negrumat.

— Bine, domnule. Bine, spuse Negrumat, continuând să deseneze în ţărână. Şi ştii cum să dezactivezi toate capcanele, nu-i aşa?

— Nu, dar pot să-ţi spun s-o faci tu!

— Bun. Bun, spuse Negrumat, făcând alte semne cu băţul lui, fără să se uite la şef. Şi o să-mi spui ce pârghii să le las aşa cum sunt şi pe care să le deschid, nu?

— N-am nevoie să mă pricep la capcane, spuse Şuncădeporc.

— Dar eu da, domnule, spuse Negrumat, cu aceeaşi voce calmă. Şi îţi spun că există la capcanele astea noi câteva lucruri pe care nu le înţeleg, şi până când n-o să le înţeleg îţi sugerez *cu tot respectul* să mă laşi pe mine să mă ocup de ele.

— Nu aşa se vorbeşte cu un şobolan care e superiorul tău!

Negrumat îi aruncă o privire, iar Piersicuţa îşi ţinu răsuflarea.

Acum e momentul decisiv, îşi spuse ea. Acum vom afla cine e şeful.

Apoi Negrumat spuse:

— Îmi pare rău. Nu am avut de gând să fiu impertinent.

Piersicuţa văzu uimirea masculilor mai bătrâni care îi urmăreau pe cei doi. Negrumat dăduse înapoi! Nu sărise la bătaie!

Dar nici nu se ghemuise de frică.

Blana zbârlită a lui Şuncădeporc se culcă la loc. Bătrânul şobolan nu ştia ce să facă. Toate indiciile îl încurcau.

— Ei bine, ăăă...

— Evident, pentru că eşti şeful, trebuie să dai ordinele, spuse Negrumat.

— Da, ăăă...

— Dar sfatul meu, domnule, este să investigăm asta. Lucrurile necunoscute sunt periculoase.

— Da. Sigur, spuse Şuncădeporc. Da, chiar aşa. O să investigăm. Bineînţeles. Ocupă-te de asta. Eu sunt şeful, şi asta spun.

Maurice îşi roti privirea prin coşmelia vânătorilor de şobolani.

— *Arată* ca o magazie a vânătorilor de şobolani, spuse el. Bănci, scaune, sobă, o mulţime de blănuri de şobolan agăţate, grămezi de capcane vechi, două botniţe de câine, suluri de plasă de sârmă, dovezi copleşitoare ale unei lipse totale şi dintotdeauna de curăţenie. Este exact aşa cum mă aşteptasem *eu* să arate pe dinăuntru o coşmelie a vânătorilor de şobolani.

— Eu m-aşteptam la ceva... oribil şi totuşi interesant, spuse Maliţia. Un indiciu înfiorător.

— Trebuie neapărat să existe un indiciu? întrebă Keith.

— Bineînţeles! răspunse Maliţia, uitându-se sub un scaun. Ascultă, pisică, există două tipuri de oameni în lume. Există cei care ştiu intriga şi cei care nu o ştiu.

— Lumea nu are o *intrigă,* spuse Maurice. Lucrurile pur şi simplu... se întâmplă, unul după altul.

— Doar dacă priveşti problema aşa, spuse Maliţia, mult prea plină de ea după părerea lui Maurice. Întotdeauna există o intrigă. Nu trebuie decât să ştii unde să te uiţi. Tăcu pentru o clipă, apoi spuse: Priveşte! Ăsta-i cuvântul! Trebuie să existe un pasaj secret, sigur că da! Toată lumea să caute intrarea în pasajul secret!

— Ăăă... şi cum o să ştim că e intrarea în pasajul secret? întrebă Keith, părând mult mai uimit decât de obicei. Cum *arată* un pasaj secret?

— Nu o să *arate* ca un pasaj secret, desigur!

— Oh, *buun,* în cazul ăsta văd zeci de pasaje secrete, spuse Maurice. Uşi, ferestre, calendarul ăla de la

Compania de otrăvuri „Culmea desăvârşirii”, dulapul ăla de colo, gaura aia de şobolani, masa aia...

— Eşti sarcastic, spuse Maliţia, ridicând calendarul şi examinând încruntată peretele din spatele lui.

— De fapt, eram doar insolent, spuse Maurice, dar dacă vrei pot să fiu şi sarcastic.

Keith se uita la banca lungă aflată în dreptul unei ferestre cu geamul albit de pânze vechi de păianjeni. Pe ea se aflau îngrămădite o mulţime de capcane. Tot felul de capcane. Iar lângă ele erau şiruri peste şiruri de cutii vechi şi strivite de metal şi borcane cu etichete ca „Pericol: bioxid de hidrogen!” şi „Venin de şobolani” şi „Arde-maţe” şi „Poliputaketlon: Atenţie maximă!” şi „Tuleşte-o” şi „Şobobomba!” şi „Esenţă de sârmă ghimpată: Pericol!!!” şi – se aplecă pentru a se uita mai bine la ăsta – „Zahăr”. Existau şi două căni şi un ceainic. Pe bancă se vedea o pulbere albă şi verde şi cenuşie. O parte căzuse şi pe jos.

— Ai putea încerca să faci şi tu ceva util, spuse Maliţia pe când ciocănea pereţii.

— Nu ştiu cum să caut ceva care nu aduce cu ceea ce caut, spuse Keith. Iar ăştia ţin otrava chiar lângă zahăr! Şi atât de *multe* otrăvuri...

Maliţia făcu un pas în spate şi-şi dădu deoparte părul din ochi.

— Nu merge aşa, spuse ea.

— Nu s-ar putea să nu *existe* un pasaj secret? spuse Maurice. Ştiu că e o idee destul de îndrăzneaţă, dar poate că asta e doar o coşmelie obişnuită.

Chiar şi Maurice făcu un pas înapoi în faţa privirii ucigătoare a Maliţiei.

— *Trebuie* să existe un pasaj secret, spuse ea. Altfel n-are niciun *rost.* Pocni din degete. Sigur că da! E greşit cum o facem! *Toată lumea* ştie că nu găseşti niciodată un pasaj secret doar *căutându-l!* Doar în momentul când renunţi la căutare şi te sprijini de perete, doar atunci apeşi fără să vrei pe butonul secret!

Maurice se uită la Keith cerându-i ajutorul. În fond, era şi el om. Trebuia să ştie cum să se poarte cu cineva ca Maliţia. Dar Keith se învârtea prin colibă, uitându-se la diverse lucruri.

Maliţia se rezemă de perete cu o indiferenţă incredibilă. Nu se auzi niciun clic. Niciun panou din perete nu alunecă într-o parte.

— Nu e probabil locul bun, spuse ea. O să mă sprijin cu nonşalanţă de cârligul ăsta pentru haine. Nicio uşă nu se deschise brusc în perete. Desigur, lucrurile ar fi mai uşoare dacă ar exista un sfeşnic cu multe ornamente, spuse Maliţia. Astea sunt întotdeauna o deschizătoare de nădejde pentru un pasaj secret.

— Nu există niciun sfeşnic, spuse Maurice.

— Ştiu. Unii oameni nu reuşesc să aibă nicio *idee* cum să construiască un pasaj secret, spuse Maliţia.

Se sprijini de perete într-un alt loc, dar fără niciun rezultat.

— Nu cred că o să-l găseşti aşa, spuse Keith, care examina cu atenţie o capcană.

— Oh? N-o să-l găsesc? spuse Maliţia. Ei bine, cel puţin sunt *ingenioasă* în ceea ce priveşte lucrurile! Dacă eşti un expert atât de grozav, tu unde ai căuta?

— De ce există o gaură de şobolani în coliba unor vânători de şobolani? întrebă Keith. Miroase a şobolani morţi şi a câine ud şi a otravă. Nu m-aş apropia de locul ăsta dacă aş fi şobolan.

Maliţia se uită furioasă la el. Apoi faţa ei căpătă o expresie de intensă concentrare, ca şi cum întorcea pe toate feţele în mintea ei câteva idei.

— Mda, spuse ea. De obicei aşa e în poveşti. De cele mai multe ori eroul prostănac vine cu ideea bună din pură întâmplare. Se lăsă jos şi se uită în gaură. E aici un fel de mic mâner, spuse ea. O să-l împing doar puţin…

Se auzi un *clonc* sub podea, o parte din ea se desfăcu şi Keith dispăru.

— Oh, da, spuse Maliţia, m-am gândit eu că s-ar putea întâmpla aşa ceva…

Domnul Ţac mergea prin galerie, izbindu-se de pereţi şi zbârnâind.

Şobolanii mai tineri îi roseseră urechile, iar coada lui ca un arc fusese retezată de o capcană, şi alte capcane lăsaseră urme adânci în trupul lui, dar el avea un avantaj: capcanele neaşteptate nu-l puteau omorî pe Domnul Ţac pentru că el nu era viu, şi nu era viu pentru că funcţiona pe baza unui arc.

Mecanismul zbârnâi. Un capăt de lumânare ardea pe spatele lui. Restul Plutonului Numărul Trei de Dezactivare a Capcanelor îl urmărea.

— Din clipă în clipă... spuse Negrumat.

Se auzi un *pac,* apoi un sunet care ar putea fi descris ca *gloinc!* Lumina se stinse. Apoi o rotiţă dinţată se rostogoli încet prin tunel şi căzu în faţa lui Şuncădeporc.

— M-am *gândit* eu că pământul pare puţin atins acolo, spuse cu o voce satisfăcută Negrumat. Se întoarse către ceilalţi. În regulă, băieţi! Pregătiţi-l pe celălalt Domn Ţac, şi vreau ca jumătate de duzină dintre voi să scoată cu o frânghie capcana aia şi să o tragă din drum!

— Toată această acţiune de recunoaştere ne încetineşte, Negrumat, spuse Şuncădeporc.

— Bine, domnule, spuse Negrumat pe când plutonul trecu în grabă pe lângă ei. Ia-o *tu* înainte. Asta ar fi o idee bună, pentru că nu ne-a mai rămas decât un singur Domn Ţac. Sper că în oraşul ăsta există un magazin pentru animale de companie[4].

— Cred totuşi că ar trebui să ne mişcăm mai repede, spuse Şuncădeporc.

---

[4] **Şobolanii găsiseră unul în oraşul Fâţ, şi de acolo îi luaseră pe Domnii Ţac. Fuseseră pe un raft unde scria „Jucării pentru pisoi”, alături de o cutie cu şoricei de cauciuc care chiţăiau şi care purtau numele plin de imaginaţie de „Domnul Chiţ”. Şobolanii încercaseră să închidă capcanele atingându-le cu un şoarece de cauciuc prins la capătul unui băţ, dar chiţăitul pe care-l scotea când se închidea capcana îi deranja pe toţi. Nimănui nu-i păsa ce i se întâmpla unui Domn Ţac.**

— OK, porneşte atunci, *domnule.* Încearcă să strigi unde e următoarea capcană înainte de a cădea în ea.

— Eu *sunt* şeful, Negrumat.

— Da, domnule, îmi pare rău. Suntem cu toţii cam obosiţi.

— Ăsta nu e un loc bun, Negrumat, spuse Şuncădeporc cu un aer obosit. Eu am fost în nişte găuri *rprptlt* cu adevărat rele, iar asta e mai rea decât oricare dintre ele.

— E adevărat, domnule. Locul ăsta e *mort.*

— Care-i cuvântul ăla pe care l-a inventat Fasole Periculoasă?

— NEFAST, spuse Negrumat urmărind plutonul care trăgea afară capcana dintre pereţii tunelului. Putea vedea între dinţii ei arcuri şi rotiţe dinţate strâmbe. Apoi adăugă: Atunci nu puteam înţelege despre ce vorbea. Dar acum cred că înţeleg ce voia să spună.

Se întoarse să se uite înapoi în galeria unde ardea o flacără de lumânare şi-l opri pe un şobolan care trecea.

— Piersicuţa şi Fasole Periculoasă trebuie să stea în spate, ai înţeles? spuse el. *Nu* trebuie să mai înainteze.

— Bine, domnule! spuse şobolanul şi se îndepărtă repede.

Expediţia înaintă cu grijă, pe când galeria se deschidea într-un canal mare şi vechi. Pe fundul lui se afla un firişor de apă. În partea de sus se vedeau nişte ţevi ruginite. Ici şi colo ieşeau din ele aburi care şuierau. O lumină verde, palidă, venea din depărtare, de la grătarul care dădea în stradă.

Locul mirosea a şobolani. Era un miros *proaspăt* de şobolani. De fapt, chiar se afla acolo un şobolan, ronţăind dintr-o tavă cu mâncare aşezată pe o cărămidă spartă. Le aruncă o privire Celor Schimbaţi şi o luă la fugă.

— După el! tună Şuncădeporc.

— Nu! strigă Negrumat.

Doi şobolani care porniseră în urmărirea acelui *keekee se* opriră şovăitori.

— Am dat un *ordin!* urlă Şuncădeporc, repezindu-se la Negrumat.

Expertul în capcane se ghemui pentru o clipă şi spuse:

— Desigur. Dar eu cred că părerea lui Şuncădeporc aflat *în posesia tuturor datelor* va fi puţin diferită de cea a lui Şuncădeporc care tocmai a strigat pentru că a văzut un şobolan fugind, nu-i aşa? Adulmecă aerul!

Nasul lui Şuncădeporc se încreţi.

— Otravă?

Negrumat dădu din cap aprobator.

— Gri Nr. 2, spuse el. Scârboasă chestie. E mai bine să stăm departe.

Şuncădeporc se uită în susul şi-n josul canalului. Se întindea până departe, şi era suficient de înalt pentru ca un om să se poată târî prin el. Lângă tavan se vedeau o mulţime de ţevi mai mici.

— E *cald* aici, spuse el.

— Da, domnule. Piersicuţa s-a uitat în ghid. Aici ies din pământ izvoare calde şi oamenii pompează apa în case.

— De ce?

— Ca să facă baie, domnule.

— Hâm.

Lui Şuncădeporc nu-i plăcea ideea asta. O mulţime de şobolani mai tineri erau înnebuniţi după baie.

Negrumat se întoarse către pluton.

— Şuncădeporc vrea ca otrava aia să fie îngropată şi stropipită şi cu un indicator deasupra, *acum!*

Şuncădeporc auzi un zgomot metalic lângă el. Se întoarse şi văzu că Negrumat scosese din grămada lui de unelte un obiect lung şi subţire de metal.

— Ce *krckrcl* e aia? întrebă el.

Negrumat şfichiui aerul cu obiectul acela.

— L-am pus pe puştiul cu mutră de prostănac să mi-o facă, spuse el.

Şi atunci Şuncădeporc îşi dădu seama ce era.

— E o *sabie,* spuse el. Ţi-a venit ideea din *Aventura Domnului Urechilă,* nu?

— Chiar aşa.

— N-am crezut niciodată partea aia, mormăi Şuncădeporc.

— Dar o ţepuşă e o ţepuşă, spuse calm Negrumat. Cred că ne-am apropiat de ceilalţi şobolani. Ar fi o idee bună ca cei mai mulţi dintre noi să rămână aici..., domnule.

Şuncădeporc simţi că i se dădeau iarăşi ordine, dar Negrumat chiar *era* politicos.

— Propun ca o parte dintre noi să o luăm înainte ca să-i adulmecăm, continuă Negrumat. Sardele ar putea fi folositor, şi o să merg şi eu, bineînţeles...

— Şi eu, spuse Şuncădeporc

Se uită mânios la Negrumat, care răspunse:

— Desigur.

Capitolul 7

Şi din cauza farsei pe care Şarpele Oliv o făcuse cu indicatorul, Domnul Urechilă nu a **ştiut că se rătăcise. Nu se îndrepta către petrecerea Bursucului Howard. Mergea către Pădurea Întunecată.**

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Maliţia se uită la trapa deschisă cu aerul că ar vrea să-i dea o notă de la unu la zece.

— Foarte bine ascunsă, spuse ea. Nici nu-i de mirare că n-am văzut-o.

— Nu m-am lovit prea tare, strigă Keith din întuneric.

— Bun, spuse Maliţia, continuând să studieze trapa. Cât de departe eşti?

— E un fel de pivniţă. N-am păţit nimic pentru că am aterizat pe nişte saci.

— Bine, bine, nu-i nevoie să povesteşti despre asta, n-ar fi o aventură dacă n-ar apărea şi nişte lucruri mărunte neaşteptate, spuse fata. Uite capătul unei scări. De ce n-ai folosit-o?

— N-am putut, pentru că am căzut pe lângă ea, se auzi vocea lui Keith.

— Să te duc în braţe până jos? îl întrebă Maliţia pe Maurice.

— Să-ţi scot ochii cu ghearele? răspunse Maurice.

Fruntea Maliţiei se încruntă. Întotdeauna părea supărată când nu înţelegea ceva.

— Asta a fost o întrebare sarcastică? spuse ea.

— Asta a fost o sugestie, spuse Maurice. Nu practic „dusul în braţe” de către străini. Coboară, şi eu te urmez.

— Dar picioarele tale nu-s potrivite pentru o scară!

— Am făcut eu vreo remarcă personală despre picioarele *tale?*

Maliţia coborî în întuneric. Se auzi un zgomot metalic, apoi apăru flacăra unui chibrit.

— E plin de saci! spuse ea.

— Ştiu, veni vocea lui Keith. Am aterizat pe ei. Ţi-am spus-o.

— E grâu! Şi uite... şiruri peste şiruri de cârnaţi! Şi carne afumată! Cutii cu legume! E plin de mâncare! Aaau! Ieşi din părul meu! Dă-te *jos! Pisica* aia mi-a sărit în cap!

Maurice aterizează de pe capul ei pe nişte saci.

— Aha! exclamă Maliţia, frecându-şi creştetul capului. Ni s-a *spus* că şobolanii au furat totul. Acum înţeleg. Vânătorii de şobolani ajung peste tot, ştiu toate canalele, toate pivniţele... şi când te gândeşti că hoţii ăia sunt plătiţi din impozitele *noastre!*

Maurice îşi roti privirea prin pivniţă, luminată de felinarul care pâlpâia în mâna Maliţiei. Într-adevăr, era o mulţime de mâncare acolo. Într-adevăr, de tavan atârnau plase înţesate cu verze mari, albe şi grele. Carnaţii pomeniţi mai sus se întindeau într-adevăr de la o grindă la alta. Erau într-adevăr peste tot borcane şi butoaie şi saci peste saci. Şi, într-adevăr, toate îl făceau să se simtă îngrijorat.

— Deci aşa, spuse Maliţia. Ce ascunzătoare! O să mergem imediat la Garda oraşului, o să le spunem ce-am găsit, şi pe urmă un ceai grozav cu brioşe cu cremă pentru noi toţi şi poate o medalie, şi pe urmă...

— Sunt suspicios, spuse Maurice.

— De ce?

— Pentru că eu sunt un personaj suspicios! N-aş avea încredere în vânătorii tăi de şobolani nici dacă mi-ar spune că cerul e albastru. Ce-au făcut ei? Au furat mâncarea şi pe urmă au spus „Şobolanii sunt de vină, zău aşa”? Şi toată lumea i-a *crezut?*

— Nu, prostule. Oamenii au găsit oase roase şi coşuri de ouă goale, lucruri de felul ăsta, spuse Maliţia. Şi răhăţei de şobolan peste tot!

— Bănuiesc că oasele pot fi curăţate de carne, şi bănuiesc că vânătorii de şobolani ar putea aduna o mulţime de răhăţei de şobolan..., admise Maurice.

— Şi omoară toţi şobolanii adevăraţi ca să aibă ei mai mult! spuse triumfătoare Maliţia. Foarte deştept!

— Mda, şi asta-i puţin cam surprinzător, spuse Maurice, pentru că i-am văzut pe vânătorii tăi de şobolani şi, ca să fiu sincer, chiar dacă ar fi plouat cu chiftele, ăştia n-ar fi fost în stare să găsească o furculiţă.

— M-am gândit la ceva, spuse Keith, care îngâna o melodie pentru sine.

— Ei, mă bucur că *cineva* face asta, începu Maliţia.

— E vorba de plasa de sârmă, spuse Keith. Era nişte plasă de sârmă în coşmelia lor.

— E ceva *important?*

— De ce au nevoie vânătorii de şobolani de suluri întregi de plasă de sârmă?

— Habar n-am. Pentru cuşti, poate? Contează?

— De ce ar pune vânătorii de şobolani şobolanii în cuşti? Şobolanii morţi nu fug, nu?

Se lăsă tăcerea. Maurice văzu că Maliţia nu era prea încântată de comentariul lui Keith. Era o complicaţie inutilă. Strica povestea.

— Oi avea eu mutră de prostănac, adăugă Keith, dar nu sunt prost. Am timp să mă gândesc la tot felul de lucruri pentru că nu vorbesc *tot timpul.* Eu mă uit la lucruri. Ascult. Încerc să învăţ. Eu...

— Eu *nu* vorbesc tot timpul!

Maurice îi lăsă să se certe şi se apropie cu paşi furişaţi de colţul pivniţei. Sau al pivniţelor. Păreau să se întindă până departe. Văzu ceva pe podea în umbră, şi sări înainte să gândească. Stomacul lui îşi amintise că trecuse mult timp de la şoarecele din hambar şi acţionase direct asupra picioarelor.

— În regulă, spuse el, pe când lucrul acela se agita între labele lui, vorbeşte sau...

Un băţ micuţ îl lovi cu putere.

— Dacă nu te *deranjează...,* spuse Sardele, chinuindu-se să se elibereze.

— Nu-i neboie să faşi aşta! murmură Maurice, încercând să-şi lingă nasul care îl durea.

— Am pe cap o PĂLĂRIE *rkrklk,* nu? se răsti la el Sardele. Te oboseşti vreodată să te uiţi?

— Pine, pine, şcuză-mă... de şe eşti aici?

Sardele îşi scutură hainele.

— Te căutam pe tine sau pe puştiul cu mutră de prostănac, spuse el. Şuncădeporc m-a trimis! Avem probleme! Nici n-ai să crezi ce-am găsit!

— Are nevoie de *mine?* spuse Maurice. Credeam că nu mă place!

— Ei, a zis că treaba e urâtă şi rea, aşa că tu o să ştii ce e de făcut, boss, spuse Sardele, luându-şi de jos pălăria. Ia uită-te la asta! Ţi-ai băgat gheara drept prin ea!

— Dar te-am *întrebat* dacă ştii să vorbeşti, nu? spuse Maurice.

— Da, m-ai întrebat, dar...

— Eu întotdeauna întreb!

— Ştiu, aşa că...

— Ştii, ţin *foarte mult* la întrebarea asta!

— Da, da, am înţeles, te cred! spuse Sardele. M-am plâns doar de pălărie!

— N-aş vrea ca cineva să creadă că nu întreb, spuse Maurice.

— Nu e nevoie să continui cu asta, spuse Sardele. Unde-i puştiul?

— Acolo în spate, vorbeşte cu fata, spuse îmbufnat Maurice.

— Care, nebuna?

— Chiar ea.

— Ar fi mai bine să-i chemi. E ceva *foarte* rău. La capătul pivniţelor e o uşă. Mă mir că n-o poţi mirosi de aici!

— Tot ce vreau e să fie limpede pentru toată lumea că am întrebat, asta-i tot...

— Boss, spuse Sardele, asta-i ceva *serios!*

Piersicuţa şi Negrumat aşteptau echipa de recunoaştere. Erau împreună cu Toxic, un alt şobolan care se pricepea la citit şi funcţiona ca un fel de asistent.

Piersicuţa adusese cu ea şi *Aventura Domnului Urechilă.*

— Au plecat de mult, spuse Toxic.

— Negrumat verifică la fiecare pas, spuse Piersicuţa.

— Ceva nu e în regulă, spuse Fasole Periculoasă şi-şi încreţi nasul.

Un şobolan apăru din tunel cu paşi mărunţi şi grăbiţi şi trecu într-o goană nebună pe lângă ei. Fasole Periculoasă adulmecă aerul.

— Teamă, spuse el.

Alţi trei şobolani trecură în fugă, ciocnindu-se unul de altul.

— Ce se întâmplă? întrebă Piersicuţa, când un alt şobolan se răsuci în jurul ei în efortul de a o ocoli, scoase un chiţăit şi fugi mai departe.

— Ăsta a fost Gustos, spuse ea. De ce n-a spus nimic?

— Teamă... tot mai mare, spuse Fasole Periculoasă. Sunt... speriaţi. Îngroziţi...

Toxic încercă să-l oprească pe următorul şobolan. Acesta îl muşcă şi alergă mai departe, chiţăind.

— Trebuie să ne întoarcem, spuse repede Piersicuţa. Ce-au găsit acolo? Poate e un dihor!

— Imposibil! spuse Toxic. Şuncădeporc a omorât odată un dihor!

Încă trei şobolani trecură alergând pe lângă ei, lăsând în urmă o dâră de frică. Unul dintre ei scoase un ţipăt ascuţit către Piersicuţa, îi aruncă înnebunit nişte sunete nearticulate lui Fasole Periculoasă şi fugi mai departe.

— Au... au uitat să vorbească..., şopti Fasole Periculoasă.

— Ceva îngrozitor trebuie să-i fi speriat! spuse Piersicuţa, adunându-şi notiţele.

— Niciodată n-au mai fost aşa de speriaţi! spuse Toxic. Vă aduceţi aminte când ne-a găsit câinele ăla? Eram cu toţii speriaţi, dar am *vorbit* şi l-am încolţit şi Şuncădeporc l-a văzut cum fuge schelălăind...

Spre marea ei uimire, Piersicuţa văzu că Fasole Periculoasă plângea.

— Au uitat să *vorbească,* murmura el.

Încă vreo şase-şapte şobolani trecură pe lângă ei scoţând ţipete ascuţite.

Piersicuţa încercă să-l oprească pe unul dintre ei, dar acesta doar chiţăi şi se feri de ea.

— Ăsta a fost Patruporţii! spuse ea, întorcându-se către Toxic. Doar am vorbit cu ea acum o jumătate de oră! Ea... Toxic?

Blana lui Toxic era toată zbârlită. Privirea îi era înceţoşată. Avea gura deschisă, şi-şi arăta dinţii. Se holbă la ea, sau mai degrabă prin ea, apoi se răsuci şi o luă la fugă.

Piersicuţa se întoarse şi-l cuprinse cu labele pe Fasole Periculoasă, pe când teama îi copleşea pe amândoi.

Erau şobolani. Dintr-un perete într-altul, din tavan până-n podea, erau numai şobolani. Cuştile erau înţesate cu ei; stăteau agăţaţi de sârmă în partea din faţă, şi sus pe tavan. Plasa se întindea sub greutatea lor. Trupurile lucioase se agitau şi se rostogoleau, labele şi nasurile îşi făceau loc prin ochiurile plasei. Aerul era plin de ţipete ascuţite şi foşnete şi chiţăieli, şi mirosea îngrozitor.

Ceea ce mai rămăsese din echipa de recunoaştere a lui Şuncădeporc se afla în mijlocul încăperii. Cei mai mulţi fugiseră însă. Dacă mirosurile din acea încăpere ar fi fost sunete, s-ar fi auzit mii de strigăte şi ţipete. Umpleau camera lungă cu o tensiune ciudată. Chiar şi Maurice o simţi de îndată ce Keith sparse uşa. Era ca o durere aflată în afara capului tău şi care voia să intre acolo. Te pocnea peste urechi.

Maurice rămase puţin mai în spate. Nu trebuia să fii prea deştept ca să-ţi dai seama că asta era o situaţie foarte neplăcută şi una care te obliga la un moment dat să-ţi iei tălpăşiţa de acolo.

Printre picioarele Maliţiei şi ale lui Keith îi zări pe Negrumat şi pe Şuncădeporc şi alţi câţiva dintre Cei Schimbaţi. Se aflau în mijlocul podelei, cu privirile aţintite în sus către cuşti.

Fu uimit să vadă că până şi Şuncădeporc tremura. Dar tremurul lui se datora furiei.

— Dă-le drumul! îi strigă lui Keith. Dă-le drumul la toţi! Dă-le drumul la toţi *acum!*

— Un *alt* şoarece vorbitor? exclamă Maliţia.

— Dă-le drumul! ţipă Şuncădeporc.

— Toate cuştile astea scârboase..., spuse Maliţia holbându-se la ele.

— Am *zis* eu de plasa de sârmă, spuse Keith. Uite, se vede unde a fost reparată... au *ros* sârma ca să scape!

— Am zis să le *dai drumul!* ţipă Şuncădeporc. Dă-le drumul sau o să te *omor!* Rău! Rău! Rău!

— Dar nu sunt decât şobolani..., spuse Maliţia.

Şuncădeporc făcu un salt şi ateriză pe rochia fetei. Începu să urce către gâtul ei. Maliţia încremeni. El şuieră:

— Acolo sunt şobolani care se mănâncă *între ei!* O să *rod* din tine, creatură rea...!

Mâna lui Keith îl apucă strâns de mijloc şi îl trase de la gâtul fetei. Ţipând ascuţit, zbârlit tot, Şuncădeporc îşi băgă dinţii în degetul lui Keith.

Maliţia scoase un ţipăt înăbuşit. Chiar şi Maurice se înfioră.

Şuncădeporc îşi trase capul înapoi, cu botul plin de sânge, şi clipi mărunt, îngrozit.

Ochii lui Keith se umplură de lacrimi. Cu mare grijă, îl aşeză pe Şuncădeporc pe podea.

— E mirosul, spuse el liniştit. Îi nelinişteşte.

— Parcă... parcă ai zis că sunt blânzi! spuse Maliţia, recăpătându-şi în cele din urmă glasul.

Luă de jos o bucată de lemn care era rezemată de cuşti.

Keith îi dădu peste mână, făcând-o să-i dea drumul.

— *Niciodată* să nu ameninţi pe vreunul dintre noi!

— Dar te-a *muşcat!*

— Uită-te bine în jur! Asta nu e o poveste! Asta e realitate! Înţelegi? Sunt înnebuniţi de frică!

— Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti aşa? strigă Maliţia.

— O s-o fac, *rrkrkrk!*

— E care pe *care,* da? Asta a fost o înjurătură şobolănească? Înjuri şi în limba şobolanilor, şobolanule?

Fac exact ca şi pisicile, îşi spuse Maurice. Stau faţă în faţă şi ţipă unul la altul. Urechile lui se răsuciră când auzi un alt sunet, undeva departe. Cineva cobora pe scară. Maurice ştia din experienţă că acesta nu era momentul potrivit să discute cu oamenii. Ei spuneau întotdeauna lucruri de genul „Ce?" şi „Nu e bine!" şi „Unde?".

— Plecaţi *imediat* de aci, spuse el, trecând în fugă pe lângă Negrumat. Nu abordaţi problema omeneşte, fugiţi!

Şi gestul ăsta eroic era suficient, hotărî el. Nu merita să laşi alte persoane să-ţi încetinească fuga.

În perete se vedea un canal vechi şi ruginit. Maurice alunecă pe podeaua lipicioasă pe când schimba direcţia, şi acolo, da, era o gaură de dimensiuni mauriciene unde rugina spărsese ţeava. Cu labele încordate pentru a căpăta viteză, ţâşni prin gaură chiar în clipa în care vânătorii de şobolani intrară în încăperea plină de cuşti. Apoi, simţindu-se în siguranţă în întuneric, se răsuci şi se uită înapoi.

Era momentul să verifice. Era Maurice nevătămat? Toate picioarele erau întregi? Coada? Da. Bun.

Îl văzu pe Negrumat trăgându-l pe Şuncădeporc, care părea să fi încremenit în mijlocul încăperii, îi văzu pe ceilalţi furişându-se în grabă către o altă ţeava din peretele opus. Se mişcau cu paşi nesiguri. Aşa se întâmplă când te relaxezi şi nu mai eşti cu ochii în patru, îşi spuse Maurice. Credeau că deveniseră educaţi, dar când e la ananghie un şobolan rămâne doar un şobolan.

Dar *eu,* eu sunt diferit. Creierul funcţionează perfect în orice moment. Întotdeauna sunt cu ochii în patru. Vigilent şi simţind pericolul.

Şobolanii din cuşti făceau un vacarm de nedescris. Keith şi fata care spunea poveşti îi priveau uimiţi pe vânătorii de şobolani. Şi vânătorii de şobolani îi priveau la fel de uimiţi.

Pe podea, Negrumat renunţă să-l convingă pe Şuncădeporc să se mişte din loc. Îşi scoase sabia, îi privi pe oameni, ezită pentru o clipă, apoi fugi către canal.

Da, să-i lăsăm să lămurească lucrurile singuri. Sunt oameni cu toţii, îşi spuse Maurice. Au creiere mari, pot să vorbească, n-ar trebui să fie nicio problemă.

Ha! Spune-le o poveste, fată care spui poveşti!

Vânătorul de şobolani Nr. 1 se holbă la Maliţia şi Keith.

— Ce faci aici, domnişoară? spuse el, şi suspiciunea îi scârţâia în voce.

— Vă jucaţi de-a mama şi tata? spuse vesel Vânătorul de şobolani Nr. 2.

— Ne-ai spart coşmelia, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1. Asta se numeşte „spart”, da, da!

— Aţi furat, da, aţi *furat* mâncare şi aţi dat vina pe şobolani! se răsti la ei Maliţia. Şi de ce aţi închis în cuşti toţi şobolanii ăştia? Şi de capetele de metal ce ziceţi, eh? Sunteţi surprinşi, eh? Nu v-aţi gândit că cineva o să le observe, eh?

— Capete de metal? întrebă Vânătorul de şobolani Nr. 1, încruntându-se.

— Capetele şireturilor, murmură Keith.

Vânătorul de şobolani Nr. 1 se răsuci către celălalt.

— Idiot afurisit, Bill! Ţi-am spus că avem destule cozi adevărate! Ţi-am *spus* că cineva o să observe! Nu ţi-am zis că o să observe cineva? Ei bine, cineva a *observat!*

— Da, să nu credeţi că scăpaţi! spuse Maliţia, şi ochii îi străluceau. Ştiu că voi sunteţi doar ticăloşii caraghioşi. Unul mare şi gras, unul slab – e limpede! Aşa că cine-i şeful cel mare?

Privirea Vânătorului de şobolani Nr. 1 se înceţoşă puţin, aşa cum se întâmpla adeseori atunci când Maliţia vorbea cu cineva. Agită un deget gras în direcţia ei.

— Ştii unde s-a dus şi ce-a făcut tatăl tău chiar adineauri?

— Ha! Palavre de ticălos caraghios! spuse triumfătoare Maliţia. Hai, zi mai departe!

— A trimis după Fluieraşul de şobolani! spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1. Costă o *avere!* Trei sute de dolari pe oraş, şi dacă nu plăteşti devine *foarte* rău!

Aoleu! îşi spuse Maurice. Cineva a trimis după cel *adevărat...* trei sute de *dolari. Trei* sute de dolari? Trei *sute* de dolari? Şi noi care nu ceream decât treizeci!

— Tu eşti, nu? spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1, fluturându-şi degetul către Keith. Puştiul cu mutră de prostănac! Apari în oraş şi deodată se ivesc toţi şobolanii ăştia noi! E ceva ce nu-mi place la tine! Tu şi pisica ta ciudată! Dacă mai văd o dată pisica aia ciudată o să am o pereche de *mănuşi noi!*

În întunericul canalului Maurice se făcu mic şi se trase în spate.

— Hă, hă, hă, făcu Vânătorul de şobolani Nr. 2.

Probabil că *exersase* ca să scoată râsul ăsta de ticălos, îşi spuse Maurice.

— Şi n-avem şef, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Daaa, suntem propriii noştri şefi, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2.

Şi apoi povestea începu să sune prost.

— Iar tu, domnişoară, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1, întorcându-se către Maliţia, flecăreşti cam prea mult.

Îşi răsuci pumnul, o ridică în aer şi o trânti de cuştile cu şobolani. Şobolanii începură să se agite nebuneşte pe când ea aluneca pe pământ.

Vânătorul de şobolani se întoarse către Keith.

— Ai de gând să încerci ceva, puştiule? spuse el. Ai de gând să încerci ceva? Ea era fată, aşa că am fost bun şi prietenos cu ea, dar pe *tine* o să te bag într-una din cuşti...

— Daaa, şi nici n-au primit azi de mâncare! spuse plin de încântare Vânătorul de şobolani Nr. 2.

Haide, puştiule! îşi spuse Maurice. Fă *ceva!* Dar Keith stătea nemişcat, holbându-se la om.

Vânătorul de şobolani Nr. 1 îl măsură din cap până-n picioare, dispreţuitor.

— Ce ai acolo, băiete? Un fluier? Dă-l încoace! Îi smulse fluierul de la curea şi-l împinse pe Keith pe podea. Un fluier de-un penny? Te crezi fluieraşul de şobolani, nu? Vânătorul de şobolani Nr. 1 rupse fluierul în două şi aruncă bucăţile în cuşti. Ştii, se zice că în Porkenscârţ

Fluieraşul de Şobolani a scos toţi copiii afară din oraş. Ei da, ăsta om cu idei bune!

Keith ridică privirea. Ochii i se îngustară. Se ridică în picioare.

Acum se întâmplă, îşi spuse Maurice. O să facă un salt cu o putere supraomenească pentru că e atât de furios, iar ei or să-şi dorească să nu se fi născut niciodată puştiul...

Keith făcu un salt cu o putere omenească obişnuită, îi trase un pumn în nas Vânătorului de şobolani Nr. 1, apoi fu din nou trântit la podea de o lovitură puternică, brutală, năprasnică.

Bine, bine, l-au pus jos, îşi spuse Maurice pe când Keith se chinuia să-şi recapete răsuflarea, *dar* o să se ridice din nou.

Se auzi un ţipăt, şi Maurice îşi spuse: aha!

Dar ţipătul nu venise de la Keith, care de-abia mai putea respira. O formă cenuşie se lansase de pe cuşti direct spre faţa vânătorului de şobolani. Ateriză cu dinţii înainte, şi din nasul vânătorului de şobolani ţâşni sângele.

Aha! îşi spuse din nou Maurice, e Şuncădeporc venit în ajutor! Ce? *Mrillp!* Am început să gândesc întocmai ca fata! Continui să cred că asta e o poveste!

Vânătorul de şobolani îl înşfăcă pe şobolan şi îl ţinu departe, de coadă. Şuncădeporc se învârti şi se răsuci, ţipând de furie. Cel care-i prinsese se freca la nas cu mâna liberă şi se uita la Şuncădeporc cum se zbătea.

— E un luptător, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2. Cum a scăpat?

— Nu-i unu' dintr-ai noştri, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1. E unu' roşu.

— Roşu? Ce-are roşu?

— Un şobolan roşu e un fel de şobolan cenuşiu, lucru pe care l-ai şti prea bine dacă ai fi un membru *hexperimentat* al Breslei aşa cum sunt eu, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1. Nu-s de prin partea locului. Îi găseşti mai jos, în câmpie. E ciudat să apară unu' aci. Foarte ciudat. Un ticălos bătrân şi slinos. Da' bătăios nevoie mare.

— Ai nasu' plin de sânge.

— Mda. Ştiu. Am fost muşcat de şobolani de mai multe ori decât ai înfulecat tu o cină caldă. Nici nu mai simt, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1, cu o voce care sugera că Şuncădeporc, care continua să se zbată şi să ţipe ascuţit, părea mult mai interesant decât colegul lui.

— Eu la cină mănânc doar cârnaţi reci.

— Păi vezi? Măi, da' ce luptător mai eşti. Un adevărat drăcuşor, zău aşa. Curajos nevoie mare.

— Frumos din partea ta să spui asta.

— Vorbeam cu şobolanu', dom'le. Îl înghionti pe Keith cu bocancul. Ia-i şi leagă-i pe-ăştia doi undeva, da? Deocamdată o să-i punem într-una din celelalte pivniţe. Una cu o uşă ca lumea. Şi un lacăt ca lumea. Şi fără trape binevenite. Şi-mi dai mie cheia.

— E fata primarului, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2. Primarii pot să se supere rău pentru fetele lor.

— Şi-atunci o să facă ce i se cere, just?

— O să-l storceşti bine pe şobolanu' ăla?

— Cum, un luptător ca ăsta? Glumeşti? Dacă o să gândeşti aşa, o să rămâi toată viaţa ajutor de vânător de şobolani. Am o idee mult mai bună. Câţi mai sunt în cuşca specială?

Maurice îl văzu pe Vânătorul de şobolani Nr. 2 ducându-se la o cuşcă aflată la peretele cel mai îndepărtat şi cercetând-o.

— Au mai rămas doar doi. I-au mâncat pe ăilalţi patru, raportă el. Nu mai e decât blana. Frumos lucrat.

— Aha, deci sunt furioşi şi plini de energie. Ei bine, hai să vedem ce-i fac *lui,* da?

Maurice auzi o uşiţă de sârmă deschizându-se şi apoi închizându-se.

Şuncădeporc vedea roşu înaintea ochilor. Furia îl orbea. Era furios de luni întregi de zile, plin de furie, furios pe oameni, furios pe otrăvuri şi capcane, furios că şobolanii mai tineri nu-i mai arătau respect, furios că lumea se schimba atât de repede, furios că îmbătrânea... Şi acum mirosul de teroare şi foame şi violenţă se întâlnea în Şuncădeporc cu furia lui şi cele două se amestecau şi

curgeau prin el într-un val roşu de furie. Era un şobolan încolţit. Dar era un şobolan încolţit care putea gândi. Fusese întotdeauna un luptător îndârjit, cu mult înainte să apară această gândire, şi era încă foarte puternic. Doi tineri keekee proşti şi plini de fumuri, fără tactică şi fără experienţa luptei murdare din pivniţe şi fără joc de picioare inteligent şi care nu gândesc, nu puteau fi nişte adversari demni de luat în seamă. Nu era nevoie decât de un salt, o răsucire şi două muşcături...

Cei doi şobolani din cuşcă se traseră înapoi de lângă plasă. Chiar şi ei îi simţeau furia.

— Ei, ăsta *da* băiat deştept, spuse plin de admiraţie Vânătorul de şobolani Nr. 1 când totul se termină. Am o trebuşoară pentru tine, flăcău.

— Cursa? spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2.

— Da, cursa.

— În noaptea asta?

— Mda, pen'că Arthur Spilcuitu' pariază că Jacko al lui omoară o sută de şobolani în mai puţin de-un sfert de ceas.

— Pun pariu şi eu că poate. Jacko e un terier bun. Acu' câteva luni a dat gata nouăzeci, şi Arthur Spilcuitu' îl tot antrenează de-atunci. O să fie un spectacol pe cinste.

— Aşadar, ţi-ai pune banii jos că Jacko o face? spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Sigur. Toată lumea o s-o facă.

— Chiar şi cu amicul ăsta al nostru printre şobolani? spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1. Plin de ură şi clonţos şi clocotind de furie?

— Păi, ăăă...

— Păi, mda, rânji satisfăcut Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Şi totuşi, nu-mi place că-i lăsăm pe copiii ăştia aici.

— E „copchiii” ăştia, nu „copiii” ăştia. Nu pricepi? De câte ori ţi-am zis-o? Regula 27 a Breslei: să pari tâmpit. Oamenii devin suspicioşi când vânătorii de şobolani vorbesc prea corect.

— Scuze.

— Vorbeşte prost, fii deştept. Aşa tre' să faci, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Scuze, am uitat.

— Ai obiceiul să o faci exact pe dos.

— Scuze. Copchii ăştia. E o cruzime să legi oamenii. Şi în fond, nu-s decât nişte copii.

— Şi?

— Şi ar fi mult mai uşor să-i duci prin tunel la râu şi să le dai una în cap şi să-i arunci în apă. Or să ajungă la multe mile în josul râului până să-i găsească cineva, şi mai mult ca sigur nici n-o să-i mai recunoască după ce peştii îşi fac treaba cu ei.

Maurice auzi o pauză în discuţie. Apoi Vânătorul de şobolani Nr. 1 spuse:

— Nu ştiam că ai un suflet aşa de bun, Bill.

— Da, şi, scuze, *şi* am o idee cum să scapi şi de fluieraşu' ăsta...

Vocea care se auzi în clipa următoare venea de peste tot. Suna ca o rafală de vânt şi, în inima ei, geamătul cuiva în agonie. Umplu aerul.

NU! Ne putem folosi de fluieraş!

— Nu, ne putem folosi de fluieraş, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Aşa-i, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2. Aşa mă gândeam şi eu. Ăăă... cum ne putem folosi de fluieraş?

Din nou, Maurice auzi un sunet în capul lui asemenea vântului care suflă într-o peşteră.

Nu e LIMPEDE?

— Nu e limpede? spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Mda, limpede, murmură Vânătorul de şobolani Nr. 2. E limpede că-i limpede. Ăăă...

Maurice îi văzu pe cei doi cum deschid mai multe cuşti şi înşfacă şobolani pe care îi bagă într-un sac. Îl văzu şi pe Şuncădeporc aruncat într-un sac. Apoi vânătorii de şobolani plecară, târându-i după ei pe cei doi copii, şi Maurice se întrebă: unde, în acest labirint de pivniţe, se află o gaură de dimensiunile lui Maurice?

Pisicile nu văd în întuneric. Tot ceea ce *pot* e să vadă într-o lumină foarte palidă. O sclipire măruntă din lumina lunii ajungea în spaţiul din spatele lui. Pătrundea printr-o găurică din tavan, prin care abia s-ar fi strecurat un şobolan şi care cu siguranţă era mult prea mică pentru Maurice, chiar dacă ar fi putut ajunge la ea.

În lumină văzu că se afla într-o altă pivniţă. După cum arăta, era şi ea folosită de vânătorii de şobolani; într-un colţ erau îngrămădite câteva butoaie, şi se zăreau o mulţime de cuşti stricate. Maurice se învârti prin ea, căutând o ieşire. Existau uşi, dar aveau mânere, şi chiar şi mintea lui pătrunzătoare nu putea pătrunde misterul clanţelor. Dar în perete mai exista un grătar de canal. Maurice se strecură prin el.

O *altă* pivniţă. Şi alte cutii şi saci. Dar aici cel puţin era uscat.

O voce în spatele lui spuse: *Ce fel de lucru eşti tu?*

Se răsuci. Tot ce putea vedea erau cutii şi saci. Mirosea a şobolani, şi se auzea o fojgăială continuă, şi din când în când câte un chiţăit slab, dar locul ăsta era un mic paradis faţă de iadul din încăperea cu cuşti.

Vocea *venise* din spatele lui, nu? Pesemne a *auzit-o,* nu? Pentru că lui Maurice i se părea că tocmai avusese ceva ca o amintire că a auzit o voce, ceva care îi apăruse în cap fără a mai trece prin urechile lui zdrenţuite. Fusese la fel şi cu vânătorii de şobolani. Vorbiseră ca şi cum ar fi auzit o voce şi crezuseră că fusese ecoul gândurilor lor. Vocea nu fusese *cu adevărat* acolo, nu-i aşa?

Nu te pot vedea, spuse amintirea, *nu ştiu ce eşti.*

Nu era o voce prea bună pentru o amintire. Era alcătuită doar din şuierături şi se strecura în minte asemenea unei lame de cuţit.

Vino mai aproape.

Labele lui Maurice zvâcniră. Muşchii din picioare începură să-l împingă înainte. Îşi scoase ghearele şi se stăpâni. Cineva se ascunde printre cutii, îşi spuse el. Şi probabil că n-ar fi o idee prea bună să spună ceva. Oamenii ar putea deveni ciudaţi dacă văd o pisică

vorbitoare. Nu poţi să te bazezi pe faptul că toată lumea e la fel de nebună ca fata care spune poveşti.

Vino MAI APROAPE.

Vocea părea să tragă de el. Va trebui să spună *ceva.*

— Mă simt bine unde sunt, mulţumesc frumos, spuse Maurice.

Atunci vrei să ne împărtăşeşti CHINUL?

Ultimul cuvânt duru. Dar nu duru prea mult, şi asta fu surprinzător. Vocea fusese ascuţită şi tare şi dramatică, ca şi cum posesorul ei voise să-l vadă pe Maurice tăvălindu-se în agonia durerii. În schimb, Maurice simţi doar o durere de cap trecătoare.

Când vocea se auzi din nou, suna foarte suspicioasă.

Ce fel de creatură eşti? Mintea ta e CIUDATĂ.

— Prefer să spun că e uluitoare, răspunse Maurice. Oricum, cine eşti tu, care-mi pui întrebări în întuneric?

Tot ce putea simţi era mirosul de şobolani. Auzi un zgomot slab în stânga lui şi abia desluşi silueta unui şobolan uriaş care se strecura către el.

Un alt zgomot îl făcu să se întoarcă. Un alt şobolan se apropia din cealaltă parte. Cu greu îl putea distinge în lumina slabă.

Un foşnet în faţa lui îi spuse că acolo era un şobolan, alunecând încet prin întuneric.

Iată-mi ochii... CE? PISICĂ! PISICĂ! OMOARĂ!

Capitolul 8

Domnul Urechilă îşi dădu seama că era un iepure gras în Pădurea Întunecată şi-şi dori să nu fi fost un iepure, sau măcar nu unul gras. Dar Guz Rupert o pornise la drum, şi habar n-avea ce îl aştepta pe el.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Când cei trei şobolani se repeziră era deja prea târziu. În aer nu era decât o gaură de forma lui Maurice. Maurice se afla în celălalt capăt al încăperii, cocoţat, tremurând, pe nişte cutii.

Auzi sub el nişte chiţăituri. Sări pe altă cutie şi văzu în perete un loc în care câteva dintre cărămizile fărâmiţate căzuseră. Se repezi într-acolo, fu cât pe ce să-şi piardă echilibrul când alte cărămizi se mişcară sub el, şi se năpusti în necunoscut.

Era o altă pivniţă. Şi era plină de apă. De fapt, nu era *exact* apă. Era ceea ce devine apa după ce în ea ajunge ceea ce se scurge din cuştile cu şobolani, şi după ce se scurg în ea canalele, apoi lichidul ăsta rămâne pe loc şi bolboroseşte singur vreun an şi ceva fără să-l deranjeze nimeni. Dacă l-ai numi „noroi” ar însemna să insulţi toate mlaştinile perfect respectabile din lume.

Maurice ateriză în el. Şi lichidul scoase un „pleosc” vâscos.

Maurice începu să înoate disperat, în stilul pisicesc, prin lichidul gros, încercând să nu respire, şi reuşi să se salte pe o grămadă de pietriş în cealaltă parte a încăperii. O grindă căzută, plină de mucegai şi alunecoasă, urca spre lemnul înnegrit de fum din tavan.

Mai auzea încă acea voce îngrozitoare în cap, dar era înăbuşită. Încerca să-i dea ordine. Să încerci să-i dai ordine unei *pisici?* Era mai uşor să prinzi în cuie pe perete nişte jeleu! Ce credea că e el, câine?

Noroi oribil mirositor i se scurgea de pe trup. Chiar şi urechile îi erau pline de noroi. Începu să se lingă pentru a se curăţa, dar se opri. Să te lingi ca să te speli era o reacţie pisicească perfect normală. Dar să lingă *asta* de pe el, mai mult ca sigur că avea să-l omoare...

Ceva se mişcă în întuneric. Tot ce putea desluşi erau nişte siluete mari de şobolani scurgându-se prin deschizătură. Se auziră două pleoscăituri. Câteva umbre se furişau de-a lungul zidurilor.

Ah, spuse vocea. *Le vezi? Priveşte-le cum vin după tine, PISICĂ!*

Maurice se opri din fugă. Nu era momentul să asculte de pisica lui interioară. Pisica lui interioară îl scosese din încăpere, dar pisica lui interioară era proastă. Voia ca el să atace lucruri mici şi să fugă de toate celelalte. Dar nicio pisică nu se putea lupta cu o ceată de şobolani de dimensiunile astea. Încremeni şi încercă să urmărească din priviri şobolanii care înaintau. Se îndreptau direct spre el.

Rezistă... rezistă...

Vocea spusese: *Îi poţi vedea...*

De unde *ştia?*

Maurice încercă să gândească cu voce tare: Poţi... Tu... Să-Mi... Citeşti... Gândurile?

Nu se întâmplă nimic.

Lui Maurice îi veni o idee. Închise ochii.

Deschide-i! veni imediat ordinul, şi pleoapele lui tremurară.

Nu! îşi spuse Maurice. Nu *poţi* să-mi auzi gândurile! îşi spuse el. Te foloseşti doar de ochii şi urechile mele! Tu doar *ghiceşti* ce gândesc.

Nu se auzi niciun răspuns. Maurice nu mai aşteptă. Sări. Grinda căzută era acolo unde şi-o amintea. Urcă agăţându-se cu ghearele, şi se ţinu bine. Cel puţin tot ce puteau face era să urce după el. Cu puţin noroc, îşi putea folosi ghearele.

Şobolanii se apropiau. Acum îl adulmecau jos, în întuneric, şi el îşi imagină nasurile lor care tremurau în beznă.

Unul începu să urce pe grindă, continuând să adulmece. Ajunsese probabil la câteva degete de coada lui Maurice, când se întoarse şi coborî din nou.

Îi auzi ajungând în vârful grămezii de pietriş. Adulmecară iarăşi nedumeriţi, apoi din întuneric veni zgomotul şobolanilor înaintând prin noroi.

Fruntea lui Maurice, pe care noroiul începea să se usuce, se încruntă de uimire. Şobolani care nu puteau simţi mirosul de pisică? Şi apoi înţelese. Nu mirosea a pisică – duhnea a noroi, se *simţea* ca şi cum nu era decât noroi, într-o încăpere plină de noroi care duhnea.

Rămase nemişcat ca o stană de piatră, până când prin urechile pe care noroiul se întărise auzi ghearele întorcându-se către borta din zid. Apoi, fără să deschidă ochii, coborî uşor şi cu mare grijă pe pietriş şi descoperi că acesta fusese îngrămădit în dreptul unei uşi de lemn putrezite. Ceea ce fusese probabil o bucată de scândură, îmbibată cu apă ca un burete, căzu când o atinse.

O senzaţie de spaţiu larg îi dădu de înţeles că dincolo de uşă se afla o altă pivniţă. Mirosea îngrozitor a putregai şi a lemn ars.

Oare acea... voce ştia unde era dacă deschidea acum ochii? Nu arată o pivniţă la fel ca oricare alta?

Poate că şi această încăpere era plină de şobolani.

Deschise brusc ochii. Nu existau şobolani, dar *era* un alt canal ruginit care se deschidea într-un tunel suficient de larg pentru ca Maurice să se poată strecura prin el. Se putea vedea o lumină slabă.

Deci asta e lumea şobolanilor, îşi spuse el pe când încerca să cureţe noroiul de pe el. Întunecată şi plină de noroi, şi urât mirositoare, şi plină de voci stranii. Eu sunt o pisică. Lumina soarelui şi aer curat, ăsta-i stilul meu. Tot ceea ce-mi trebuie acum e o deschizătură în lumea de afară, şi n-o să mă vadă nimeni datorită prafului, sau cel puţin a porţiunilor de noroi uscat.

O voce din capul lui, care nu era vocea misterioasă, ci una asemănătoare cu propria lui voce, spuse: Şi puştiul cu mutră de prostănac şi toţi ceilalţi? Trebuie să îi ajuţi! Şi Maurice îşi spuse: *Tu* de unde ai mai apărut? Ştii ceva, ajută-i *tu,* iar eu o să mă duc undeva unde-i cald şi bine, ce zici de asta?

Lumina de la capătul tunelului deveni mai puternică, încă nu semăna cu lumina soarelui, şi nici măcar a lunii, dar orice era mai bun decât bezna asta.

Sau aproape orice.

Îşi scoase capul din ţeava într-un canal mult mai larg, făcut din cărămizi care erau lipicioase şi de sub care venea un miros neplăcut, şi în cercul pe care-i arunca lumina unei lumânări.

— E... Maurice? spuse Piersicuţa, holbându-se la noroiul care picura din blana lui încâlcită.

— Miroase mai bine decât de obicei, spuse Negrumat, rânjind într-un fel pe care Maurice îl socoti total neprietenesc.

— Oh, ha, ha, spuse Maurice cu o voce obosită. Nu se simţea în stare de o replică spirituală.

— Ah, ştiam eu că n-o să ne dezamăgeşti, prietene. Întotdeauna am spus că ne putem baza pe Maurice, spuse Fasole Periculoasă şi oftă adânc.

— Da, spuse Negrumat, aruncându-i lui Maurice o privire plină de înţeles. Dar ne bazăm pe el să facă, ce?

— Oh, spuse Maurice. Ăăă... Bun. V-am găsit pe toţi, nu?

— Da, zise Negrumat, pe un ton pe care Maurice îl consideră supărător. Uluitor, nu? Şi bănuiesc că ne-ai căutat mult. Te-am văzut cum ai luat-o la fugă ca să ne cauţi.

— Poţi să ne ajuţi? întrebă Fasole Periculoasă. Avem nevoie de un plan.

— Ah, da, spuse Maurice. Propun să urcăm cu prima oca...

— Să-l salvăm pe Şuncădeporc, spuse Negrumat. Noi nu ne abandonăm tovarăşii.

— *Noi* nu? spuse Maurice.

— Noi *nu,* răspunse Negrumat.

— Şi pe urmă e puştiul, spuse Piersicuţa. Sardele spune că e legat împreună cu fata într-una din pivniţe.

— Oh, ştiţi voi, *oamenii,* spuse Maurice, strâmbându-se. Ştiţi, oameni şi oameni, asta-i o chestie omenească, nu cred că ar trebui să ne băgăm, am putea fi prost înţeleşi, ştiu eu cum sunt oamenii, or s-o rezolve ei...

— Nu-mi pasă nici cât negru sub gheară de oameni! se răsti la el Negrumat. Dar vânătorii ăia de şobolani l-au luat pe Şuncădeporc într-un sac! Ai văzut locul ăla, pisică! Ai văzut şobolanii înghesuiţi în cuşti! Iar cei care fură mâncarea sunt *vânătorii de şobolani!* Sardele spune că sunt saci peste saci de mâncare! Şi mai e ceva...

— O voce, spuse Maurice înainte să-şi dea seama ce face.

Negrumat ridică o privire speriată.

— Ai auzit-o şi *tu?* spuse el. Credeam că numai noi!

— Vânătorii de şobolani o aud şi ei, spuse Maurice. Doar că ei cred că sunt gândurile lor.

— I-a speriat pe ceilalţi, murmură Fasole Periculoasă. Ei... pur şi simplu au *încetat* să mai gândească...

Fasole Periculoasă părea total distrus. Lângă el, deschisă, murdară de praf şi cu urme de labe, era *Aventura Domnului Urechilă.*

— Până şi Toxic a fugit, continuă el. Şi el ştie să scrie! Cum se poate întâmpla aşa ceva?

— Se pare că pe unii dintre noi îi afectează mai mult decât pe alţii, spuse Negrumat cu o voce mai calmă. Am trimis câţiva dintre cei mai cu judecată să încerce să-i adune pe ceilalţi, dar asta o să dureze. Alergau cu toţii orbeşte. Trebuie să-l găsim pe Şuncădeporc. El este şeful. În fond, suntem şobolani. Un clan. Şobolanii îşi urmează întotdeauna conducătorul.

— Dar e cam bătrân, şi tu eşti cel puternic, şi nici nu prea e el creierul strălucit..., începu Maurice.

— L-au luat cu ei! spuse Negrumat. *Ei* sunt vânători de şobolani! El e unul dintre noi! Vrei să ne ajuţi sau nu?

Lui Maurice i se păru că aude un foşnet la celălalt capăt al ţevii lui. Nu se putea întoarce să se uite, şi brusc se simţi foarte vulnerabil.

— Da, vă ajut, da, da, spuse el repede.

— Hm. Chiar vorbeşti serios, Maurice? spuse Piersicuţa.

— Da, da, sigur, spuse Maurice.

Se strecură afară din ţeava şi privi înapoi în lungul ei. Nu se vedea niciun şobolan.

— Sardele îi urmăreşte pe vânătorii de şobolani, spuse Negrumat, aşa că o să aflăm unde îl duc...

— Am senzaţia neplăcută că eu ştiu deja unde, spuse Maurice.

— Cum? se răsti Piersicuţa.

— Sunt pisică, nu? spuse Maurice. Pisicile se învârt peste tot. Vedem tot felul de lucruri. Există o mulţime de locuri unde nimeni nu se supără când apar pe-acolo pisici, pentru că noi stârpim rozăt.... noi... ăăă...

— Bine, bine, ştim că tu nu mănânci pe nimeni care vorbeşte, ne tot *spui* asta, zise Piersicuţa. Continuă!

— Am fost odată într-un loc, era un hambar, eu eram deasupra, în fân, unde poţi întotdeauna găsi un... ăăă...

Piersicuţa îşi dădu ochii peste cap.

— Da, da, *continuă!*

— Ei, oricum, toţi oamenii ăia au venit înăuntru şi eu n-am putut să plec pentru că aveau cu ei o mulţime de câini şi au închis uşa hambarului şi... ăăă... au pus în mijlocul podelei un fel de... un fel de perete mare şi rotund de lemn, şi erau câţiva oameni cu nişte cutii cu şobolani şi au aruncat şobolanii în arena aia şi pe urmă... pe urmă au dat drumul înăuntru şi la nişte câini. Terieri, adăugă Maurice, încercând să nu se uite la expresia de pe feţele celorlalţi.

— Şobolanii s-au bătut cu câinii? întrebă Negrumat.

— Păi, bănuiesc că ar fi *putut* s-o facă, spuse Maurice. Dar în general nu făceau decât să alerge întruna roată. Asta se numeşte cursă de şobolani. Vânătorii de şobolani aduc şobolanii, desigur. Vii.

— Curse de şobolani…, spuse Negrumat. Cum de noi n-am auzit niciodată de ele?

Maurice se uită la el. Deşi erau nişte creaturi deştepte, uneori şobolanii se puteau dovedi uluitor de proşti.

— Cum aţi fi putut să auziţi de ele? spuse el.

— Păi unul dintre şobolanii care…

— Se pare că nu înţelegi, spuse Maurice. Şobolanii care ajung în arenă nu mai ies de acolo. Cel puţin, nu în viaţă.

Se lăsă tăcerea.

— Nu pot sări afară? întrebă Piersicuţa cu o voce pierită.

— E zidul prea înalt, spuse Maurice.

— De ce nu se luptă cu câinii? întrebă Negrumat.

Idiot, cu adevărat idiot, îşi spuse Maurice.

— Pentru că sunt *şobolani,* Negrumat, răspunse Maurice. O mulţime de şobolani. Toţi mirosind îngrozitor a teamă şi panică. Doar *ştii* cum se întâmplă.

— Eu am muşcat odată un câine de nas! spuse Negrumat.

— Bine, bine, spuse Maurice pe un ton liniştitor. Un şobolan poate gândi şi poate fi curajos, e adevărat. Dar o ceată de şobolani e o gloată. O ceată de şobolani e doar un animal mare cu o mulţime de picioare şi niciun pic de creier.

— Nu-i adevărat! spuse Piersicuţa. Împreună suntem puternici!

— Cât de înalt exact? întrebă Negrumat, care se uita în flacăra lumânării ca şi cum ar fi văzut nişte imagini acolo.

— Ce? întrebară într-un glas Piersicuţa şi Maurice.

— Zidul… cât de înalt, exact?

— Ăăă… Nu ştiu! Înalt! Oamenii se sprijineau cu coatele pe el! Ce contează? Este mult prea înalt pentru ca un şobolan să poată sări peste el, asta o ştiu.

— Tot ce am făcut am făcut-o pentru că am rămas împreună…, insistă Piersicuţa.

— Atunci, o să-l salvăm pe Şuncădeporc împreună, spuse Negrumat. O să… Se răsuci auzind zgomotul unui

şobolan care venea de-a lungul ţevii, şi apoi îşi încreţi nasul. E Sardele, spuse el. Şi... ia să vedem, miroase a femelă, tânără, agitată... Nutritiva?

Cea mai tânără membră a Plutonului de dezactivare a capcanelor venea în urma lui Sardele. Era udă şi deprimată.

— Arăţi ca un şobolan înecat, domnişoară, spuse Negrumat.

— Am căzut într-un canal spart, domnule, spuse Nutritiva.

— Oricum, mă bucur să te văd. Ce se întâmplă, Sardele?

Şobolanul dansator bătu câţiva paşi nervoşi de step.

— M-am căţărat pe mai multe ţevi şi mai multe frânghii de rufe decât e indicat pentru sănătatea mea, spuse el. Şi nu mă întreba despre pisicile alea *krrkk,* boss, aş, vrea să le văd pe toate moarte – sigur, cu excepţia onorabilei tale prezenţe, adăugă el, uitându-se nervos la Maurice.

— Şi? spuse Piersicuţa.

— S-au dus la un fel de grajd chiar la marginea oraşului, spuse Sardele. Miroase *groaznic.* O mulţime de câini pe-acolo. Şi oameni.

— Arenă de şobolani, spuse Maurice. V-am zis eu. Au crescut şobolani pentru arena de şobolani!

— Bun, spuse Negrumat. O să-l scoatem de acolo pe Şuncădeporc. Sardele, tu o să-mi arăţi unde e. O să încercăm să-i adunăm şi pe alţii pe drum. Voi ceilalţi trebuie să încercaţi să-l găsiţi pe puşti.

— De ce dai *tu* ordine? întrebă Piersicuţa.

— Pentru că cineva trebuie s-o facă, răspunse Negrumat. Şuncădeporc e puţin cam împuţit şi cam depăşit, dar el este şeful şi toată lumea miroase asta şi avem nevoie de el. Aveţi întrebări? Bun...

— Pot să vin şi eu, domnule? întrebă Nutritiva.

— Mă ajută să-mi duc sfoara, boss, explică Sardele.

El şi tânăra şobolăniţă cărau legături mari de sfoară.

— Aveţi nevoie de asta? spuse Negrumat.

— Nu trebuie să refuzi niciodată o bucată de sfoară, boss, spuse Sardele foarte serios. E uluitor, dar o parte din sfoara pe care am găsit-o...

— În regulă, poate să vină atâta timp cât e utilă la *ceva,* spuse Negrumat. Dar ar fi bine să ţină pasul cu noi. Să mergem!

Şi în clipa următoare în pivniţă nu mai erau decât Fasole Periculoasă, Piersicuţa şi Maurice. Fasole Periculoasă oftă.

— Un şobolan poate fi curajos, dar o ceată de şobolani nu e decât o gloată? spuse el. Aşa e, Maurice?

— Nu, eu... ascultă, era *ceva* acolo, spuse Maurice. E într-o pivniţă. Nu ştiu ce e. E vocea care intră în capul persoanelor!

— Nu al tuturor, spuse Piersicuţa. Pe tine nu te-a speriat, nu-i aşa? Şi nici pe noi. Sau pe Negrumat. Pe Şuncădeporc l-a înfuriat foarte tare. De ce?

Maurice clipi. Auzea din nou vocea în capul lui. Era foarte slabă, şi cu siguranţă că nu erau propriile sale gânduri, şi vocea spunea *O să găsesc o cale de a pătrunde înăuntru, PISICĂ!*

— Aţi auzit? spuse el.

— N-am auzit nimic, răspunse Piersicuţa.

Poate că trebuie să fii aproape, îşi spuse Maurice. Poate că dacă eşti aproape, vocea ştie unde trăieşte capul tău.

Nu mai văzuse niciodată un şobolan atât de deprimat ca Fasole Periculoasă. Micul şobolan stătea ghemuit lângă lumânare, uitându-se cu o privire pierdută la *Aventura Domnului Urechilă.*

— Speram că va fi mai bine, spuse Fasole Periculoasă. Dar se pare că nu suntem decât... nişte şobolani. Imediat ce apar necazuri, suntem doar... şobolani.

Era un lucru foarte neobişnuit pentru Maurice să fie plin de înţelegere pentru cineva care nu era Maurice. Iar asta, la o pisică, este un defect major de caracter. Cred că sunt bolnav, îşi spuse el.

— Dacă ajută cu ceva, şi eu sunt doar o pisică, spuse el.

— Oh, dar nu-i adevărat. Eşti cumsecade şi, în adâncul sufletului tău, simt că eşti o făptură generoasă, spuse Fasole Periculoasă.

Maurice încercă să nu se uite la Piersicuţa. O, Doamne, îşi spuse el.

— Cel puţin le întrebi pe persoane înainte de a le mânca, spuse Piersicuţa.

Ar fi mai bine să le spui, murmurară gândurile lui Maurice. Haide, spune-le. Asta o să facă să te simţi mai bine.

Maurice încercă să le spună gândurilor să tacă. Nu era momentul să aibă o conştiinţă! La ce era bună o pisică ce-avea conştiinţă? O pisică cu conştiinţă era un... un hamster, sau ceva de genul ăsta...

— Ăăă, am tot vrut să vă spun ceva, murmură el.

Haide, spune-le, zise conştiinţa lui nouă-nouţă. Mărturiseşte totul.

— Da? făcu Piersicuţa.

Maurice se foi.

— Păi, voi ştiţi că *întotdeauna* îmi verific mâncarea...

— Da, şi asta îţi face mare cinste, spuse Fasole Periculoasă.

Acum Maurice se simţea şi mai stânjenit.

— Păi, voi ştiţi cum ne-am tot întrebat noi cum de am suferit şi eu Schimbarea, deşi niciodată n-am mâncat din chestiile alea magice din grămada de gunoi...

— Da, spuse Piersicuţa. Asta m-a nedumerit întotdeauna.

Maurice se foi încurcat.

— Păi, ştiţi... ăăă... aţi cunoscut vreodată un şobolan, destul de mare, fără o ureche, cu câteva fire albe de blană într-o parte, care nu putea să alerge prea repede pentru că avea un picior bolnav?

— Ăsta pare a fi Aditivi, spuse Piersicuţa.

— Oh, da, spuse Fasole Periculoasă. A dispărut chiar înainte să te cunoaştem pe tine, Maurice. Un şobolan de treabă. Avea un oarecare... defect de vorbire.

— Defect de vorbire, spuse posomorât Maurice.

— Era bâlbâit, spuse Piersicuţa, aruncându-i lui Maurice o privire lungă şi rece. Nu putea rosti prea uşor cuvintele.

— Nu prea uşor, spuse Maurice, şi vocea lui era acum cavernoasă.

— Dar sunt convins că nu l-ai cunoscut, Maurice, spuse Fasole Periculoasă. Mi-e dor de el. Era un şobolan minunat după ce îl făceai să vorbească.

— Hm. *Tu* l-ai cunoscut, Maurice? spuse Piersicuţa, şi privirea ei îl ţintui asemeni unui afiş pe perete.

Faţa lui Maurice căpătă pe rând expresii diferite. Apoi spuse:

— *Asta e! L-am mâncat, e bine? În întregime! Cu excepţia cozii şi a chestiei verzi storcoşite şi a bucăţicii ăleia ciudate purpurii, de care nimeni nu ştie ce e! Eram doar o pisică! Nu învăţasem încă să gândesc! Nu ştiam! Mi-era foame! Pisicile mănâncă şobolani, aşa merg lucrurile! N-a fost vina mea! Şi el mâncase chestiile alea magice şi eu l-am mâncat pe el şi aşa am suferit şi eu Schimbarea! Ştiţi cum te simţi, când vezi chestia aia verde storcoşită? Nu te simţi bine! Uneori în nopţile întunecate mi se pare că îl aud vorbind de acolo! E bine? Sunteţi mulţumiţi? Nu ştiam că era o persoană! Nu ştiam că eu eram o persoană! L-am mâncat! El mâncase lucrurile alea din gunoi şi eu l-am mâncat pe el şi aşa am ajuns Schimbat! O recunosc! L-am mâncat! Nu a fost viiiina mea!*

Urmă o tăcere lungă. După un timp, Piersicuţa spuse:

— Da, dar asta a fost cu mult în urmă, nu?

— Ce? Vrei să spui, dacă am mâncat pe cineva în ultimul timp? Nu!

— Îţi pare rău pentru ceea ce ai făcut? spuse Fasole Periculoasă.

— Rău? *Tu* ce crezi? Câteodată am coşmaruri atunci când sughiţ şi el...

— Atunci probabil e în regulă, spuse micuţul şobolan.

— În regulă? întrebă Maurice. Cum poate fi în regulă? Şi ştiţi care-i partea cea mai proastă? Eu sunt o pisică!

Pisicilor nu le pare *rău!* Şi nici nu se simt vinovate! Noi nu *regretăm* niciodată nimic! Ştiţi cum te simţi atunci când spui „Bună, mâncare, ştii să vorbeşti?” Nu aşa ar trebui să se poarte o pisică!

— Nici noi nu ne purtăm aşa cum ar trebui să se poarte şobolanii, spuse Fasole Periculoasă. Apoi chipul lui se întrista din nou. Cel puţin n-am făcut-o până acum, oftă el.

— Erau cu toţii speriaţi, spuse Piersicuţa. Frica se întinde repede.

— Speram că putem fi mai mult decât nişte simpli şobolani, spuse Fasole Periculoasă. Credeam că putem fi mai mult decât nişte lucruri care chiţăie şi stropipesc totul, indiferent ce spune Şuncădeporc. Şi acum... unde sunt ceilalţi?

— Să-ţi citesc din *Domnul Urechilă?* întrebă Piersicuţa, cu o voce îngrijorată. Ştii că întotdeauna te înveseleşte atunci când eşti într-unul din... momentele tale de tristeţe.

Fasole Periculoasă dădu din cap în semn de aprobare.

Piersicuţa trase către ea uriaşa carte şi începu să citească.

— Într-o zi Domnul Urechilă şi prietenul lui Şobolanul Guz Rupert se duseră să-l vadă pe Bătrânul Măgar, care locuia lângă râu...

— Citeşte pasajul unde vorbesc cu oamenii, spuse Fasole Periculoasă.

Piersicuţa întoarse ascultătoare o pagină.

— „Salut, Guz Rupert”, spuse Fermierul Fred. „Ce zi frumoasă, nu?”...

Asta e o nebunie, îşi spuse Maurice, pe când asculta o poveste despre păduri sălbatice şi pâraie care se învolburau proaspăt şi răcoros, poveste pe care un şobolan i-o citea altui şobolan pe când stăteau lângă un canal prin care curgea ceva ce cu siguranţă nu era proaspăt. Orice în afară de proaspăt. Deşi, ca să fim cinstiţi, se învolbura un pic, sau cel puţin bolborosea vâscos.

Totul se duce naibii şi ei au în cap imaginea asta despre cât de drăguţe ar putea fi lucrurile...

Uită-te la ochişorii ăia rozalii şi trişti, spuseră gândurile lui Maurice în propriul cap al lui Maurice. Uită-te la năsucurile alea care se mişcă tot timpul. Dacă pleci şi îi laşi aici, cum ai putea să-i mai priveşti în faţă, cu năsucurile alea care se mişcă tot timpul?

— N-ar *trebui* s-o fac, spuse Maurice cu voce tare. Asta-i problema!

— Ce? spuse Piersicuţa, ridicând ochii din carte.

— Oh, nimic...

Maurice tăcu. Nu exista nici un argument pentru asta. Era împotriva a tot ce reprezenta o pisică. Asta face din tine gândirea, îşi spuse el. Te bagă în încurcături. Chiar şi atunci când ştii că alte persoane pot gândi singure, începi să gândeşti *şi* pentru ele. Maurice scoase un geamăt.

— Ar fi mai bine să vedem ce-i cu puştiul, spuse el.

Era complet întuneric în pivniţă. Nu erau decât voci, cu excepţia, din când în când, a unor picături de apă.

— Aşadar, spuse vocea Maliţiei, hai să recapitulăm, da? Nu ai niciun cuţit, de orice fel?

— Corect, spuse Keith.

— Sau nişte chibrituri cu care să ardem funia?

— Nu.

— Şi nicio margine ascuţită lângă tine de care să freci frânghia până se rupe?

— Nu.

— Şi nici nu poţi să-şi treci picioarele printre braţe ca să-ţi aduci mâinile în faţa ta?

— Nu.

— Şi nici nu ai nişte puteri secrete?

— Nu.

— Eşti sigur? În clipa în care te-am văzut, mi-am spus: are nişte puteri uluitoare care se vor manifesta probabil atunci când se va afla la ananghie. Mi-am spus: nimeni nu poate fi atât de neajutorat ca el decât dacă asta nu e decât o prefăcătorie.

— Nu, sunt sigur. Uite ce e, sunt o persoană perfect normală. Da, e adevărat, am fost părăsit când eram un

prunc. Nu ştiu de ce. Aşa s-a întâmplat. Se spune că se întâmplă destul de des. Asta nu te face special. Şi nu am semne secrete de parcă aş fi vreun fel de oaie, şi nu cred că sunt un erou nebănuit şi nu ştiu să am vreun talent uluitor. Sigur, mă pricep să cânt la câteva instrumente muzicale. Exersez foarte mult. Dar nu sunt genul de persoană cum ar fi un erou. Merg înainte. Mă străduiesc. Înţelegi?

— Oh.

— Ar fi trebuit să găseşti pe altcineva.

— Până la urmă, nu poţi fi de niciun ajutor?

— Nu.

Urmă o lungă tăcere, apoi Maliţia spuse:

— Ştii, din multe puncte de vedere nu cred că aventura asta a fost organizată aşa cum se cuvine.

— Zău? spuse Keith.

— *Nu* aşa ar trebui legaţi oamenii.

— Maliţia, nu înţelegi? Asta nu e o poveste, spuse Keith, străduindu-se să fie cât mai răbdător. Asta încerc să-ţi *spun.* Viaţa reală nu e o poveste. Nu există niciun fel de... magie care să te apere şi să-i facă pe ticăloşi *să nu te vadă* şi să nu te lovească prea tare şi să te lege lângă un cuţit şi să nu te ucidă. Înţelegi?

În întuneric se lăsă din nou tăcerea.

— Ştii, bunica mea şi sora ei au fost nişte povestitoare vestite, spuse în cele din urmă Maliţia, cu o voce abia auzită, crispată. Agoniza şi Eviscera Crimă.

— Mi-ai spus, zise Keith.

— Mama ar fi fost şi ea o povestitoare bună, dar tatălui meu nu-i plac poveştile. De aceea mi-am schimbat numele în Crimă, în scop profesional.

— Chiar aşa....

— Când eram mică primeam bătaie pentru că spuneam poveşti, continuă Maliţia.

— Bătaie? spuse Keith.

— Mă rog, câte o palmă, spuse Maliţia. Pe picior. Dar *durea.* Tata spune că nu poţi să conduci un oraş cu poveşti. Spune că trebuie să fii practic.

— Oh.

— Nu te interesează chiar *nimic* în afară de muzică? Ţi-a rupt fluierul!

— Cred că o să-mi cumpăr altul.

Vocea lui calmă o înfurie pe Maliţia.

— Ei bine, o să-ţi spun ceva, zise ea. Dacă tu nu-ţi transformi viaţa într-o poveste, atunci devii doar o parte din povestea *altcuiva.*

— Şi dacă povestea ta nu e bună?

— O tot schimbi până găseşti una care e.

— Pare o prostie.

— Ha, uită-te la tine. Nu eşti decât un chip în peisajul altcuiva. *Tu* laşi o pisică să ia toate hotărârile.

— Asta pentru că Maurice e...

O voce spuse:

— Vrei să plecăm până ce încetaţi să vă purtaţi ca nişte oameni?

— Maurice? întrebă Keith. Unde eşti?

— Sunt într-un canal şi, crede-mă, asta n-a fost o noapte prea bună. Ştii câte pivniţe vechi sunt pe aici? spuse vocea lui Maurice în beznă. Piersicuţa vine cu o lumânare. E prea întuneric chiar şi pentru mine, nu pot să vă văd.

— Cine-i Piersicuţa?

— E un alt şobolan dintre Cei Schimbaţi. Un şobolan care gândeşte, spuse Keith.

— Ca Şprot?

— Da, ca Sardele.

— Aha, spuse cu un şuierat Maliţia. Vezi? O poveste. Sunt foarte încântată, mă bucur grozav. Şobolanii îndrăzneţi îi salvează pe eroii noştri, probabil rozându-le funiile.

— Oh, ne-am întors în povestea *ta,* nu? spuse Keith. Şi ce sunt eu în povestea ta?

— Eu *ştiu* că nu o să fie niciun element romantic, spuse Maliţia. Iar tu nu eşti suficient de nostim pentru un deznodământ comic. Nu ştiu. Probabil doar... cineva. Ştii,

ca „un om obişnuit”, ceva în genul ăsta. În întuneric se auziră nişte foşnete uşoare. Ce fac ei acum? şopti ea.

— Cred că încearcă să aprindă lumânarea.

— Şobolanii se joacă cu focul? şuieră Maliţia.

— Nu se joacă. Fasole Periculoasă crede că luminile şi umbrele sunt foarte importante. Ei au întotdeauna o lumânare aprinsă undeva în galeriile lor, oriunde...

— Fasole Periculoasă? Ce fel de nume e ăsta?

— Şşt! Ei n-au făcut decât să înveţe cuvinte de pe cutii vechi de conserve şi firme şi tot felul de lucruri! Nu ştiau ce înseamnă cuvintele, le-au ales doar pentru că le-a plăcut cum sună!

— Da, dar... Fasole Periculoasă? Sună ca şi cum el ar...

— E numele lui. Nu râde de el!

— Ei, îmi pare rău, spuse Maliţia cu un aer semeţ.

Chibritul scapără. Flacăra lumânării se aprinse.

Maliţia îşi coborî privirea către doi şobolani. Unul era... ei bine, doar un şobolan micuţ, deşi mai suplu decât cei mai mulţi pe care îi văzuse Maliţia. De fapt, cei mai mulţi pe care îi văzuse fuseseră morţi, dar chiar şi cei care erau vii fuseseră întotdeauna... agitaţi, nervoşi, adulmecând tot timpul aerul. Şobolanul ăsta doar... o privea. Se uita fix la ea.

Celălalt şobolan era alb, şi încă şi mai mic. Şi el o privea, deşi poate că o „cerceta” ar fi un cuvânt mai bun. Avea ochi rozalii. Pe Maliţia nu o interesaseră niciodată prea mult sentimentele altor persoane, căci întotdeauna considerase că propriile ei sentimente erau mult mai interesante, dar şobolanul ăsta avea ceva trist şi îngrijorător în el.

Târa după el o cărticică, sau cel puţin ceea ce unui om i s-ar părea a fi o cărticică; avea aproape jumătate din dimensiunile unui şobolan. Coperta era foarte colorată, dar Maliţia nu putea desluşi ce scria.

— Piersicuţa şi Fasole Periculoasă, spuse Keith. Ea e Maliţia. Tatăl ei e primarul oraşului.

— Bună, spuse Fasole Periculoasă.

— Primar? Asta nu e ca şi *guvern?* întrebă Piersicuţa. Maurice spune că guvernele sunt foarte periculoase şi fură bani de la oameni.

— Cum i-ai învăţat să vorbească? spuse Maliţia.

— Au învăţat singuri, răspunse Keith. Ştii, nu sunt nişte animale dresate.

— Ei bine, tatăl meu *nu* fură de la nimeni. Cine le-a spus că guvernele sunt foarte...

— Scuze, scuze, spuse repede vocea lui Maurice dinspre grătarul canalului. Aşa e, sunt aici. Putem continua treaba?

— Am vrea să ne roadeţi funiile, vă rog, spuse Keith.

— Am o bucăţică dintr-o lamă de cuţit, spuse Piersicuţa. E pentru ascuţitul creionului. N-ar fi mai bună?

— Cuţit? exclamă Maliţia. Creion?

— Ţi-am zis doar că nu sunt nişte şobolani obişnuiţi, spuse Keith.

***

Nutritiva trebuia să alerge ca să ţină pasul cu Negrumat. Iar Negrumat alerga pentru că trebuia să alerge ca să ţină pasul cu Sardele. Când era vorba să străbată repede un oraş, Sardele era campion mondial.

Pe drum adunară mai mulţi şobolani. Nutritiva observă că cei mai mulţi erau dintre cei mai tineri, care fugiseră din cauza groazei, dar nu plecaseră prea departe. Trecură imediat în spatele lui Negrumat, aproape bucuroşi să facă ceva care avea un scop.

Sardele dansa în frunte. Nu se putea abţine să n-o facă. Şi îi plăceau grozav jgheaburile de scurgere, acoperişurile şi streşinile. Acolo sus nu există câini, spunea el, şi nici prea multe pisici.

Nicio pisică nu l-ar fi putut urmări pe Sardele. Oamenii din Bad Incontra întinseseră funii de rufe între casele vechi şi el ţopăia pe ele, agăţat cu capul în jos, şi mişcându-se cât putea de repede pe suprafeţele plate. Urca drept în sus pe ziduri, se strecura prin paie, bătea

stepul în jurul coşurilor fumegânde, aluneca pe olane. Porumbeii ţâşneau din cotloanele lor pe când el trecea în viteză, cu ceilalţi şobolani în urma lui.

Norii se rostogoleau peste faţa lunii.

Sardele ajunse la marginea unui acoperiş şi sări, aterizând pe un zid aflat chiar dedesubt. Alergă pe coama lui şi dispăru în crăpătura dintre două scânduri.

Nutritiva îl urmă într-un soi de pod. Ici şi colo era îngrămădit fân, dar mare parte din pod era deschisă către hambarul de jos, şi sprijinită pe câteva bârne groase care traversau clădirea. Acolo jos lumina strălucea cu putere şi se auzea zumzetul de voci omeneşti şi – Nutritiva se înfioră – lătratul unor câini.

— E un grajd mare, boss, spuse Sardele. Arena e sub grinda aia de acolo. Haide...

Se strecurară pe lemnul înnegrit de vreme şi se uitară. Jos, departe, se afla un cerc de lemn, ca jumătate dintr-un butoi uriaş. Nutritiva îşi dădu seama că se aflau *exact* deasupra arenei; dacă ar fi căzut acum, ar fi nimerit în mijlocul ei. În jurul arenei se înghesuiau o mulţime de oameni. De-a lungul pereţilor erau legaţi câini, care lătrau unul la altul şi în general la întregul univers, în acel fel nebun, am-de-gând-să-o-ţin-tot-aşa al tuturor câinilor. Iar într-o parte se afla o grămadă de cutii şi saci.

Sacii se mişcau.

— *Crtlk!* Cum *krrp* o să-l găsim pe Şuncădeporc în mulţimea asta? spuse Negrumat, şi ochii îi sclipiră în lumina care venea de jos.

— Ei bine, boss, dacă-i vorba de bătrânul Şuncădeporc, socotesc că o să ştim când apare, spuse Sardele.

— Ai putea să cobori în arenă pe o funie?

— Sunt gata de orice, şefu'! spuse loial Sardele.

— În arenă cu un câine acolo, domnule? întrebă Nutritiva. Şi n-o să te taie în două funia?

— Ah, am ceva care ajută aici, boss, spuse Sardele. Îşi scoase colacul gros de sfoară în care era înfăşurat şi-l puse deoparte. Sub el se afla un alt colac, maro deschis şi lucios. Trase de o bucată din el şi bucata pocni la loc cu un

uşor „sfâr”. Benzi de cauciuc, spuse el. Le-am furat de pe un pupitru pe când căutam sfoară. Le-am mai folosit şi înainte, boss. Foarte bune pentru o coborâre mai lungă, boss.

Negrumat făcu un pas înapoi pe scândură. Acolo se afla un felinar vechi, răsturnat pe o parte, cu sticla spartă, cu lumânarea de mult mâncată.

— Bun, spuse el. Pentru că mi-a venit o idee. Dacă poţi coborî...

De jos se auziră răcnete. Şobolanii priviră din nou peste marginea grinzii.

Cercul de capete se îndesise în jurul buzei arenei. Un bărbat vorbea cu voce tare. Din când în când se auzea câte un chiot. Jobenele negre ale vânătorilor de şobolani se mişcau prin mulţime. Văzute de deasupra, erau nişte pete negre sinistre printre şepcile cenuşii şi maro.

Unul dintre vânătorii de şobolani goli un sac în arenă, şi spectatorii de pe grindă văzură formele întunecate ale unor şobolani care alergau înnebuniţi de panică, pe când încercau să găsească în acel cerc un colţ în care să se ascundă.

Mulţimea se desfăcu şi de marginea arenei se apropie un bărbat care ducea un terier. Se auziră din nou strigăte, un val de râsete, apoi câinele fu băgat înăuntru împreună cu şobolanii.

Cei Schimbaţi priveau în jos la cercul morţii şi la oamenii care aclamau.

După câteva minute Nutritiva îşi luă privirea de la arenă. Când se întoarse, surprinse expresia de pe faţa lui Negrumat. Poate că nu doar lumina făcea ca ochii lui să pară aprinşi. Îl văzu uitându-se la uşile mari din capătul îndepărtat al grajdului. Fuseseră zăvorâte. Apoi capul lui se întoarse către fânul şi paiele îngrămădite sus în pod şi în ieslele de jos. Negrumat scoase dintr-una din centurile lui o bucată de lemn.

Nutritiva simţi mirosul de sulf în capătul roşu al lemnului.

Era un chibrit.

Negrumat se întoarse şi Nutritiva îl văzu uitându-se lung la ea. Dădu din cap către grămezile de fân din pod.

— S-ar putea ca planul meu să nu funcţioneze, spuse el. În cazul ăsta, tu o să te ocupi de *celălalt* plan.

— Eu? întrebă Nutritiva.

— Tu. Pentru că eu n-o să fiu... pe aici, spuse Negrumat. Întinse chibritul. Ştii ce trebuie să faci, mai spuse el, făcând un semn cu capul către cea mai apropiată grămadă de fân.

Nutritiva înghiţi cu greu.

— Da. Da, cred că ştiu. Ăăă... când?

— Când e momentul. O să *ştii* când, spuse Negrumat, şi se uită din nou la masacrul de jos. Indiferent ce se întâmplă, vreau să-şi aducă aminte de seara asta, spuse el liniştit. Or să-şi aducă aminte ce-au făcut. Şi or să-şi aducă aminte ce-am făcut noi. Atâta timp cât... vor trăi.

Şuncădeporc zăcea în sacul lui. Simţea mirosul celorlalţi şobolani din apropiere, şi al câinilor, şi al sângelui. Mai ales al sângelui.

Îşi putea auzi propriile gânduri, dar se pierdeau asemenea unui târâit de insecte în furtuna simţurilor sale. În faţa ochilor îi jucau frânturi de amintiri. Cuşti. Panică. Şobolanul alb. Şuncădeporc. Ăsta era propriul lui nume. Ciudat. Înainte nu aveau niciodată nume. Nu făceau decât să miroasă alţi şobolani. Întuneric. Întuneric *înăuntru,* în spatele ochilor. Bucăţica asta era Şuncădeporc. Tot ce era afară era altceva.

Şuncădeporc. Eu. Şef.

Furia aprinsă încă mai fierbea în el, dar acum căpătase un fel de formă, asemenea formei pe care un canion o dă râului care îl străbate, îngustându-l, forţându-l să curgă mai repede, dându-i *direcţie.* Acum auzea voci.

— ...Bagă-l pe furiş înăuntru, nimeni n-o să observe...

— ...Bine, o să-l scutur puţin mai întâi ca să-l înfurii...

Sacul fu scuturat. Asta nu-l făcu pe Şuncădeporc mai furios decât era deja. Nu mai *încăpea* mai multă furie.

Sacul se legăna în mers. Urletul mulţimii de oameni deveni mai puternic. Urmă un moment de tăcere, sacul fu răsturnat şi Şuncădeporc căzu într-un zgomot infernal de voci şi o grămadă de şobolani care se zbăteau.

Îşi croi drum cu dinţii şi cu ghearele până în vârful grămezii de şobolani şi văzu că în arenă era coborât un câine care mârâia. Odată ajuns jos, înşfăcă un şobolan, îl scutură puternic, apoi aruncă în aer trupul moale.

Şobolanii fugiră în toate părţile cuprinşi de panică.

— Idioţilor! ţipă Şuncădeporc. Uniţi-vă! Îl puteţi jumuli pe puricosul ăsta!

Strigătele mulţimii încetară. Câinele îl privi lung pe Şuncădeporc. Încerca să gândească. Şobolanul vorbise. Doar *oamenii* vorbesc. Şi nici nu miroase aşa cum ar trebui. Şobolanii duhnesc a panică. Ăsta nu.

Tăcerea răsuna asemenea unui clopot.

Apoi Jacko înşfăcă şobolanul, îl scutură, nu prea tare, şi îl aruncă jos. Hotărâse să facă un soi de test; şobolanii n-ar trebui să poată vorbi ca oamenii, dar şobolanul ăsta arăta ca un şobolan – şi să omori şobolani era în regulă –, dar vorbea ca un om – şi dacă muşcai oamenii căpătai o bătaie zdravănă. Trebuia să fie sigur. Dacă o încasa, şobolanul ăsta era om.

Şuncădeporc se rostogoli, şi reuşi să se ridice şi să stea drept, dar avea o muşcătură adâncă într-o parte.

Ceilalţi şobolani erau încă într-o grămadă viermuitoare, cât mai departe de câine, şi fiecare şobolan încerca să fie el cel mai ascuns.

Şuncădeporc scuipă puţin sânge.

— Bine, atunci, spuse el arătându-şi colţii şi înaintând către câinele nedumerit. Acum o să afli cum moare un şobolan *adevărat!*

— Şuncădeporc!

Ridică privirea.

Sfoara se desfăşura în spatele lui Sardele pe când el cobora prin aerul plin de fum către cercul înnebunit. Era chiar deasupra lui Şuncădeporc, devenind mai mare, tot mai mare...

...Mai încet, tot mai încet...

Se opri între câine şi şobolan. Pentru o clipă rămase acolo atârnând în aer. Îşi ridică politicos pălăria şi spuse „Bună seara!” Apoi îl cuprinse pe Şuncădeporc cu toate cele patru labe ale sale.

Iar acum sfoara alcătuită din benzile de cauciuc, întinsă la maximum, ţâşni în sfârşit înapoi. Prea târziu, mult prea târziu, Jacko muşcă în gol. Şobolanii erau traşi cu viteză în sus, afară din arenă – şi se opriră, legănându-se în aer, fără a mai putea fi ajunşi.

Câinele continua să se uite în sus, când Negrumat sări de pe partea cealaltă a grinzii. Pe când mulţimea privea uluită, el plonja în jos către terier.

Ochii lui Jacko se îngustară. Şobolanii care dispăreau în aer erau una, dar şobolanii care cădeau chiar lângă botul lui erau cu totul altceva. Acesta era şobolan servit pe tavă, era şobolan pe *băţ.*

Negrumat se uită înapoi pe când cădea. Sus, deasupra lui, Nutritiva înnoda şi prindea cu dinţii înnebunită. *Acum* Negrumat era la celălalt capăt al sforii lui Sardele. Dar Sardele explicase totul cu mare grijă. Doar greutatea lui Negrumat nu era suficientă pentru a trage greutatea celorlalţi doi şobolani înapoi pe grindă...

Aşa că atunci când Negrumat îi văzu pe Sardele şi pe pasagerul lui care se zbătea dispărând în siguranţă în umbra tavanului...

...dădu drumul vechiului felinar pe care-i ţinuse pentru a avea o greutate mai mare şi muşcă din funie.

Felinarul ateriză cu putere pe Jacko, iar Negrumat ateriză pe felinar, apoi se rostogoli pe podea.

Mulţimea tăcea. Tăcea încă din momentul în care Şuncădeporc fusese tras afară din arenă. În jurul marginii de sus a zidului care – da! – era mult prea înalt pentru ca un şobolan să sară peste el, Negrumat văzu o mulţime de feţe. Aproape toate erau roşii. Iar gurile, aproape toate erau căscate. Tăcerea era tăcerea feţelor mari şi roşii care îşi ţin răsuflarea, gata să înceapă dintr-o clipă într-alta să ţipe.

În jurul lui Negrumat şobolanii care mai erau în viaţă se chinuiau fără rost să găsească un loc în care să se caţere pe zid. Proştilor, îşi spuse el. Patru sau cinci dintre voi împreună aţi putea face orice câine să-şi dorească să nu se fi născut. Dar voi vă agitaţi şi intraţi în panică şi sunteţi terminaţi unul câte unul...

Jacko, destul de uimit, clipi şi se uită lung la Negrumat, iar în gâtlejul lui se pornise un mârâit.

— Aşa, *kkrrkk* ce eşti, spuse Negrumat suficient de tare pentru ca toţi spectatorii să-l poată auzi. Acum o să-ţi arăt cum poate *trăi* un şobolan.

Şi porni la atac.

Jacko nu era un câine rău, dacă ne gândim la felul de a fi al unui câine. Era terier şi oricum îi plăcea să omoare şobolani, iar dacă omora o mulţime de şobolani în arenă, asta însemna că primea mai multă mâncare şi i se spunea „băiat bun" şi nu încasa prea des lovituri de picior. Unii şobolani îl atacau, dar asta nu era o problemă prea mare, pentru că erau mai mici decât Jacko şi el avea mult mai mulţi dinţi. Jacko nu era prea isteţ, dar era mult mai isteţ decât un şobolan şi, în orice caz, nasul şi gura lui erau cele care gândeau pentru el.

Prin urmare, fu grozav de surprins când fălcile sale se închiseră cu zgomot ca să-l prindă pe acest nou şobolan, dar acesta nu era acolo.

Negrumat nu alerga aşa cum ar face un şobolan. Evita atacul ca un adevărat luptător. Îl apucă pe Jacko de bărbie şi apoi dispăru. Jacko se răsuci. Şobolanul *tot* nu era acolo. Jacko îşi petrecuse cariera în showbiz muşcând şobolani care încercau să fugă. Dar şobolani care stăteau foarte aproape – asta nu era drept!

Privitorii scoaseră un urlet. Cineva strigă „Zece dolari pe şobolan!" şi altcineva îi trase un pumn în ureche. Un alt bărbat încercă să se cocoaţe în arenă. Cineva îi sparse în cap o sticlă de bere.

Dansând înainte şi înapoi pe sub câinele care se învârtea şi lătra, Negrumat aştepta momentul potrivit...

...şi când simţi că venise, se avântă şi-şi înfipse dinţii cu toată puterea.

Ochii lui Jacko aproape că-i ieşiră din cap. O bucăţică din Jacko care era foarte personală şi de mare interes doar pentru Jacko şi pentru orice domnişoară căţea pe care o putea întâlni deveni deodată o mingiuţă dureroasă.

Jacko lătră. Muşcă în aer. Şi apoi, în larma generală, încercă să se urce pe zid. Ghearele lui zgâriau disperate pe lemnul neted şi unsuros.

Negrumat sări pe coada lui Jacko, alergă pe spatele lui până în vârful nasului, şi sări peste zid.

Aterizâ printre picioare. Oamenii încercară să-l calce, dar asta însemna că alţii trebuiau să le facă loc. Când încetară să se mai împingă cu coatele şi să se calce unul pe altul pe ghete, Negrumat deja dispăruse.

Dar mai erau şi alţi câini. Oricum erau foarte agitaţi şi acum se smulseră din sforile în care erau legaţi şi o porniră după şobolanul care alerga. Se pricepeau să fugărească şobolani.

Negrumat se pricepea să alerge. Trecu în viteză pe podea, ca o cometă, urmărit de o haită de câini care mârâiau şi lătrau, se îndreptă către umbrele de lângă perete, zări o gaură într-o scândură şi se năpusti înăuntru în întunericul plăcut şi sigur...

Pac, făcu capcana.

Capitolul 9

Fermierul Fred deschise uşa casei sale şi văzu toate animalele aşteptându-l. „Nu reuşim să-i găsim pe Domnul Urechilă şi pe Guz Rupert!” strigară ele.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

— În sfârşit! spuse Maliţia, scuturându-şi frânghiile de pe ea. Credeam că şobolanii or să le roadă mai repede.

— Au folosit un cuţit, spuse Keith. Şi ai *putea* să spui mulţumesc, nu?

— Da, da, spune-le că le sunt recunoscătoare, spuse Maliţia, ridicându-se.

— Spune-le singură!

— Îmi pare rău, dar mi se pare atât de stânjenitor să... să vorbesc cu nişte şobolani.

— Cred că e de înţeles, spuse Keith. Dacă ai fost învăţată să-i urăşti pentru că...

— Oh, nu e *asta,* spuse Maliţia, apropiindu-se de uşă şi uitându-se la broască. Doar că e ceva atât de... copilăresc. Atât de caraghios. Atât de... Domnul Urechilă.

— Domnul *Urechilă?* chiţăi Piersicuţa, şi era cu adevărat un chiţăit, un cuvânt care ieşi asemenea unui ţipăt ascuţit.

— Ce-i cu Domnul Urechilă? întrebă Keith.

Maliţia îşi băgă mâna în buzunar şi scoase pachetul cu ace de păr îndoite.

— Oh, nişte cărţi pe care le-a scris o femeie proastă, spuse ea, zgândărind cu un ac broasca. Chestii stupide pentru copilaşi fără minte. E acolo un şobolan şi un iepure şi un şarpe şi o găină şi o bufniţă, şi toate umblă îmbrăcate în haine şi vorbesc cu oamenii şi toată lumea e atât de drăguţă şi de prietenoasă că ţi se face *greaţă.* Ştii că tata le păstra pe toate de când era *el* copil? *Aventura Domnului Urechilă, Ziua agitată a Domnului Urechilă, Guz Rupert*

duce totul la bun sfârşit..., mi le-a citit pe toate când eram mică şi în niciuna nu există nicio crimă interesantă.

— Cred că ar fi mai bine să te opreşti aici, spuse Keith.

Nici nu îndrăznea să se uite în jos la şobolani.

— Nu există subtext, nu există comentariu social..., continuă Maliţia, răsucind întruna acul de păr. Cel mai interesant lucru care se întâmplă, acolo e că Raţa Doris îşi pierde pantoful – o *raţă* care pierde un *pantof,* da? – şi el apare sub un pat după ce toată povestea nu au făcut decât să-l caute cu toţii. Poţi numi asta tensiune narativă? Pentru că eu nu pot. Dacă oamenii vor să facă poveşti stupide despre animale care pretind că sunt oameni, atunci ar trebui măcar să existe puţină violenţă...

— Oh, Doamne, spuse Maurice din spatele grătarului.

De data asta Keith se uită în jos. Piersicuţa şi Fasole Periculoasă dispăruseră.

— Ştii, niciodată nu m-a lăsat inima să le spun, spuse el, fără a se adresa cuiva în mod special. Credeau că e totul adevărat.

— Poate în ţinutul Vizuinii Blănoase, spuse Maliţia şi se ridică atunci când broasca scoase un clic. Dar nu aici. Poţi să-ţi imaginezi că cineva chiar a creat numele ăla şi nu l-a apucat râsul? Hai să mergem.

— I-ai supărat, spuse Keith.

— Ascultă, nu vrei să ieşim de-aici înainte ca vânătorii de şobolani să se întoarcă? întrebă Maliţia.

Problema cu fata asta, îşi spuse Maurice, era că nu se pricepea deloc să asculte *felul* în care vorbeau persoanele. De fapt, nu prea se pricepea să asculte, şi cu asta punct.

— Nu, spuse Keith.

— Nu ce?

— Nu, nu vin cu tine, spuse Keith. Aici se întâmplă ceva rău, mult mai rău decât nişte oameni proşti care fură mâncare.

Maurice îi privi cum se ceartă. Oameni, eh? Cred că sunt stăpânii universului. Nu ca noi, pisicile. Noi *ştim* că suntem. Aţi văzut vreodată o pisică hrănind un om? Şi asta spune tot!

Cum strigă oamenii, şuieră o voce mititică în capul lui.

Să fie asta conştiinţa mea? se întrebă Maurice. Propriile lui gânduri spuseră: Cum, eu? Nu. Dar mă simt mult mai bine acum după ce le-ai spus de Aditivi. Maurice se foi stânjenit de pe o labă pe alta.

— Ei bine, şopti el, uitându-se la stomacul lui, tu eşti, Aditivi?

Se tot gândise la asta încă din momentul în care îşi dăduse seama că mâncase unul dintre Cei Schimbaţi. Ei aveau voci, nu? Şi dacă ai mâncat unul? Şi dacă vocea lui rămâne în tine? Şi dacă... *visul* lui Aditivi rătăcea înăuntrul lui? Soiul ăsta de lucruri putea deranja în mod serios somnul de după-masă al unei pisici, zău că da.

Nu, spuse vocea, asemănătoare cu sunetul vântului în nişte copaci îndepărtaţi, *sunt eu. Eu sunt... PĂIANJEN.*

— Oh, eşti un *păianjen?* murmură Maurice-gând. Aş putea prinde un păianjen cu trei labe legate la spate.

Nu un *păianjen. PĂIANJEN.*

Cuvântul chiar durea. Înainte nu duruse.

Acum sunt în CAPUL tău, pisică. Pisici, pisici, rele ca şi câinii, mai rele decât şobolanii. Sunt în CAPUL tău, şi n-o să plec niciodată DE AICI.

Laba lui Maurice zvâcni.

O *să fiu în VISELE tale.*

— Ascultă, eu sunt doar în trecere, şopti disperat Maurice. Nu caut scandal. Nu te poţi baza pe mine! Sunt o pisică! Eu n-aş avea încredere în mine, şi eu *sunt* eu! Lasă-mă doar să ies în aerul plăcut şi proaspăt şi o să fiu departe de părul sau picioarele sau părţile tale cu blană sau orice de soiul ăsta!

Tu nu vrei să fugi DE AICI. Aşa e, îşi spuse Maurice, nu vreau să fug – Ia stai, ba chiar *vreau* să fug de aici!

— Sunt o pisică, murmură el. Nici un şobolan n-o să mă domine pe *mine.* Aţi mai încercat deja!

Da, spuse Păianjen, *dar atunci erai PUTERNIC. Acum mintea ta măruntă fuge în cerc şi vrea ca altcineva să gândească pentru ea. Eu pot gândi pentru tine.*

Eu pot gândi pentru TOŢI.

O să fiu întotdeauna cu tine.

Vocea se stinse.

Bun, îşi spuse Maurice. E timpul să-mi iau la revedere, Bad Incontra. Petrecerea s-a *încheiat.* Şobolanii au o mulţime de alţi şobolani, şi chiar şi oamenii ăştia doi se au unul pe celălalt, dar eu nu mă am decât pe mine şi aş vrea să mă duc undeva unde nu vorbesc cu mine voci ciudate.

— Scuzaţi-mă, zise el cu voce tare. Mergem sau nu?

Cei doi oameni se întoarseră şi se uitară la grătar.

— Ce? spuse Keith.

— Aş prefera să plecăm, spuse Maurice. Trage grătarul ăsta, da? E foarte ruginit, aşa că n-ar trebui să fie greu. Bravo, bun băiat. Şi apoi putem să fugim…

— Au chemat un fluieraş de şobolani, Maurice, spuse Keith. Iar cei din Clan sunt răspândiţi peste tot. O să ajungă aici mâine-dimineaţă. Un fluieraş *adevărat,* Maurice. Nu unul fals ca mine. Ei au fluiere magice, ştii doar. Vrei să vezi ce păţesc şobolanii noştri?

Noua sa conştiinţă îi arse lui Maurice un picior zdravăn.

— Ei, nu chiar să *văd,* spuse el fără tragere de inimă. Nu chiar aşa, nu.

— Bun. Aşa că n-o să fugim de aici, spuse Keith.

— Chiar aşa? exclamă Maliţia. Şi atunci ce-o să facem?

— O să vorbim cu vânătorii de şobolani atunci când se întorc, răspunse Keith, cu o privire gânditoare.

— Şi ce te face să crezi că ei or să vrea să vorbească cu noi?

— Pentru că dacă nu vorbesc cu noi, or să moară, spuse Keith.

***

Vânătorii de şobolani sosiră douăzeci de minute mai târziu. Uşa coşmeliei lor fu descuiată, dată de perete, apoi trântită la loc. Vânătorul de şobolani Nr. 2 trase şi zăvorul.

— Ţi-aduci aminte când mi-ai spus că o să fie o seară pe cinste? spuse el, sprijinindu-se de uşă şi gâfâind. Mai

povesteşte-mi o dată, pentru că am impresia că am pierdut partea asta cu distracţia.

— Taci din gură, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Cineva mi-a tras un pumn în *ochi.*

— Taci din gură.

— Şi cred că mi-am pierdut şi portofelul. Sunt douăzeci de dolari pe care nu sunt convins că o să-i revăd prea curând.

— Taci din gură.

— Şi n-am putut să adun niciunul dintre şobolanii rămaşi în viaţă din ultima cursă!

— Taci din gură.

— Şi am lăsat acolo şi câinii! Puteam să ne oprim să-i dezlegăm! Cineva o să-i fure.

— Taci din gură.

— Şobolanii obişnuiesc să zboare şuierând prin aer aşa? Sau ăsta-i soiul de lucruri despre care auzi doar când ajungi un vânător de şobolani *hexperimentat?*

— Ţi-am spus să taci din gură?

— Da.

— Taci din gură. Bun, o-ntindem chiar acum. O să luăm banii şi o să şterpelim o barcă pe ponton. OK? O să lăsăm tot ce n-am vândut şi o să *plecăm.*

— Aşa, pur şi simplu? Johnny Ciungu' şi băieţii lui urcă pe râu mâine seară să ia o nouă încărcătură şi...

— *Plecăm,* Bill. Simt că lucrurile stau prost.

— Aşa, pur şi simplu? Ne datorează două sute de doi...

— Da! Pur şi simplu aşa! E vremea să o-ntindem! Dansul s-a terminat, gata cu umblatul cu pisica-n traistă! Şi... Tu ai spus asta?

— Ce să spun?

— Tu ai spus acum „Aş vrea eu!”?

— Eu? Nu.

Vânătorul de şobolani îşi roti privirea prin coşmelie. Nu mai era nimeni acolo în afară de ei doi.

— Bine, zise el. A fost o noapte lungă. Ascultă, când lucrurile încep să meargă prost, e vremea să o-ntindem. Fără vreo idee genială. Pur şi simplu să o-ntindem, da? Nu

vreau să fiu aici când oamenii or să vină după noi. Şi *nu* vreau să mă întâlnesc cu vreun fluieraş de şobolani. Ăştia sunt tipi isteţi. Îşi bagă nasul peste tot. Şi costă o groază de bani. Oamenii or să pună întrebări, şi singura întrebare pe care vreau s-o pună e „Unde au dispărut vânătorii de şobolani?”. Ai priceput? Un tip deştept ştie când să renunţe, mai ales când moare pisica. Ce-ai zis?

— Cine, eu? Nimic. Vrei nişte ceai? Întotdeauna te simţi mai bine după o ceaşcă de ceai.

— N-ai zis „S-o crezi tu!”? întrebă Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Te-am întrebat doar dacă nu vrei o ceaşcă de ceai! Zău! Te simţi bine?

Vânătorul de şobolani Nr. 1 se uită lung la prietenul lui, ca şi cum voia să vadă dacă e minţit. Apoi spuse:

— Da, da. Mă simt bine. Trei linguriţe de zahăr, atunci.

— Aşa, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2, numărând linguriţele. Asta îţi păstrează zahărul din sânge. Tre' să ai grijă de tine.

Vânătorul de şobolani Nr. 1 luă cana cu ceai, sorbi şi se uită lung la lichid.

— Cum am ajuns în chestia asta? spuse el. Adică, în toată chestia asta? Ştii ceva? Uneori mă trezesc în toiul nopţii şi mă gândesc că e o prostie, şi pe urmă, când vin la treabă a doua zi, totul pare, cum să zic, o chestie deşteaptă. Adică să furăm toată mâncarea asta şi să dăm vina pe şobolani, *da,* şi să creştem şobolani mari şi puternici pentru arenele de şobolani şi să-i luăm înapoi pe cei care rămân în viaţă ca să creştem şobolani *şi mai mari, da,* dar... nu ştiu... nu prea eram eu soiul ăla care să lege copii...

— Dar am făcut o grămadă de bani.

— Mda. Vânătorul de şobolani Nr. 1 îşi învârti ceaiul în cană şi mai luă o sorbitură. Ei, asta e! Ăsta e un fel nou de ceai?

— Nu, e tot Lord Green, ca de obicei.

— Are un gust uşor diferit. Vânătorul de şobolani Nr. 1 înghiţi şi ultima gură de ceai şi puse cana pe bancă. Bun, hai să luăm...

— Ajunge, spuse o voce deasupra capetelor lor. Acum staţi liniştiţi şi ascultaţi-mă. Dacă fugiţi, o să muriţi. Dacă vorbiţi prea mult, o să muriţi. Dacă aşteptaţi prea mult, o să muriţi. Dacă voi credeţi că sunteţi deştepţi, o să muriţi. Aveţi vreo întrebare?

De pe grinzi căzură câteva firişoare de praf. Vânătorii de şobolani ridicară privirea şi văzură o faţă de pisică uitându-se în jos la ei.

— E afurisitul de cotoi al puştiului ăla! spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1. Ţi-am *spus* eu că se uita la mine cam ciudat!

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş uita la mine, spuse Maurice pe un ton amabil. M-aş uita la otrava pentru şobolani.

Vânătorul de şobolani Nr. 2 se întoarse şi se uită spre masă.

— Hei, cine a furat din otravă? spuse el.

— Oh, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1, care gândea mult mai iute.

— Furat? spuse de sus pisica. Noi nu *furăm.* Asta înseamnă *şterpelit.* Noi doar am pus-o în altă parte.

— Oh, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1, aşezându-se brusc.

— Aia e o substanţă periculoasă! spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2, uitându-se după ceva cu care să arunce în sus. Nu trebuia să vă atingeţi de ea! Chiar acum să-mi spui unde e!

Se auzi un zgomot puternic şi trapa din podea se deschise larg. Mai întâi se ivi capul lui Keith, apoi băiatul urcă pe scară în timp ce vânătorii de şobolani îl priveau uimiţi.

În mână ţinea o pungă de hârtie făcută ghemotoc.

— Oh, Doamne, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Ce-aţi făcut cu otrava? întrebă Vânătorul de şobolani Nr. 2.

— Ei bine, răspunse Keith, dacă tot ai pomenit de ea, cred că mare parte am pus-o în zahăr...

Negrumat se trezi. Tot spatele îi ardea şi abia mai putea respira. Simţea cleştele capcanei apăsându-l şi muşcătura infernală a dinţilor de oţel în stomac.

N-ar trebui să fiu în viaţă, îşi spuse el. Aş vrea să nu fiu...

Încercă să se împingă în sus, dar fu mai rău. Durerea se întoarse ceva mai puternic atunci când se lăsă la loc în jos.

Prins ca un şobolan în cursă, îşi spuse el. Oare ce tip de capcană o fi?

— Negrumat?

Vocea se auzi ceva mai departe. Negrumat încercă să vorbească, dar orice mişcare, chiar şi uşoară, îl împingea tot mai tare în dinţii ascuţiţi de sub el.

— Negrumat?

Negrumat reuşi să scoată un chiţăit slab. Cuvintele ar fi durut prea tare.

În întunericul rece se auziră paşi mărunţi.

— Negrumat!

Mirosea a Nutritiva.

— Gâh, reuşi Negrumat, încercând să-şi răsucească puţin capul.

— Eşti prins într-o capcană!

Asta fu prea mult pentru Negrumat, chiar dacă fiecare cuvânt era pentru el o agonie.

— Oh... zău?

— Mă duc să-l aduc pe Sa-sardele, da? se bâlbâi Nutritiva.

Negrumat putea simţi panica şobolanului crescând. Şi nu era vreme pentru panică.

— Nu! Spune... -mi..., gâfâi el, ...ce... fel... de... capcană?

— Ăăă... ăăă ...ăăă spuse Nutritiva.

Negrumat respiră adânc, disperat.

— Gândeşte... stropipinoasă proastă!

— Ăăă... ăăă... e ruginită toată... ăăă... Peste tot rugină! Arată ca... ăăă... ar putea fi o... *Frânge-spate...* În spatele lui Negrumat se auzi o zgârietură. Da! Am ros nişte rugină de pe ea! Scrie aici *Frângespate Fraţii Nugent înv. 1,* domnule!

Negrumat încercă să gândească, pe când apăsarea constantă, îngrozitoare îl strângea tot mai tare. Înv. 1? Antică! De la începuturile vremii! Cea mai veche pe care o văzuse vreodată era o *Frângespate îmbunătăţită înv.* 7! Şi n-o avea acolo să-l ajute decât pe Nutritiva, o *drrtlt* desăvârşită, cu patru picioare stângi!

— Poţi... să vezi... cum...? începu el, dar acum în faţa ochilor îi jucau luminiţe purpurii, un lung tunel de luminiţe purpurii. Încercă din nou, pe când simţea că alunecă înspre luminiţe. Poţi... să... vezi... cum... arcul...?

— E ruginit tot, domnule! se auzi vocea plină de panică. Arată ca şi cum ar fi un mecanism de blocare ca la *Marele Muşcător Jenkins & Jenkins,* domnule, dar nu are cârligul de la capăt! Ce face bucăţica aia de sârmă, domnule? Domnule? *Domnule?*

Negrumat simţea că durerea dispare. Deci aşa se întâmplă, îşi spuse el ca prin vis. Prea târziu acum. Ea o să intre în panică şi o să fugă. Aşa facem noi. Când suntem la ananghie, ţâşnim în prima gaură găsită. Dar nu contează. La urma urmelor, e *chiar* ca un vis. N-ai de ce să-ţi faci griji. De fapt, e chiar plăcut. Poate că într-adevăr există un Mare Şobolan din Adâncuri. Ar fi frumos.

Pluti fericit în tăcerea caldă. Se întâmplau lucruri rele, dar erau foarte departe şi nici nu mai contau acum...

I se păru că aude un zgomot în spatele lui, ca nişte gheare de şobolan care merg pe o podea de piatră. Poate că e Nutritiva care pleacă de-aici, gândi o parte din mintea lui. Dar cealaltă parte îşi spuse: poate e Şobolanul Oaselor.

Gândul nu-l sperie. Nimic nu-l putea speria aici. Tot răul care se putea întâmpla se întâmplase deja. Simţi că dacă întoarce capul o să vadă ceva. Dar era mai uşor să plutească doar în acest spaţiu imens şi cald.

Lumina purpurie se întuneca acum, devenea un albastru intens şi, în mijlocul albastrului, un cerc negru.

Arăta ca o galerie de şobolan.

Deci acolo stă el, îşi spuse Negrumat. Asta-i galeria Marelui Şobolan. Cât de simplu e totul...

Un punct alb strălucitor apăru în centrul galeriei şi începu repede să crească.

Uite-l cum vine, îşi spuse Negrumat. Trebuie să ştie *o groază* de lucruri, Marele Şobolan. Oare ce-o să-mi spună?

Punctul luminos deveni mai marş, şi începu într-adevăr să arate ca un şobolan.

Ce ciudat, îşi spuse Negrumat, pe când lumina albastră se stingea în cea neagră, să descoperi că totul e adevărat. Să mergem, deci, în gale....

Brusc se auzi un zgomot. Zgomotul umplu lumea. Şi îngrozitoarea, teribila durere reveni. Iar Marele Şobolan strigă, cu vocea Nutritivei:

— Am ros arcul, domnule! Am ros arcul! Era vechi şi slab, domnule! Probabil că de-asta nu te-a tăiat în două, domnule! Mă auzi, domnule? Negrumat? Domnule? Am ros arcul, domnule! Tot mai eşti mort, domnule? Domnule?

Vânătorul de şobolani Nr. 1 sări din scaunul lui, cu pumnii strânşi.

Cel puţin, mişcarea *începu* ca o săritură. Pe la jumătatea ei se transformă într-un clătinat. Bărbatul se lăsă greoi în scaun, cu o mână încleştată pe stomac.

— Oh, nu. Oh, nu. Am *ştiut* eu că ceaiul ăla avea un gust ciudat..., murmură el.

Vânătorul de şobolani Nr. 2 se făcuse verde la faţă.

— Ticălos mic..., începu el.

— Şi nici să nu-ţi treacă prin minte să ne ataci, spuse Maliţia. Atunci n-o să mai ieşiţi niciodată de aici. Şi am putea fi răniţi şi să uităm unde am pus *antidotul.* Nu aveţi *timp* să ne atacaţi.

Vânătorul de şobolani Nr. 1 încercă din nou să se ridice, dar picioarele refuzară să-l asculte.

— Ce otravă era? murmură el.

— După miros, era cea pe care şobolanii o numesc Numărul Trei, spuse Keith. Era în punga pe care scria *Omoarătot!!!*

— *Şobolanii* o numesc Numărul Trei? spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2.

— Ei ştiu o mulţime de lucruri despre otrăvuri, spuse Keith.

— Şi ei ţi-au spus despre antidotul ăsta, da? spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2.

Vânătorul de şobolani Nr. 1 îi aruncă o privire furioasă.

— I-am *auzit* vorbind, Bill. În arenă, ţi-aduci aminte? Se uită din nou la Keith şi clătină din cap. Noo, zise el. Nu pari genul de puşti care să otrăvească un om cu una, cu două...

— Da' de mine ce zici? spuse Maliţia, aplecându-se în faţă.

— *Ea* da! *Ea* da! strigă Vânătorul de şobolani Nr. 2, apucându-l strâns de braţ pe colegul lui. E *ciudată* fata asta. Toată lumea zice aşa!

Îşi încleştă din nou mâna pe stomac şi se îndoi în faţă, gemând.

— Aţi *spus* ceva de un antidot, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1. Dar nu există antidot pentru *Omoarătot!!!*

— Iar eu ţi-am spus că există, răspunse Keith. Şobolanii l-au descoperit.

Vânătorul de şobolani Nr. 2 căzu în genunchi.

— Te rog, tinere domn! Ai milă! Dacă nu pentru mine, gândeşte-te doar la draga mea nevastă şi cei patru copilaşi drăgălaşi care or să rămână fără tăticul lor!

— Nu eşti însurat, spuse Maliţia. Şi n-ai niciun copil!

— Poate că într-o bună zi-o să vreau să am!

— Ce s-a întâmplat cu şobolanul pe care l-aţi luat cu voi? întrebă Keith.

— Nu ştiu, domnule. Un şobolan cu pălărie a coborât din tavan şi l-a înşfăcat şi a zburat cu el! spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2. Şi pe urmă alt şobolan mare a coborât în arenă, a strigat la toată lumea, l-a muşcat pe Jacko de... de ce-avea în izmene şi a sărit afară din arenă şi a tulit-o!

— Se pare că şobolanii tăi sunt în regulă, spuse Maliţia.

— N-am terminat, continuă Keith. Voi aţi *furat* de la toată lumea şi aţi dat vina pe şobolani, nu-i aşa?

— Da! Aşa e! Da! Asta am făcut, asta am făcut!

— Aţi omorât şobolanii, spuse pe un ton calm Maurice.

Vânătorul de şobolani Nr. 1 întoarse repede capul. În vocea aceea era o notă tăioasă pe care o recunoscu. O auzise la arenă. Uneori reuşeai să-i aduci acolo, tipi care aruncau în toate părţile cu bani, îmbrăcaţi în jiletci elegante, care călătoreau prin munţi îmbogăţindu-se cu pariurile şi uneori omorând cu cuţitele. Aveau o anumită privire în ochi şi un anumit ton în voce. Erau cunoscuţi ca „gentlemenii care dădeau lovitura” . Nu te puneai niciodată cu un gentleman care dădea lovitura.

— Da, da, aşa-i, asta am făcut! bolborosi Vânătorul de şobolani Nr. 2.

— Ai grijă, Bill! spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1, cu ochii la Maurice.

— *De ce* aţi făcut-o? întrebă Keith.

Vânătorul de şobolani Nr. 2 se uită de la şeful lui la Maliţia şi apoi la Keith, ca şi cum încerca să-şi dea seama de cine îi era cel mai tare frică.

— Păi, Ron a zis că şobolanii *oricum* ronţăie mâncarea, spuse el. Aşa că... a zis că dacă scăpăm de *toţi* şobolanii şi şterpelim noi mâncarea, ei bine, n-o să fie chiar ca un *furt,* nu? Mai degrabă... o *rearanjare* a mâncării. E un tip pe care-i ştie Ron care vine cu o barcă în toiul nopţii şi ne plăteşte...

— Asta e o minciună ticăloasă! se răsti Vânătorul de şobolani Nr. 1, apoi păru că-i vine să vomite.

— Dar aţi prins şobolani vii şi i-aţi înghesuit în cuşti fără să le daţi mâncare, continuă Keith. Şobolanii ăia se hrănesc doar cu carne de şobolan. De ce aţi făcut asta?

Vânătorul de şobolani Nr. 1 se apucă iar cu mâinile de stomac.

— Simt că acolo se întâmplă ceva! gemu el.

— E doar imaginaţia ta, se răsti la el Keith.

— Da?

— Da. Chiar nu ştii *nimic* despre otrava pe care o foloseşti? Stomacul o să înceapă să ţi se topească abia după cel puţin douăzeci de minute.

— Uau! spuse Maliţia.

— Iar după asta, continuă Keith, dacă îţi sufli nasul, creierul tău o să... ei, să zicem doar că o să ai nevoie de o batistă cu adevărat *mare.*

— Asta-i grozav! exclamă Maliţia şi începu să scotocească în sacul ei. Trebuie să iau notiţe!

— Şi pe urmă, dacă vrei să... ei bine, nu te duce la baie, atâta tot. Nu întreba de ce. Pur şi simplu n-o face. O să se termine totul într-o oră, cu excepţia picurării.

Maliţia scria repede.

— Or să curgă? întrebă el.

— Foarte tare, spuse Keith, cu ochii la cei doi.

— Asta e inuman! ţipă ascuţit Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Ba nu, e foarte uman, spuse Keith. Este *extrem* de uman. Nu există animal în lumea asta care ar face-o unei alte fiinţe, dar otrava voastră face asta şobolanilor în fiecare zi. *Şi acum spune-mi despre şobolanii din cuşti.*

Pe faţa ajutorului de vânător de şobolani sudoarea curgea în pârâiaşe. Arăta ca şi cum era şi el prins într-o capcană.

— Ştii, vânătorii de şobolani au prins întotdeauna şobolani vii pentru arenele de şobolani, gemu el. E o pricopseală. Nu-i nimic rău în asta! Întotdeauna s-a făcut! Aşa că trebuia să avem mereu un stoc, aşa că îi creşteam. Trebuia s-o facem! Nu-i nici un rău să le dăm să mănânce şobolani morţi din arene. Toată lumea ştie că şobolanii mănâncă şobolani, dacă laşi deoparte chestia aia verde storcoşită! Şi pe urmă....

— Oh? Mai e un „pe urmă”? spuse calm Keith.

— Ron a zis că dacă noi creştem şobolani din şobolanii care au rămas în viaţă în arenă, ştii, cei care i-au păcălit pe câini, ei bine, o să avem nişte şobolani mai mari şi mai puternici, înţelegi?

— Asta-i o chestie *ştiinţifică,* asta e, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1.

— Şi la ce serveşte ? întrebă Maliţia.

— Păi, don'şoară, noi..., spuse Ron, ...noi ne-am gândit... eu m-am gândit... noi ne-am gândit că... ei bine, nu e chiar o *înşelătorie* să pui nişte şobolani cu adevărat puternici printre ceilalţi, ştii, mai ales când câinele care intră în arenă e puţin sălbatic. Care-i răul? Ştii, ne dă un avantaj când vine vorba de pariuri. M-am gândit... el s-a gândit....

— Nu pari foarte lămurit a cui a fost ideea, spuse Keith.

— A lui, răspunseră în cor cei doi vânători de şobolani.

A mea, spuse o voce în capul lui Maurice. Şi Maurice fu cât pe ce să cadă de pe grinda pe care era cocoţat. *Ce nu ne omoară ne face mai puternici,* spuse vocea lui Păianjen. *Cea mai puternică specie.*

— Vrei să spui, zise Maliţia, că dacă n-ar exista vânători de şobolani aici, ar fi mai *puţini* şobolani? Tăcu o clipă, cu capul lăsat într-o parte. Nu, nu e aşa. Nu pare să fie aşa. Mai e ceva. Ceva despre care nu ne-aţi spus. Şobolanii din cuştile alea sunt... înnebuniţi, scoşi din minţi...

Şi eu aş fi la fel, îşi spuse Maurice, dacă aş auzi vocea asta oribilă în cap în fiecare ceas al zilei.

— O să vomit, spuse Vânătorul de şobolani Nr. 1. O să...

— N-o face, spuse Keith, cu ochii la Vânătorul de şobolani Nr. 2. N-o să-ţi placă. Ei bine, domnule Ajutor de Vânător de şobolani?

— Întreabă-i ce e în cealaltă pivniţă, spuse Maurice.

Rosti cuvintele repede; putea simţi vocea lui Păianjen încercând să-i oprească mişcarea gurii chiar în clipa când cuvintele-i ieşiră din ea.

— Aşadar, ce e în cealaltă pivniţă? întrebă Keith.

— Oh, doar nişte mâncare, cuşti vechi, chestii de-astea..., spuse Vânătorul de şobolani Nr. 2.

— Şi altceva? spuse Maurice.

— Doar... doar... acolo e... Gura vânătorului de şobolani se deschise şi imediat se închise. Ochii i se bulbucară. Nu pot să spun, zise el. Ăăă... Nu e nimic. Da, asta e. Nu e nimic acolo, doar cuştile vechi. Oh, şi ciumă. Nu intraţi acolo pen'că e ciuma. De-asta nu tre'să intraţi, pricepeţi? Pen'că e ciuma.

— Minte, spuse Maliţia. Fără antidot pentru *el.*

— A trebuit să-l fac! gemu Vânătorul de şobolani Nr. 2. Tre' să faci unu' dacă vrei să intri în Breaslă!

— Ăsta-i un secret al Breslei! se răsti la el Vânătorul de şobolani Nr. 1. Noi *nu* trădăm secretele Breslei...

Se întrerupse şi se apucă din nou de stomacul care-i ghiorăia.

— Ce a trebuit să faci? întrebă Keith.

— Să fac un rege al şobolanilor! izbucni Vânătorul de şobolani Nr. 2.

— Un *rege* al şobolanilor? spuse tăios Keith. Ce e un rege al şobolanilor?

— Eu... eu... eu... se bâlbâi omul. Taci din gură, eu... eu... eu nu vreau să... Lacrimile începură să-i curgă pe faţă. Noi... eu am făcut un rege al şobolanilor... Taci din gură, taci din gură... taci din gură...

— Şi e încă în viaţă? spuse Maliţia.

Keith se întoarse uimit către ea.

— *Tu* ştii despre lucrurile astea? o întrebă el.

— Sigur. Sunt o mulţime de poveşti despre ei. Regii şobolanilor sunt îngrozitor de răi. Ei...

— Antidotul, antidotul, *vă rog,* gemu Vânătorul de şobolani Nr. 2. Îmi simt stomacul de parcă ar alerga prin el o ceată de şobolani!

— Ai *făcut* un rege al şobolanilor, spuse Maliţia. Vai de mine. Ei bine, am lăsat antidotul în pivniţa aia mică unde ne-ai încuiat. Dacă aş fi în locul vostru m-aş grăbi.

Cei doi se ridicară clătinându-se pe picioare. Vânătorul de şobolani Nr. 1 căzu prin trapă. Celălalt ateriză peste el. Înjurând, gemând şi, trebuie s-o spunem, trăgând nişte vânturi teribile, se îndreptară către pivniţă.

Lumânarea lui Fasole Periculoasă era încă aprinsă. Lângă ea se afla un pacheţel de hârtie.

Uşa se trânti în urma celor doi. Se auzi zgomotul unei bucăţi de lemn fixate sub ea.

— Există suficient antidot pentru o singură persoană, spuse vocea lui Keith, înăbuşită de lemnul uşii. Dar sunt convins că puteţi rezolva şi această problemă – într-un mod uman.

***

Negrumat încercă să-şi recapete răsuflarea, dar îşi spuse că n-o s-o recapete niciodată pe de-a-ntregul, chiar dacă o să tragă aer în piept timp de un an. Tot spatele şi pieptul îi erau prinse într-un cerc dureros.

— E uluitor! spuse Nutritiva. În capcană erai mort şi acum ai înviat!

— Nutritiva? întrebă precaut Negrumat.

— Da, domnule?

— Sunt foarte... recunoscător, spuse Negrumat, respirând încă şuierat, dar nu te prosti. Arcul era întins şi slab şi... dinţii erau ruginiţi şi tociţi. Asta-i tot.

— Dar eşti plin de urme de dinţi! Nimeni n-a mai scăpat până acum dintr-o capcană, cu excepţia Domnilor Ţac, numai că ei erau din cauciuc!

Negrumat se linse pe burtă. Nutritiva avea dreptate. Părea perforat.

— Am avut noroc, asta-i tot, spuse el.

— Niciun şobolan n-a scăpat până acum viu dintr-o capcană, repetă Nutritiva. L-ai văzut pe Marele Şobolan?

— Pe cine?

— Pe Marele Şobolan!

— Oh, pe el, spuse Negrumat. Era gata să adauge „nu, eu nu cred în prostiile astea”, dar se opri. Îşi aduse aminte de lumină, şi apoi de întunericul dinaintea lui. Nu păruse prea *rău.* Aproape că regretase că Nutritiva îl scosese de acolo. În capcană, toată durerea părea atât de îndepărtată.

Şi nu mai trebuise să ia nişte hotărâri dificile. Se mulţumi să întrebe: Şuncădeporc e bine?

— Oarecum. Vreau să spun, n-am văzut nicio rană care să nu se poată vindeca. A-ncasat-o şi mai rău altădată. Dar, mă rog, era destul de bătrân. Aproape trei ani.

— Era?

— Adică, *este* destul de bătrân, domnule. Sardele m-a trimis să te găsesc pentru că avem nevoie de tine să ne ajuţi să-l aducem înapoi, dar....

Nutritiva îi aruncă lui Negrumat o privire plină de îndoială.

— E-n regulă, sunt sigur că arată mai rău decât e de fapt, spuse Negrumat, strâmbându-se de durere. Hai să mergem acolo sus, da?

O clădire veche este plină de locuri de care şobolanii se pot agăţa. Nimeni nu i-a observat pe când se cocoţau din iesle pe şa, de pe frâie în fân. Şi pe urmă, rumeni nu-i căuta. Unii dintre ceilalţi şobolani îl urmaseră pe Jacko în drumul lui spre libertate, iar ceilalţi câini se fugăreau înnebuniţi şi se băteau între ei. La fel ca şi oamenii, de altfel.

Negrumat ştia câte ceva despre bere, căci umblase pe sub cârciumi şi fabrici de bere, şi de multe ori şobolanii se întrebau de ce oamenilor le plăcea uneori să-şi lase mintea s-o ia razna. Chestia asta n-avea nicio noimă pentru şobolani, care trăiau în mijlocul unei lumi de sunete şi lumini şi mirosuri.

Acum, lui Negrumat nu i se părea ceva chiar atât de rău. Ideea că, pentru o vreme, puteai uita de o mulţime de lucruri şi nu-ţi mai zbârnâiau în cap gânduri îngrijorătoare... ei bine, asta părea ceva foarte tentant.

Nu-şi amintea prea multe din viaţa dinainte să fie Schimbat, dar era sigur că nu fusese atât de *complicată.* Sigur, se petrecuseră lucruri rele, pentru că viaţa într-o permanentă alertă fusese destul de grea. Dar când se terminau, se terminau, şi mâine era o altă zi.

Şobolanii nu se gândeau la ziua de mâine. Exista doar o vagă senzaţie că se va mai întâmpla ceva. Asta nu însemna

să *gândeşti.* Şi nu existau nici „bun” şi nici „rău”, „corect” sau „greşit”. Astea erau toate nişte gânduri *noi.*

Gânduri! Asta era acum lumea lor! Întrebări serioase şi răspunsuri serioase, despre viaţă, şi cum trebuia s-o trăieşti, şi pentru ce te aflai pe lumea asta. În mintea obosită a lui Negrumat apărură gânduri noi.

Şi printre toate acele gânduri, în centrul minţii sale, văzu silueta mărunţică a lui Fasole Periculoasă.

Negrumat nu vorbise niciodată prea mult cu micul şobolan alb sau cu femela care îl urma întotdeauna cu paşi mici şi iuţi şi desena imagini ale lucrurilor la care se gândea el. Lui Negrumat îi plăceau persoanele care erau *practice.*

Dar acum îşi spuse: el e un vânător de capcane! La fel ca şi mine! O ia înaintea noastră şi descoperă ideile periculoase şi se gândeşte la ele şi le prinde în capcana cuvintelor şi le face inofensive şi ne arată drumul prin ele.

Avem *nevoie* de el... avem nevoie de el *acum.* Altfel, alergăm cu toţii ca nişte şobolani închişi într-un butoi...

Mult mai târziu, când Nutritiva îmbătrânise şi părul îi devenise cărunt în jurul botului, şi mirosea puţin cam ciudat, ea dictă povestea căţăratului lor şi cum îl auzise ea pe Negrumat vorbind cu sine. Acel Negrumat pe care ea îl scosese din capcană, spuse ea, era un şobolan cu totul diferit. Era ca şi cum gândurile lui îşi măriseră mersul, dar deveniseră mai mari.

Iar lucrul cel mai ciudat, spuse ea, a fost că atunci când au ajuns sus pe grindă, Negrumat s-a asigurat mai întâi că Şuncădeporc era în regulă, apoi a luat de jos chibritul pe care i-l arătase Nutritivei.

— L-a frecat de o bucată veche de fier, avea să spună Nutritiva, şi apoi a mers de-a lungul grinzii cu el arzând, iar jos, sub noi, vedeam mulţimea, grămezile de fân şi paie peste tot, şi oamenii mişunând exact ca nişte... hm, exact ca nişte şobolani... şi mi-am spus: dacă laşi chibritul să cadă, domnule, în câteva secunde locul ăsta se va umple de fum, şi ei au încuiat uşile, şi până să-şi dea seama aveau să fie prinşi ca nişte, hm, mda, ca nişte şobolani

într-un butoi, iar noi vom fi departe, prin şanţuri… Dar el a rămas acolo nemişcat, uitându-se în jos, până ce chibritul s-a stins. Apoi l-a pus pe grindă şi ne-a ajutat să-l cărăm de acolo pe Şuncădeporc şi niciodată n-a mai pomenit despre asta. L-am întrebat mult mai târziu, după ce s-a terminat totul cu fluieraşul şi restul, şi el a zis: „Da. Şobolani într-un butoi.” Şi asta-i tot ce-a spus.

***

— Ce-ai pus de fapt în zahăr? spuse Keith pe când se întorceau către trapă.

— Cascara, răspunse Maliţia.

— Asta nu-i o otravă, nu?

— Nu, e un laxativ.

— Ce-i asta?

— Te face să.., te scapi.

— Să te scapi de unde?

— Nu de unde, prostule. Pur şi simplu… să te scapi. Nu vreau în mod deosebit să intru în detalii.

— Oh. Adică… să te *scapi.*

— Chiar aşa.

— Şi pur şi simplu s-a întâmplat să ai unul la tine?

— Da, sigur. Era în trusa mare de medicamente.

— Vrei să spui că iei cu tine *aşa ceva* doar pentru o situaţie ca asta?

— Sigur. Putea foarte bine să fie absolut necesară.

— Cum? întrebă Keith urcând pe scară.

— Ei bine, dacă eram răpiţi? Dacă ajungeam pe mare? Piraţii au o dietă foarte monotonă, ceea ce poate fi o explicaţie pentru permanenta lor furie. Sau poate că scăpăm din mâinile lor şi înotam până la mal şi ajungeam pe o insulă unde nu sunt decât nuci de cocos. Astea constipă foarte tare.

— Da, dar… dar… *orice* se poate întâmpla! Dacă tu gândeşti aşa, o să ajungi să iei cu tine totul, în caz că se întâmplă orice!

— De-asta e o traistă atât de mare, spuse calmă Maliţia, ridicându-se prin trapă, apoi scuturându-se de praf.

Keith oftă.

— Cât le-ai dat?

— Mult. Dar ar trebui să se simtă bine dacă nu iau prea mult antidot.

— Ce le-ai dat ca antidot?

— Cascara.

— Maliţia, nu eşti prea cumsecade.

— Zău? *Tu* voiai să-i otrăveşti cu otravă *adevărată,* şi *tu* ai dovedit foarte multă imaginaţie cu toată povestea aia despre stomacul care o să li se topească.

— Da, dar şobolanii sunt prietenii mei. Unele otrăvuri chiar acţionează aşa. Şi... într-un fel... ca antidotul să fie *tot* otravă...

— Nu e otravă. E un medicament. Or să se simtă minunat şi foarte curaţi după aceea.

— Bine, bine. Dar... să li-l dai şi ca antidot, asta e puţin cam... puţin cam...

— Deştept? Satisfăcător din punctul de vedere al naraţiunii? spuse Maliţia.

— Cred că da, recunoscu în silă Keith.

Maliţia se uită în jur.

— Unde-i pisica ta? Credeam că se ţine după noi.

— Uneori pleacă. Şi nu-i pisica mea.

— Da, *tu* eşti puştiul ei. Dar, ştii, un puşti cu o pisică isteaţă poate să ajungă foarte departe.

— Cum?

— Păi a fost Motanul Încălţat, desigur, spuse Maliţia, şi pe urmă toată lumea ştie despre Dick Livingstone şi minunata lui pisică, nu?

— Eu nu ştiu, spuse Keith.

— Dar e o poveste vestită!

— Îmi pare rău. Mult timp n-am ştiut să citesc.

— Zău? Ei bine, Dick Livingstone a fost un băiat sărac lipit care a ajuns Lord Primar în Ubergâlgâl pentru că pisica lui era atât de pricepută să prindă... ăăă...

porumbei. Oraşul era invadat de... porumbei, da, şi de fapt mai târziu chiar s-a însurat cu fata unui sultan, pentru că pisica lui a prins toţi... porumbeii din palatul regal al tatălui ei...

— De fapt erau şobolani, nu? spuse încruntat Keith.

— Îmi pare rău, da.

— Şi n-a fost decât o poveste, spuse Keith. Ascultă, chiar există poveşti despre aceşti regi ai şobolanilor? Şobolanii au regi? N-am auzit niciodată de treaba asta. Cum e?

— Nu e aşa cum crezi tu. Se ştie de ei de mulţi ani. Ştii, chiar există. Exact ca pe emblema de afară.

— Care, şobolanii cu cozile înnodate împreună? Cum...

Se auziră nişte ciocănituri puternice şi insistente la uşă. Unele păreau făcute cu un bocanc. Maliţia se apropie şi trase zăvorul.

— Da? spuse ea pe un ton rece pe când aerul nopţii se strecura înăuntru.

Afară era un grup de oameni furioşi. Conducătorul lor, care părea să fie conducătorul doar pentru că se afla în faţa celorlalţi, făcu un pas înapoi când o văzu pe Maliţia.

— Oh... dumneata eşti, don'şoară...

— Da. Tatăl meu e primarul, ştii, spuse Maliţia.

— Ăăă... da. Ştim cu toţi.

— De ce aveţi toţi ciomege în mână? întrebă Maliţia.

— Ăăă... vrem să stăm de vorbă cu vânătorii de şobolani, spuse purtătorul lor de cuvânt.

Încercă să se uite în spatele ei, şi fata se dădu deoparte.

— Nu suntem decât noi aici, spuse ea. Doar dacă nu cumva credeţi că există o trapă care duce la un labirint de coridoare sub pământ unde nişte animale disperate sunt închise în cuşti şi sunt adunate cantităţi uriaşe de mâncare furată.

Omul îi aruncă o altă privire agitată.

— Dumneata şi poveştile dumitale, don'şoară, spuse el.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Maliţia.

— Noi credem că au fost puţin... puţin cam neascultători..., spuse bărbatul, şi păli sub privirea pe care i-o aruncă Maliţia.

— Da? făcu ea.

— Ne-au înşelat la arena pentru şobolani! spuse un bărbat din spatele lui, căpătând curaj *pentru că* între el şi Maliţia se mai afla cineva. Trebuie că i-au *dresat* pe şobolanii ăia! Unu' din ei zbura pe o sfoară!

— Şi altu' l-a muşcat pe Jacko al meu de... de... podoabe! spuse cineva mai din spate. Nu se poate să nu fi fost dresat să facă asta!

— Eu am văzut azi-dimineaţă unul cu pălărie, spuse Maliţia.

— Au fost mult prea mulţi şobolani ciudaţi azi, spuse un altul. Maică-mea zice că a văzut unu' dansând pe rafturile din bucătărie! Şi când bunicu' s-a ridicat şi-a-ntins mâna după dinţii lui falşi, a zis că un şobolan l-a muşcat *cu ei!* L-a muşcat cu propriii lui dinţi!

— Cum, şi-i pusese? întrebă Maliţia.

— Nu, doar păcănea cu ei prin aer! Iar o doamnă de pe strada noastră a deschis uşa la cămară şi-a văzut şobolani înotând în castronul cu smântână. Şi nu înotau pur şi simplu! Fuseseră *dresaţi.* Făceau un fel de mişcări speciale, se scufundau şi-şi legănau picioarele în aer şi chestii de soiu' ăsta!

— Vrei să spui înot *sincron?* exclamă Maliţia. Acum cine spune poveşti, eh?

— Eşti *sigură* că nu ştii unde sunt oamenii ăia? spuse conducătorul pe un ton bănuitor. Oamenii au zis că i-au văzut venind încoace.

Maliţia îşi dădu ochii peste cap.

— Bine, bine, da, spuse ea. Au venit aici şi o pisică vorbitoare ne-a ajutat să le dăm nişte otravă şi acum sunt încuiaţi într-o pivniţă.

Oamenii se uitară la ea.

— Mda, bine, bine, spuse conducătorul, întorcându-i spatele. Ei, dacă *totuşi* îi vezi, spune-le că îi căutăm, da?

Maliţia închise uşa.

— E groaznic să nu fii crezut, spuse ea.

— Acum povesteşte-mi despre regii şobolanilor, spuse Keith.

Capitolul 10

Şi pe când se lăsa noaptea, Domnul Urechilă îşi aminti: în Pădurea Întunecată se află ceva înspăimântător.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

De ce fac asta? se întreba Maurice pe când se chinuia să se strecoare printr-o ţeavă. Pisicile nu sunt *construite* pentru aşa ceva.

Pentru că în adâncul sufletului noi suntem o persoană cumsecade, spuse conştiinţa lui.

Nu, eu nu sunt, gândi Maurice.

De fapt, asta e adevărat, zise conştiinţa lui. Dar nu vrem să i-o spunem lui Fasole Periculoasă, nu-i aşa? Micuţul nas care se mişcă întruna? *El* crede că suntem un erou!

Ei bine, nu sunt, gândi Maurice.

Atunci de ce ne târâm pe sub pământ încercând să-l găsim?

Păi, e limpede că o facem pentru că el este cel care are visul ăla nemaipomenit cu o insulă a şobolanilor, şi fără el şobolanii nu vor să coopereze, iar eu n-o să-mi primesc plata, spuse Maurice.

Dar noi suntem o *pisică!* De ce are nevoie o pisică de bani?

Pentru că am un Plan de Pensionare, îşi spuse Maurice. Am împlinit deja patru ani! Odată ce-mi fac plinul, nu mai vreau decât o casă drăguţă, cu un foc mare în sobă şi o bătrânică drăguţă care să-mi dea în fiecare zi smântână. Am planificat totul, în detaliu.

De ce să ne ofere un cămin călduţ? Mirosim urât, avem urechi zdrenţuite, avem ceva neplăcut care ne mănâncă pe un picior, arătăm ca şi cum am fi primit un şut în nas... de ce ne-ar lua bătrânica pe noi, în loc de un pisoiaş pufos?

Ah! Dar pisicile negre aduc *noroc,* îşi spuse Maurice.

Zău? Ei bine, nu vrem să aducem noi vestea cea proastă, dar nu suntem negru! Suntem un soi de tărcat murdar!

Există vopseluri, îşi spuse Maurice. Două pachete de vopsea neagră, îmi ţin răsuflarea un minut, şi pe urmă e „salut, smântână şi peşte” pentru tot restul vieţii. Grozav plan, nu?

Şi norocul? spuse conştiinţa.

Ah! Asta-i partea deşteaptă! O pisică neagră care aduce un ban de aur în fiecare lună, nu crezi că e un noroc s-o ai?

Conştiinţa lui tăcu. Probabil de uimire în faţa deşteptăciunii planului, îşi spuse Maurice.

Trebuia să recunoască însă că se pricepea mai bine la planuri decât la mersul pe sub pământ. Nu se rătăcise cu adevărat, pentru că pisicile nu se rătăcesc niciodată. Dar pur şi simplu nu ştia unde se aflau toate celelalte lucruri. Nu exista prea mult pământ sub oraş, asta era limpede. Pivniţe şi grătare şi ţevi şi vechi canale şi cripte şi rămăşiţe din clădiri de mult uitate formau un soi de fagure. Chiar şi oamenii puteau umbla pe aici, îşi spuse Maurice. Vânătorii de şobolani cu siguranţă au făcut-o.

Simţea miros de şobolani peste tot. Se gândi să-l strige tare pe Fasole Periculoasă, dar se hotărî să nu o facă. Dacă striga, asta îl putea ajuta să-l găsească pe micul şobolan, dar în acelaşi timp ar fi aflat şi... oricine altcineva unde se afla Maurice. Şobolanii ăia mari fuseseră, ei bine, mari şi cu o înfăţişare fioroasă. Chiar şi un câine idiot putea avea probleme cu ei.

Acum se afla într-o galerie mică şi pătrată în care se găseau nişte ţevi de plumb. Se auzea chiar şuieratul apei care ţâşnea pe alocuri, iar din loc în loc apă caldă picura într-un şanţ care se întindea pe fundul galeriei. Deasupra se vedea un grilaj care dădea în stradă. Prin el pătrundea în adâncuri o lumină palidă.

Apa din şanţ părea curată. Cel puţin era limpede. Lui Maurice îi era sete. Se aplecă, scoase limba...

Un firişor subţire, de un roşu-strălucitor, se răsucea uşor în apă.

Şuncădeporc părea buimăcit şi pe jumătate adormit, dar se ţinu de coada lui Sardele pe când şobolanii făcură drumul înapoi de la grajduri. Merseră încet. Sardele nu credea că bătrânul şobolan o să reuşească pe funiile de rufe. Se furişară prin şanţuri, şi prin canale, ascunzându-se doar în pelerina întunecată a nopţii.

Când în cele din urmă ajunseră în pivniţă, găsiră câţiva şobolani care se învârteau pe acolo. Negrumat şi Sardele mergeau de-o parte şi de alta a lui Şuncădeporc, care de-abia îşi mişca picioarele.

În pivniţă încă mai ardea o lumânare. Negrumat fu surprins. Dar în ultima oră se întâmplaseră o mulţime de lucruri.

Îl lăsară pe Şuncădeporc să alunece pe podea, unde rămase întins, respirând greu. La fiecare răsuflare trupul i se zgâlţâia puternic.

— Otravă, boss? şopti Sardele.

— Cred că a fost doar prea mult pentru el, spuse Negrumat. Doar prea mult.

Şuncădeporc deschise un ochi.

— Sunt... încă... şeful? spuse el.

— Da, domnule, răspunse Negrumat.

— Trebuie... să... dorm...

Negrumat se uită la cercul de şobolani. Aceştia se apropiau încet de grup. Îi vedea şoptind între ei. Continuau să îl privească. Se uită cu atenţie în jur, încercând să desluşească silueta palidă a lui Fasole Periculoasă.

— Nutritiva... mi-a zis... că ai văzut... tunelul... Marelui Şobolan..., spuse Şuncădeporc.

Negrumat se uită furios la Nutritiva, care păru stânjenită.

— Am văzut... ceva, răspunse el.

— Atunci o să visez despre locul acela şi... n-o să mă mai trezesc, spuse Şuncădeporc. Capul îi căzu din nou. Nu aşa... ar trebui să moară... un şobolan bătrân, murmură el. Nu... aşa. Nu... în lumină.

Negrumat făcu repede un semn cu capul către Sardele, care stinse lumânarea cu pălăria sa. Întunericul gros şi umed al adâncurilor îi cuprinse.

— Negrumat, şopti Şuncădeporc. Trebuie să ştii...

Sardele îşi ciuli urechile încercând să audă ultimele cuvinte pe care bătrânul conducător i le spuse lui Negrumat. Apoi, câteva secunde mai târziu, se înfioră. Putea mirosi că ceva se schimbase în lumea lor.

În întuneric se auzi o mişcare. Un chibrit prinse viaţă şi flacăra lumânării crescu din nou, aducând înapoi în lume umbrele.

Şuncădeporc zăcea nemişcat.

— Acum trebuie să-l mâncăm? întrebă cineva.

— S-a... dus, spuse Negrumat. Într-un fel, ideea de a-l mânca pe Şuncădeporc nu i se părea prea bună. Îngropaţi-l, spuse el. Şi marcaţi locul ca să ştim că e acolo.

Se simţi o uşurare printre cei din jur. Oricât de mult l-ar fi respectat ei pe Şuncădeporc, mirosea totuşi cam urât, chiar şi pentru un şobolan.

Un şobolan aflat în faţa mulţimii spuse cu un aer nehotărât:

— Ăăă... când spui „marcaţi locul”, asta înseamnă aşa cum marcăm alte locuri atunci când îngropăm diverse lucruri?

— Adică stropipindu-l, spuse şobolanul de lângă el.

Negrumat se uită la Sardele, care ridică din umeri. Negrumat simţi o strângere de inimă. Când erai şeful, toată lumea aştepta să vadă ce spui. Şi încă nu se ştia nimic de şobolanul alb.

Trebuia să se descurce singur.

Se gândi adânc pentru o clipă, apoi dădu din cap în semn de aprobare.

— Da, spuse el în cele din urmă. I-ar plăcea asta. E ceva foarte... şobolănesc. Dar faceţi şi asta. Desenaţi-o pe pământ deasupra lui.

Scrijeli un semn pe pământ.

— Era un şobolan coborât dintr-un şir lung de şobolani, şi se gândea întotdeauna la şobolani, spuse Sardele. Bună treabă, boss.

— Şi o să se întoarcă aşa cum a făcut-o şi Negrumat? spuse altcineva.

— În cazul în care o face, s-ar înfuria foarte tare dacă l-am mânca, spuse o voce.

Se auziră câteva râsete nervoase.

— Ascultaţi, eu n-am..., începu Negrumat, dar Sardele îi trase un cot.

— Pot să-ţi zic o vorbuliţă la ureche, boss? spuse el, ridicându-şi politicos pălăria înnegrită de foc.

— Da, da...

Negrumat începea să fie îngrijorat. Niciodată nu mai fusese privit aşa de atent de atâţia şobolani, îl urmă pe Sardele departe de grup.

— Ştii că pe vremuri stăteam prin teatru şi alte locuri de genul ăsta, spuse Sardele. Şi într-un teatru prinzi din zbor o mulţime de chestii. Şi treaba e că... ascultă, ceea ce vreau să zic e că tu eşti şeful, da? Aşa că tre' să te porţi ca şi cum ai şti ce ai de făcut, da? Dacă şeful nu ştie ce are de făcut, atunci nici ceilalţi nu ştiu.

— Tot ce ştiu e ce am de făcut atunci când demontez capcane, spuse Negrumat.

— În regulă, gândeşte-te la viitor ca la o capcană mare şi grozavă, spuse Sardele. Fără brânză în ea.

— Asta nu e deloc de prea *mult ajutor!*

— Şi ar trebui să-i laşi să se gândească ce le place la tine şi... la rănile alea pe care le ai, spuse Sardele. Ăsta-i sfatul meu, boss.

— Dar eu n-am murit, Sardele!

— *Ceva* s-a întâmplat, nu-i aşa? Voiai să dai foc locului ăluia. Te-am văzut. Ceva s-a întâmplat cu tine în capcană. Nu mă întreba ce, eu doar bat step. Nu sunt decât un şobolan micuţ. Şi aşa o să fiu întotdeauna, boss. Dar există şobolani mari ca Însaramură şi Angro şi alţi câţiva, boss, şi acum că Şuncădeporc e mort, le-ar putea trece prin minte că ei ar trebui să fie şeful. Pricepi unde bat?

— Nu.

Sardele oftă.

— Ba cred că pricepi, boss. Vrem să vedem o mulţime de lupte între noi într-un asemenea moment?

— Nu!

— Bun! Ei bine, mulţumită micii Nutritiva-Gură-Spartă, tu eşti şobolanul care l-a privit în faţă pe Şobolanul Oaselor şi pe urmă te-ai întors, nu...?

— Da, dar ea...

— Mie mi se pare, boss, că cel care îl poate privi în faţă pe Şobolanul Oaselor... ei bine, nimeni n-o să vrea să se pună cu *el,* n-am dreptate? Un şobolan care poartă pe trup precum o centură urmele lăsate de dinţii Şobolanului Oaselor? Oh-oh, *nu!* Şobolanii îl vor *urma* pe un asemenea şobolan. În vremuri ca acestea, şobolanii au nevoie de cineva pe care să-l urmeze. Ai făcut un lucru bun cu bătrânul Şuncădeporc. Să fie îngropat şi stropipit deasupra *şi* să se pună peste el un semn... ei bine, şobolanilor bătrâni le place asta, la fel ca şi celor mai tineri. Arată-le că te gândeşti la fiecare dintre ei.

Sardele îşi lăsă capul pe o parte şi rânji, dar era un rânjet plin de îngrijorare.

— Văd că va trebui să stau cu ochii pe tine, Sardele, spuse Negrumat. Gândeşti la fel ca Maurice.

— Nu-ţi face griji pentru mine, boss. Eu sunt mic. Eu tre' să dansez. N-aş fi bun să şefesc.

Să mă gândesc la fiecare, îşi spuse Negrumat. Şobolanul alb...

— Unde *este* Fasole Periculoasă? spuse el, uitându-se în jur. Nu e aici?

— Nu l-am văzut, boss.

— Cum? Avem nevoie de el! Are harta în cap!

— Harta, boss? Sardele păru îngrijorat. Am crezut că ai desenat hărţi în noroi...

— Nu o hartă a galeriilor şi capcanelor! O hartă a... a ceea ce suntem şi încotro ne îndreptăm...

— Oh, vrei să spui ca insula aia minunată? De fapt, n-am crezut niciodată în ea, boss.

— Nu ştiu nimic de nicio insulă, chiar nu ştiu, spuse Negrumat. Dar când am fost în... în acel loc, mi-a încolţit o idee. Dintotdeauna a fost război între oameni şi şobolani! Trebuie să i se pună capăt! Şi aici, acum, în acest loc, cu aceşti şobolani... pot să văd că se poate. E posibil ca acesta să fie singurul moment şi singurul loc unde se poate. Văd mijind o idee în capul meu, dar nu pot gândi *cuvintele* pentru ea, înţelegi? Aşa că avem nevoie de şobolanul alb, pentru că el cunoaşte harta gândirii. Trebuie să ne gândim cum să ieşim din asta. Nu mai ajută la nimic să fugim de colo-colo şi să chiţăim!

— Până acum te descurci de minune, boss! spuse dansatorul, bătându-l uşor pe umăr.

— Totul merge prost, spuse Negrumat, încercând să vorbească încet. Avem nevoie de el! *Eu* am nevoie de el!

— O să organizez nişte trupe, boss, dacă îmi spui unde să începem căutarea, spuse Sardele pe un ton blând.

— În canale, nu departe de cuşti, spuse Negrumat. Maurice era cu el, adăugă el.

— Ăsta-i un lucru bun sau rău, şefu'? întrebă Sardele. Ştii ce spunea Şuncădeporc: „Poţi să fii sigur că o pisică...”

— „...va rămâne întotdeauna o pisică.” Da. Ştiu. Tare aş vrea să ştiu răspunsul la întrebarea asta, Sardele.

Sardele veni mai aproape.

— Pot să te întreb ceva, şefu'?

— Sigur.

— Ce ţi-a şoptit Şuncădeporc chiar înainte să moară? Vreo învăţătură plină de înţelepciune a unui conducător?

— Un sfat bun, spuse Negrumat. Un sfat bun.

Maurice clipi mărunt. Încet, foarte încet, limba lui se retrase în gură. Îşi lipi urechile de cap şi, cu picioarele mişcându-se uşor şi în tăcere, se strecură de-a lungul şanţului.

Chiar sub grătar era ceva deschis la culoare. Firişorul roşu venea de undeva din susul apei şi când curgea pe lângă lucrul acela se împărţea în două, pentru ca apoi să devină din nou un firişor care se încreţea.

Maurice întinse laba. Era o bucăţică de hârtie făcută sul, înmuiată de apă şi pătată cu roşu. O apucă cu o gheară şi o trase afară din apă. Hârtia căzu cu o plescăitură lângă şanţ şi, desfăcând-o uşor, Maurice văzu imaginile mânjite, desenate cu linii groase de creion. Ştia ce sunt. Le învăţase, într-o zi când nu avea altceva mai bun de făcut. Erau caraghios de simple.

„Niciun Şobolan Nu Va...", citi el. Apoi urma o încâlceală udă şi neclară, până la „Noi Nu Suntem ca Alţi Şobolani."

— Oh, nu, spuse el. N-ar pierde asta, nu? Piersicuţa o căra peste tot cu ea ca şi cum ar fi fost un lucru extraordinar de important...

O să fiu eu primul care îi găseşte? spuse o voce străină în capul lui Maurice. *Sau poate i-am găsit deja...*

Maurice o luă la fugă, alunecând pe piatra vâscoasă acolo unde tunelul făcea un cot.

Ce lucruri ciudate sunt ei, PISICĂ. Şobolani care cred că nu sunt şobolani. Să fiu oare ca tine? Să mă port ca o PISICĂ? Să las unul dintre ei în viaţă? UN TIMP?

Maurice scoase un urlet gâtuit. Alte tuneluri, mai mici, porneau pe fiecare parte a celui prin care alerga, dar firişorul subţire şi roşu îl duse înainte, şi acolo, sub un alt grătar, *lucrul* zăcea în apă, şi din el curgea roşu.

Maurice se lăsă la pământ. Se aşteptase la – la ce? Dar asta... asta era... asta era, într-un fel, *mai rău.* Mai rău ca orice.

Înmuiată în apă, cu cerneala roşie din jiletca Domnului Urechilă curgând, era *Aventura Domnului Urechilă.*

Maurice o prinse cu vârful ghearelor şi o trase afară, şi foile de hârtie căzură, şi plutiră mai departe pe apă. O pierduseră. Oare fugeau? Sau... o aruncaseră? Ce spusese oare Fasole Periculoasă? „Nu suntem decât nişte şobolani”? Şi o spusese cu o voce atât de tristă, de goală...

Unde sunt ei acum, PISICĂ? Poţi să-i găseşti? Pe unde o iei acum?

Poate să vadă ce văd şi eu, îşi spuse Maurice. Nu poate să-mi citească gândurile, dar poate să vadă ce văd eu şi poate să audă ce aud eu, şi ştie să înţeleagă ce gândesc...

Închise din nou ochii.

În întuneric, PISICĂ? Cum o să te lupţi cu şobolanii mei? Cei DIN SPATELE TĂU?

Maurice se răsuci, cu ochii mari. Erau o mulţime de şobolani acolo, zeci de şobolani, unii dintre ei aproape pe jumătate cât Maurice. Se uitau cu toţii la el, cu aceeaşi privire goală.

Bravo, bravo, PISICĂ! Vezi creaturile chiţăitoare şi totuşi nu sari! Cum a învăţat o pisică să nu fie pisică?

Şobolanii, ca unul, înaintară. Se auzi o fojgăială pe când se mişcau. Maurice făcu un pas în spate.

Imaginează-ţi, PISICĂ, spuse vocea lui Păianjen. *Imaginează-ţi un milion de şobolani inteligenţi. Şobolani care nu fug. Şobolani care luptă. Şobolani care împărtăşesc o singură minte, o singură viziune. A MEA.*

— Unde eşti? întrebă cu voce tare Maurice.

O sa mă vezi în curând. Continuă să mergi, pisoiaş. Trebuie să continui să mergi. Doar un cuvânt din partea mea, o singură umbră de gând, şi şobolanii pe care îi vezi te vor doborî. Oh, ai putea omorî unul sau doi, dar vor fi întotdeauna alţi şobolani. Întotdeauna alţi şobolani.

Maurice se întoarse şi se strecură înainte. Şobolanii îl urmară. Se răsuci. Şobolanii se opriră. Se întoarse din nou,

făcu câţiva paşi, se uită în spatele lui. Şobolanii îl urmau ca şi cum erau traşi pe sârmă.

În aer se simţea un miros cunoscut, de apă stătută. Se afla undeva aproape de pivniţa inundată. Dar cât de aproape? Apa asta putea mai rău decât conservele cu mâncare pentru pisici. Putea fi în orice direcţie. Ar fi reuşit probabil să-i depăşească pe şobolani la fugă pe o distanţă scurtă. Nişte şobolani însetaţi de sânge aflaţi pe urmele tale îţi pot da aripi.

Ai de gând să alergi să-l *ajuţi* pe şobolanul alb? spuse conştiinţa lui. Sau te gândeşti să te năpusteşti undeva afară?

Maurice trebuia să recunoască faptul că afară nu păruse niciodată o idee mai bună ca acum. Nu avea niciun rost să se mintă. La urma urmelor, şobolanii nici nu trăiau prea mult, chiar dacă aveau nasuri care se mişcau întruna...

Se apropie, PISICĂ. Ce-ar fi să jucăm un joc? Pisicilor le place să se JOACE. Tu te-ai jucat cu Aditivi? ÎNAINTE SĂ-I RETEZI CU DINŢII CAPUL?

Maurice se opri şi rămase nemişcat.

— O să *mori,* spuse el încet.

Se apropie tot mai mult de mine, Maurice. Sunt atât de aproape acum. Să-ţi spun oare că puştiul cu mutră de prostănac şi fata care spune doar prostii or să moară? Ştii că şobolanii pot mânca un om de viu?

Maliţia trase zăvorul la uşă.

— Regii şobolanilor sunt profund misterioşi, spuse ea. Un rege al şobolanilor este un grup de şobolani cu cozile legate împreună...

— Cum?

— Ei bine, povestea spune că asta pur şi simplu... se întâmplă.

— *Cum* se întâmplă?

— Am citit undeva că toate cozile astea ale lor se prind între ele atunci când sunt în cuib, probabil din cauza noroiului, şi se încurcă atunci când...

— Şobolanii fac de obicei şase sau şapte pui, şi au cozi destul de scurte, iar părinţii ţin cuiburile destul de curate, spuse Keith. Oamenii ăştia care spun poveşti, au văzut ei *vreodată* şobolani?

— Nu ştiu. Poate că şobolanii pur şi simplu se strâng grămadă şi cozile li se încurcă? În muzeul oraşului există un rege al şobolanilor într-un borcan mare cu spirt.

— Unul mort?

— Sau foarte, foarte beat. *Tu* ce crezi? spuse Maliţia. Sunt zece şobolani, ca un fel de stea, cu cozile înnodate la mijloc. Au fost găsiţi o mulţime. Unul era format din treizeci şi doi de şobolani! Există un întreg *folclor* despre ei!

— Dar vânătorul de şobolani a zis că a *făcut* unul! spuse Keith pe un ton hotărât. A zis că l-a făcut ca să intre în Breaslă. Ştii ce e o capodoperă?

— Oh, sigur. E ceva cu adevărat nemaipomenit...

— Mă refer la o capodoperă *adevărată,* spuse Keith. Eu am crescut într-un oraş mare, cu tot felul de bresle. O capodoperă e ceva pe care un ucenic îl face la sfârşitul perioadei sale de ucenicie ca să arate membrilor seniori ai Breslei că merită să devină „maestru”. Adică membru deplin al breslei, înţelegi? Poate să fie o simfonie minunată, sau o sculptură frumoasă, sau o duzină de pâini grozav de gustoase – asta e „capodopera” lui.

— Foarte interesant. Şi?

— Aşadar ce fel de capodoperă ar trebui să faci ca să devii un vânător de şobolani maestru? Să arăţi că poţi *cu adevărat* să deţii controlul asupra şobolanilor? Îţi aduci aminte de firma de deasupra uşii?

Maliţia se încruntă cu aerul cuiva pus în faţa unui fapt neplăcut.

— Oricine ar putea lega între ele nişte cozi de şobolan dacă ar vrea asta, spuse ea. Sunt sigură că ar putea s-o facă.

— Şobolani vii? Ar trebui mai întâi să-i prinzi, şi pe urmă ai avea de-a face cu nişte bucăţi alunecoase de sfoară care se mişcă tot timpul, pe când celălalt capăt al lor te muşcă întruna. Opt şobolani? Douăzeci? Treizeci şi doi? Treizeci şi doi de şobolani *furioşi?*

Maliţia se uită la dezordinea din coşmelie.

— Aşa e, spuse ea. Da. E o poveste cât se poate de bună. Probabil că au existat *cu adevărat* unul sau doi regi ai şobolanilor... bine, bine, poate doar unul – şi oamenii au auzit despre el şi au hotărât că dacă exista atâta interes pentru ei să *încerce* să facă unul. Da. E la fel ca şi cu cercurile din câmp. Indiferent câţi extratereştri le-au făcut cu adevărat, există întotdeauna câţiva încăpăţânaţi care cred că oamenii ies în toiul nopţii cu tăvălugi de grădină...

— Eu cred doar că sunt oameni cărora le place cruzimea, spuse Keith. Cum ar putea vâna un rege al şobolanilor? Toţi ar trage în direcţii diferite.

— Ah, păi ştii, unele poveşti despre regii şobolanilor spun că ei pot controla alţi şobolani, zise Maliţia. Cu mintea lor, sau cam aşa ceva. Îi fac să le aducă mâncare şi să se ducă în diferite locuri, şi altele asemenea. Ai dreptate, regii şobolanilor nu se pot deplasa prea uşor. Aşa că... învaţă cum să vadă cu ochii altor şobolani, şi să audă ce aud aceştia.

— Doar alţi şobolani? întrebă Keith.

— Ei bine, e adevărat, vreo două sau trei poveşti spun că o pot face şi cu oamenii, zise Maliţia.

— Cum? întrebă Keith. S-a întâmplat asta vreodată, *chiar* s-a întâmplat?

— Nu e posibil, nu? spuse Maliţia.

Da.

— Da ce? întrebă Maliţia.

— N-am spus nimic. Tu tocmai ai zis „da”, spuse Keith.

Minţi înguste şi prostănace. Mai devreme sau mai târziu există întotdeauna o cale de a pătrunde în ele. Pisica rezistă mult mai bine! Voi mă veţi ASCULTA. DAŢI DRUMUL şobolanilor.

— Cred că ar trebui să le dăm drumul şobolanilor, spuse Maliţia. E o cruzime să-i lăsăm aşa înghesuiţi în cuştile alea.

— La asta mă gândeam şi eu acum, spuse Keith.

Şi uitaţi de mine. Eu sunt doar o poveste.

— Eu cred că regii şobolanilor sunt doar o poveste, spuse Maliţia, apropiindu-se de trapă şi ridicând-o. Vânătorul ăla de şobolani era un omuleţ nătâng. N-a făcut decât să înşire prostii.

— Mă întreb, oare *chiar* ar trebui să le dăm drumul şobolanilor? spuse gânditor Keith. Păreau destul de flămânzi.

— Nu pot fi mai răi decât vânătorii de şobolani, nu? spuse Maliţia. Oricum, fluieraşul o să ajungă curând aici. O să-i ducă pe toţi la râu, sau ceva de genul ăsta...

— La râu..., murmură Keith.

— Da, asta face întotdeauna. Toată lumea o ştie.

— Dar şobolanii pot să..., începu Keith.

Supuneţi-vă! Nu GÂNDIŢI! Urmaţi povestea!

— Şobolanii pot să ce?

— Şobolanii pot să... şobolanii pot să..., se bâlbâi Keith. Nu-mi mai aduc aminte. Era ceva despre şobolani şi râuri. Probabil că nimic important.

Întuneric adânc, deplin. Şi, undeva în el, o voce subţirică.

— L-am pierdut pe *Domnul Urechilă,* spuse Piersicuţa.

— Bun, răspunse Fasole Periculoasă. Nu era decât o minciună. Minciunile ne trag în jos.

— Spuneai că e important!

— Era o *minciună!*

...întuneric picurând la nesfârşit...

— Şi... am pierdut şi Regulile...

— Ei şi? Vocea lui Fasole Periculoasă era amară. Nimănui nu-i păsa de ele.

— Nu e adevărat! Încercau. Cei mai mulţi. Şi le părea rău când nu o reuşeau!

— Nu erau decât o altă poveste. O poveste stupidă despre nişte şobolani care credeau că nu sunt şobolani, spuse Fasole Periculoasă.

— De ce vorbeşti aşa? Nu-ţi stă în fire!

— I-ai văzut fugind. Fugeau şi chiţăiau, şi uitaseră să vorbească. În adâncul nostru, suntem doar... nişte şobolani.

...întuneric scârbos, care duhneşte...

— Da, asta suntem, spuse Piersicuţa. Dar ce avem în minte? Asta *spuneai* mereu. Haide, te rog. Hai să ne întoarcem. Nu te simţi bine.

— Totul mi-era atât de limpede..., murmură Fasole Periculoasă.

— Întinde-te puţin. Eşti obosit. Mai am câteva chibrituri. Ştiu că te simţi întotdeauna mai bine când vezi lumină...

Cu inima strânsă de îngrijorare, şi simţindu-se pierdută şi departe de casă, Piersicuţa găsi un zid suficient de zgrunţuros şi scoase un chibrit din traista ei improvizată. Capătul roşu pocni şi se aprinse. Piersicuţa înălţă chibritul cât de sus putu.

De jur împrejur se vedeau ochi.

Ce-i mai rău? îşi spuse ea, cu trupul împietrit de spaimă. Că văd ochii? Sau că o să ştiu că sunt acolo şi atunci când chibritul se va stinge ?

— Şi nu mai am decât două chibrituri, murmură ea.

Ochii se retraseră în umbră, fără niciun zgomot. Cum pot fi şobolanii atât de nemişcaţi şi de tăcuţi? se întrebă ea.

— Ceva nu e în regulă, spuse Fasole Periculoasă.

— Da.

— E ceva aici, spuse el. Am mirosit-o la acel *keekee* pe care l-au găsit în capcană. E un fel de teroare. O simt şi la tine.

— Da, spuse Piersicuţa.

— Poţi să vezi ce ar trebui să facem? spuse Fasole Periculoasă.

— Da.

Ochii din faţa ei dispăruseră, dar Piersicuţa îi vedea în dreapta şi în stânga ei.

— Ce putem face? spuse Fasole Periculoasă.

Piersicuţa înghiţi cu un nod în gât.

— Am putea să ne dorim să avem mai multe chibrituri, spuse ea.

Şi în întunericul din spatele ochilor lor, o voce spuse: *Şi astfel, în disperarea voastră, aţi venit, în cele din urmă, la mine....*

Lumina are un miros.

În pivniţele umede şi reci mirosul înţepător de sulf al chibritului pluti asemenea unei păsări galbene, ridicându-se pe curenţii de aer, pătrunzând prin crăpături. Era un miros tăios şi acru care spinteca precum un cuţit duhoarea stătută din adâncurile pământului.

Îi umplu nările lui Sardele, care întoarse capul.

— Chibrituri, boss! spuse el.

— Ia-o într-acolo! ordonă Negrumat.

— E prin încăperea cu cuşti, boss! îl avertiză Sardele.

— Şi ce-i cu asta?

— Ţi-aduci aminte ce s-a întâmplat data trecută, boss?

Negrumat se uită la plutonul său. Nu era ceea ce îşi putea dori. Şobolanii încă mai apăreau din locurile unde se ascunseseră, iar unii dintre ei – şobolani buni şi înţelepţi – nimeriseră în capcane şi otrăvuri în panica lor. Dar el îi alesese pe cei mai buni din câţi avusese la îndemână. Erau acolo câţiva dintre cei mai bătrâni şi cu experienţă, ca Însaramură şi Sardele, dar cei mai mulţi erau tineri. Poate că asta nu era chiar rău, îşi spuse el. Cei mai bătrâni erau cei care se speriau mai tare. Nu fuseseră obişnuiţi să gândească.

— Bine, spuse el. Acum, nu ştim ce-o să..., începu el şi în acea clipă îl văzu pe Sardele, care clătina uşor din cap.

Oh, da. Şefii nu au voie să nu ştie. Se uită lung la feţele tinere şi îngrijorate, trase aer adânc în piept şi reluă.

— Acolo e ceva nou, începu iarăşi, şi brusc ştiu ce trebuia să spună. Ceva ce nimeni n-a mai văzut vreodată până acum. Ceva tare. Ceva puternic.

Şobolanii aproape că se ghemuiseră de frică, cu excepţia Nutritivei, care îl privea pe Negrumat cu ochi strălucitori.

— Ceva înspăimântător. Ceva nou. Ceva neaşteptat, continuă Negrumat, aplecându-se în faţă. Şi apoi sunteţi *voi.* Voi toţi. Şobolani cu creiere. Şobolani care pot gândi. Şobolani care nu întorc spatele şi fug. Şobolani cărora nu le e frică de întuneric, nici de foc, nici de zgomote, nici de capcane sau de otravă. Nimic nu poate opri nişte şobolani ca voi, nu-i aşa? Acum cuvintele lui Negrumat se revărsau năvalnic. Aţi auzit despre Pădurea Întunecată din Carte, nu? Ei bine, acum *noi* suntem în Pădurea Întunecată. Acolo mai este ceva. Ceva teribil. Care se ascunde în spatele fricii voastre. Crede că vă poate opri, dar *se înşală.* O să-l găsim şi o să-l scoatem din ascunzişul lui şi o să-l facem să-şi dorească să nu se fi *născut* vreodată! Iar dacă murim.... ei bine – şi îi văzu uitându-se cu toţii, ca o uriaşă pereche de ochi, la rana lividă de pe pieptul lui – moartea nu e chiar atât de rea. Să vă spun despre Şobolanul Oaselor? El îi aşteaptă pe cei care se sperie şi o iau la fugă, care se ascund, care şovăie. Dar dacă te uiţi drept în ochii lui o să dea din cap către tine şi o să treacă mai departe.

Acum le putea mirosi agitaţia şi nerăbdarea. În lumea din spatele ochilor lor erau cei mai curajoşi şobolani din câţi existau pe lumea asta. Acum trebuia să fixeze acolo acest gând.

Fără să-şi dea seama, îşi atinse rana. Nu se vindeca prea bine, încă mai sângera, şi avea să rămână o cicatrice uriaşă. Îşi ridică mâna, pătată de propriul său sânge, şi brusc îi veni ideea.

Păşi de-a lungul şirului de şobolani şi îl atinse pe fiecare deasupra ochilor, lăsând un semn roşu acolo.

— Iar după aceea, continuă el cu o voce calmă, toţi vor spune: „S-au dus acolo, şi au făcut ce trebuiau să facă, şi s-

au întors din Pădurea Întunecată, şi aşa se recunosc între ei.”

Se uită peste capetele lor către Sardele, care îşi ridică pălăria. Asta rupse vraja. Şobolanii începură să respire din nou. Dar ceva din magia aceea rămăsese, în strălucirea unui ochi sau în zvâcnirea unei cozi.

— Gata să mori pentru Clan, Sardele? strigă Negrumat.

— Nu, boss! Gata să ucid!

— Bun, spuse Negrumat. Să mergem. Noi *iubim* Pădurea Întunecată! Ea ne aparţine!

***

Mirosul luminii pluti prin tuneluri şi ajunse până la Maurice, care îl adulmecă. Piersicuţa! Era înnebunită după lumină. Era mai mult sau mai puţin tot ceea ce Fasole Periculoasă putea vedea. Ea avea întotdeauna la ea câteva chibrituri. O nebunie! Făpturi care trăiau în întuneric, cu chibrituri la ele! Ei, sigur că nu era o *nebunie* dacă te gândeai mai bine, dar chiar şi aşa...

Şobolanii din spatele lui îl împingeau în acea direcţie. Cineva se joacă cu mine, îşi spuse el. Trimis ca la ping-pong dintr-o labă într-alta, pentru ca Păianjen să mă audă ţipând.

Auzi în cap vocea lui Păianjen: *Şi astfel, în disperarea ta, ai venit, în cele din urmă, la mine...*

Iar cu urechile, auzi, departe şi stins, vocea lui Fasole Periculoasă:

— Cine eşti?

Sunt Marele Şobolan care Trăieşte în Adâncuri.

— Da? Chiar aşa? M-am gândit... mult la tine.

În zid era o deschizătură şi, dincolo de ea, se vedea strălucirea unui chibrit aprins. Simţind presiunea şobolanilor în spatele lui, Maurice se strecură înăuntru.

Peste tot erau şobolani *mari,* pe podea, pe cutii, agăţaţi de perete. Iar în mijloc, un cerc de lumină de la un chibrit pe jumătate ars ţinut în sus de o Piersicuţa care tremura.

Fasole Periculoasă stătea la mică distanţă în faţa ei, uitându-se la o grămadă de cutii şi saci.

Piersicuţa se răsuci. Mişcarea făcu flacăra chibritului să se mărească şi să pâlpâie. Şobolanii care se aflau mai aproape de ea zvâcniră în spate, ca un val care se retrage.

— Maurice? spuse ea.

Pisica nu se va mişca, spuse vocea lui Păianjen.

Maurice încercă să facă un pas, dar labele lui nu voiau să-l asculte.

Stai pe loc, PISICĂ. Sau o să le ordon plămânilor tăi să se oprească. Vedeţi, micii mei şobolani? Chiar şi o pisică mă ascultă!

— Da. Văd că ai o putere, spuse Fasole Periculoasă, un punct mărunt în cercul de lumină.

Şobolan deştept. Te-am auzit vorbind cu ceilalţi. Tu înţelegi adevărul. Tu ştii că înfruntând întunericul devenim puternici. Tu ştii despre întunericul din faţa noastră şi întunericul din spatele ochilor. Tu ştii că dacă nu cooperăm, murim. Vrei să... COOPEREZI?

— Să cooperezi? spuse Maurice, şi nasul i se încreţi. Ca toţi şobolanii ăştia pe care îi simt aici? Ei miros... a şobolani puternici şi proşti.

Dar cei puternici rămân în viaţă, spuse vocea lui Păianjen. *Ei se feresc de vânătorii de şobolani şi scapă din cuşti muşcând în dreapta şi-n stânga. Şi, la fel ca şi tine, sunt chemaţi la mine. Cât despre minţile lor..., eu pot gândi pentru toţi.*

— Eu, din păcate, nu sunt puternic, spuse prudent Fasole Periculoasă.

Tu ai o minte interesantă. Şi tu îţi doreşti dominarea şobolanilor.

— Dominarea? spuse Fasole Periculoasă. Chiar aşa?

Probabil că ai înţeles deja că există în lumea asta o specie care fură şi omoară şi răspândeşte boala şi distruge tot ceea ce nu poate folosi, spuse vocea lui Păianjen.

— Da, răspunse Fasole Periculoasă. Răspunsul e uşor. Se numeşte specia umană.

Bravo. Îi vezi pe şobolanii mei cei grozavi? În câteva ore idiotul ăla de fluieraş o să vină şi o să cânte la prostul ăla de fluier al lui şi, da, şobolanii mei or să o ia la fugă după el afară din oraş. Ştii cum omoară un fluieraş şobolanii?

— Nu.

Îi duce la rău unde... mă asculţi?... unde se îneacă toţii

— Dar şobolanii pot foarte bine să înoate! spuse Fasole Periculoasă.

Da! Să nu ai niciodată încredere într-un vânător de şobolani! Întotdeauna îşi mai lasă ceva de făcut pentru a doua zi! Dar oamenilor le place să creadă în poveşti! Preferă să creadă în poveşti decât în realitate! Dar noi, noi suntem ŞOBOLANI! Şi şobolanii mei or să înoate, crede-mă. Şobolani mari, şobolani diferiţi, şobolani supravieţuitori, şobolani în care se află o parte din mintea mea. Şi ei se vor răspândi din oraş în oraş şi apoi o să fie un prăpăd cum oamenii nici nu-şi pot închipui! O să le plătim de o mie de ori pentru fiecare capcană pe care au pus-o! Oamenii au torturat şi au otrăvit şi au omorât, şi toate astea au prins formă în mine şi va fi RĂZBUNARE.

— Au prins formă în tine. Da, cred că încep să înţeleg, spuse Fasole Periculoasă.

Se auzi un fâsâit şi o lumină pâlpâi în spatele lui. Piersicuţa aprinsese cel de-al doilea chibrit de la flacăra tremurătoare, gata să se stingă, a primului chibrit. Cercul de şobolani, care se strânsese pe furiş în jurul celor doi, se retrase din nou.

Încă două chibrituri, spuse Păianjen. *Şi apoi, într-un fel sau altul, micuţule şobolan, eşti al meu.*

— Vreau să văd cu cine vorbesc, spuse pe un ton hotărât Fasole Periculoasă.

Eşti orb, şobolanule mic şi alb. Prin ochii tăi rozalii nu văd decât ceaţă.

— Ochii mei văd mai mult decât crezi, răspunse Fasole Periculoasă. Şi dacă tu eşti, aşa cum spui, Marele Şobolan, atunci arată-te. A mirosi înseamnă a crede.

Se auzi o fojgăială şi Păianjen apăru din umbre.

Lui Maurice i se păru că arată ca un mănunchi de şobolani, şobolani care treceau cu paşi mărunţi peste cutii, dar care pluteau de fapt, ca şi cum toate picioarele erau comandate de o singură făptură. Pe când se târa în lumină, peste un sac, văzu că toate cozile erau legate într-un nod mare şi urât. Şi toţi şobolanii erau orbi. Pe când vocea lui Păianjen bubuia în capul lui, cei opt şobolani se dădură înapoi şi traseră de nod.

Acum spune-mi adevărul, şobolanule alb. Mă vezi? Vino mai aproape! Da, mă vezi, prin ceaţa din ochii tăi. Mă vezi. Oamenii m-au făcut ca să se distreze. Leagă cozile şobolanilor şi se uită la ei cum se zbat! Dar eu nu m-am zbătut. Împreună suntem puternici! O singură minte e tot atât de puternică precum o singură minte, iar două minţi sunt la fel de puternice ca două minţi, dar trei minţi sunt patru minţi, iar patru minţi sunt opt minţi, şi opt minţi... sunt o singură minte, o minte mai puternică decât opt. În curând va veni vremea mea. Proştii de oameni îi pun pe şobolani să se lupte între ei şi cei mai puternici rămân în viaţă, şi pe urmă ei luptă, şi cei mai puternici dintre cei puternici rămân în viaţă... şi curând cuştile se vor deschide, şi oamenii vor cunoaşte înţelesul cuvântului „molimă”! Vezi pisica aia proastă? Ar vrea să sară, dar eu o ţin atât de uşor pe loc. Nicio minte nu mă poate înfrânge. Mintea ta este asemănătoare cu a mea, care gândeşte pentru mulţi şobolani, nu doar unul. Noi vrem aceleaşi lucruri. Noi avem planuri. Vrem triumful şobolanilor. Vino alături de noi. Împreună vom fi... PUTERNICI.

Urmă o lungă tăcere. Era, îşi spuse Maurice, prea lungă. Apoi:

— Da, oferta ta este... interesantă, spuse Fasole Periculoasă.

Se auzi un strigăt gâtuit dinspre Piersicuţa, dar Fasole Periculoasă urmă, cu o voce subţirică:

— Într-adevăr, lumea este mare şi periculoasă. Iar noi suntem slabi, şi eu sunt obosit. Împreună putem fi puternici.

Chiar aşa!

— Dar spune-mi, te rog, ce se-ntâmplă cu cei care *nu sunt* puternici?

Cei slabi sunt hrană. Aşa a fost întotdeauna!

— Ah, spuse Fasole Periculoasă. Aşa a fost întotdeauna. Lucrurile devin mai limpezi.

— Nu-l asculta! şopti Piersicuţa. Îţi tulbură mintea!

— Nu, mintea mea funcţionează perfect, mulţumesc, spuse Fasole Periculoasă, pe acelaşi ton calm. Da, propunerea e tentantă. Şi am conduce împreună lumea şobolanilor, nu?

Am... coopera.

Iar Maurice, de pe tuşă, îşi spuse: Mda, chiar aşa. *Tu* cooperezi, *ei* conduc. Cu siguranţă nu poţi să te laşi păcălit!

Dar Fasole Periculoasă spuse:

— Să cooperăm. Da. Şi împreună am duce împotriva oamenilor un război de necrezut. Tentant. Foarte tentant. Desigur, milioane de şobolani ar muri....

Ei mor oricum.

— Mmm, da. Da. Da, e adevărat. Dar şobolanul ăsta de aici, spuse Fasole Periculoasă, fluturând brusc o labă către unul dintre şobolanii cei mari care era hipnotizat de flacăra chibritului, poţi să-mi spui ce gândeşte *el* despre toate astea?

Păianjen păru surprins.

Ce gândeşte? De ce-ar gândi ceva? E doar un şobolan!

— Ah, spuse Fasole Periculoasă. Ce limpede e totul acum. Dar n-o să meargă.

N-o să meargă?

Fasole Periculoasă îşi înălţă capul.

— Pentru că, vezi tu, tu doar gândeşti în locul multor şobolani, spuse el. Dar nu gândeşti în *folosul* lor. Şi nici nu eşti, în ciuda a tot ceea ce spui, Marele Şobolan. Fiecare cuvânt pe care-i rosteşti e o minciună. Dacă există cu adevărat un Mare Şobolan, şi eu sper că există, el nu ar vorbi despre război şi moarte. Ar fi alcătuit din cele mai bune lucruri din noi, nu din ce-i mai rău în noi. Nu, n-o să vin alături de tine, mincinosule din întuneric. Prefer felul

nostru de a fi. Da, uneori suntem proşti şi slabi. Dar împreună *suntem* puternici. Ai planuri pentru şobolani? Ei bine, *eu* am pentru ei visuri.

Păianjen se dădu înapoi, tremurând. Vocea strigă plină de furie în mintea lui Maurice.

Oh, aşadar crezi că tu eşti un şobolan bun? Dar un şobolan bun e un şobolan care fură cel mai mult! Tu crezi că un şobolan bun e un şobolan cu jiletcă, o făptură omenească măruntă cu blană! Oh, da, ştiu totul despre cartea aia caraghioasă, atât de caraghioasă! Trădătorule! Trădător al şobolanilor! Nu vrei să-mi simţi... DUREREA?

Maurice o simţi. Era ca o văpaie de aer încins, care îi lăsă capul plin de aburi. Recunoscu senzaţia. Aşa se simţise de multe ori înainte să fie Schimbat. Aşa se simţise de multe ori înainte să devină Maurice. Fusese doar o pisică. O pisică isteaţă, dar nimic mai mult decât o simplă pisică.

Mă sfidezi? ţipă Păianjen la silueta aplecată a lui Fasole Periculoasă. *Când eu sunt tot ceea ce e cu adevărat ŞOBOLAN? Eu sunt murdărie şi întuneric! Eu sunt zgomotul de sub duşumele, fojgăiala din pereţi! Eu sunt ceea ce strică şi fură! Eu sunt esenţa a tot ceea ce tu negi! Eu sunt propriul tău eu! O SĂ MI TE SUPUI?*

— Niciodată, spuse Fasole Periculoasă. Tu nu eşti decât umbre.

Simte-mi DUREREA!

Maurice era mai mult decât o simplă pisică, şi ştia asta. Ştia că lumea era uriaşă şi complicată şi însemna mult mai mult decât să te întrebi dacă următoarea masă avea să fie alcătuită din gândaci sau din copane de pui. Lumea era uriaşă şi grea şi plină de lucruri uimitoare şi...

...flacăra încinsă a acelei voci îngrozitoare îi ardea din nou mintea. Amintirile se desfăceau şi se încolăceau în întuneric. Toate celelalte voci subţirele, nu vocea îngrozitoare, ci vocile lui Maurice, cele care îl necăjeau şi se certau între ele şi îi spuneau că greşeşte sau că ar putea fi mai bun, toate deveneau din ce în ce mai stinse...

Iar Fasole Periculoasă stătea tot acolo, mic şi şovăielnic, cu privirile aţintite în întuneric.

— Da, spuse Fasole Periculoasă. Simt durerea.

Nu eşti decât un şobolan. Un şobolan mărunt. Iar eu sunt chiar SUFLETUL şobolănimii. Recunoaşte-o, şobolan mic şi orb.

Fasole Periculoasă se clătină, şi Maurice îl auzi spunând:

— Nu, nu vreau să recunosc asta. Şi nu sunt atât de orb încât să nu văd întunericul.

Maurice adulmecă, şi îşi dădu seama că Fasole Periculoasă făcuse pe el de frică. Dar chiar şi aşa micul şobolan nu se mişcă.

Oh, da, şopti Păianjen. *Şi poţi stăpâni întunericul, da? Asta i-ai spus unui şobolan mic. Poţi învăţa să stăpâneşti întunericul.*

— Sunt un şobolan, şopti Fasole Periculoasă. Dar nu sunt vermină.

VERMINĂ?

— Odată eram doar nişte făpturi care chiţăiau în pădure, spuse Fasole Periculoasă. Apoi oamenii au construit hambare şi cămări pline cu mâncare. Sigur că am luat ce-am putut. Şi aşa ne-au zis vermină, şi ne-au prins în capcane şi ne-au umplut de otravă, iar din ticăloşia asta, într-un fel oarecare, ai apărut tu. Dar tu nu eşti un răspuns. Eşti doar un alt lucru rău pe care l-au făcut oamenii. Tu nu le oferi şobolanilor altceva decât mai multă suferinţă. Tu ai o putere care te ajută să intri în mintea persoanelor atunci când sunt obosite sau proaste sau supărate. Iar acum eşti în mintea mea.

Da. Oh, da!

— Şi totuşi eu stau aici, continuă Fasole Periculoasă. Acum că te-am mirosit, te pot înfrunta. Chiar dacă trupul meu tremură, pot să stau departe de tine. Te simt alergând în capul meu, dar acum toate uşile sunt închise pentru tine. Pot stăpâni întunericul dinăuntru, unde se află de fapt toată întunecimea. Tu mi-ai arătat că sunt mai mult decât

un simplu şobolan. Dacă *nu* sunt mai mult decât un şobolan oarecare, atunci nu sunt nimic.

Multele capete ale lui Păianjen se agitară în toate direcţiile. Acum mintea lui Maurice nu era în stare să gândească prea mult, dar i se păru că regele şobolanilor încerca să ajungă la o concluzie.

Răspunsul lui veni ca un răget:

ATUNCI NU FI NIMIC!

***

Keith clipi mărunt. Mâna lui era pe zăvorul uneia dintre cuştile cu şobolani.

Şobolanii îl priveau. Toţi stăteau la fel, toţi îi urmăreau degetele. Sute de şobolani. Toţi păreau... înfometaţi.

— Ai auzit ceva? întrebă Maliţia.

Keith îşi trase cu mare grijă mâna şi făcu doi paşi în spate.

— De ce le dăm drumul? spuse el. A fost ca şi cum am... visat.

— Nu ştiu. Tu eşti băiatul cu şobolani.

— Dar am fost *amândoi* de acord să le dăm drumul.

— Eu... a fost ca şi când... am simţit că...

— Regii şobolanilor pot vorbi oamenilor, nu-i aşa? spuse Keith. Oare ne-a vorbit şi nouă?

— Dar asta e viaţă reală, spuse Maliţia.

— Credeam că e o aventură, răspunse Keith.

— La naiba! Am uitat, spuse Maliţia. Ce fac?

Era aproape ca şi cum şobolanii se topeau. Nu mai erau nişte statui ridicate în două labe, privind atente. Printre ei se răspândea din nou ceva asemănător cu panica.

Apoi alţi şobolani se revărsară din pereţi, alergând înnebuniţi pe podea. Erau mult mai mari decât cei din cuşti. Unul dintre ei îl muşcă de gleznă pe Keith, care îl azvârli cât colo cu o lovitură de picior.

— Încearcă să calci pe ei, dar ai grijă să nu cazi, indiferent ce faci! spuse el. Nu sunt *deloc* prietenoşi!

— Să *calc* pe ei? spuse Maliţia. Pfui!

— Vrei să spui că n-ai nimic în sacul tău cu care să lupţi împotriva lor? Ăsta e bârlogul unor vânători de şobolani! Ai acolo o mulţime de chestii pentru piraţi şi bandiţi şi tâlhari!

— Da, dar n-a existat niciodată o carte despre o aventură în pivniţa unui vânător de şobolani! strigă Maliţia. Au! Am unul pe gât! Am unul pe gât! Şi-ncă unul! Se aplecă disperată ca să se scuture de şobolani şi se dădu înapoi când un altul îi sări în faţă.

Keith o apucă de mână.

— Să *nu* cazi! Or să înnebunească dacă te văd pe jos! Încearcă să ajungi la uşă!

— Se mişcă atât de repede! gâfâi Maliţia. Acum e unul în *părul* meu....

— Nu te mişca, femelă proastă! spuse o voce în urechea ei. Nu te mişca, sau o să te *muşc!*

Se auzi o zgrepţănare de gheare, un foşnet, şi un şobolan căzu prin faţa ochilor ei. Apoi un altul căzu cu zgomot pe umărul ei şi alunecă jos.

— Aşa! spuse vocea de la ceafa Maliţiei. Acum *nu* te mişca, *nu* călca pe nimeni şi stai deoparte!

— Ce-a fost *asta?* şopti ea, simţind ceva care alunecă pe fusta ei.

— Cred că a fost cea căreia i se spune Economiisubstanţiale, spuse Keith. Iată Clanul!

Alţi şobolani apărură în încăpere, dar aceştia se mişcau într-un mod diferit. Stăteau împreună şi se desfăcură într-o linie care înainta încet. Când un şobolan inamic o ataca, linia se închidea asupra lui repede, ca un pumn care se strânge, iar când se deschidea din nou, şobolanul era mort.

Doar când şobolanii rămaşi în viaţă mirosiră teroarea tovarăşilor lor şi încercară să scape din încăpere, linia de atac se rupse, şi se transformă în perechi de şobolani care, plini de îndârjire, îi fugăriră unul după altul pe inamicii care alergau înnebuniţi în toate părţile şi îi puseră la pământ cu o muşcătură.

Şi la câteva minute de la începerea lui, războiul luă sfârşit. Chiţăielile celor câţiva norocoşi care scăpaseră se stinseră în ziduri.

Un strigăt aspru de victorie se ridică din mijlocul Clanului, un strigăt care spunea: „Sunt încă în viaţă! După toată lupta!”

— Negrumat? spuse Keith. Ce ai păţit?

Negrumat se ridică pe labele din spate şi arătă spre uşa de la capătul pivniţei.

— Dacă vrei să fii de ajutor, deschide uşa aia! strigă el. Deschide-o!

Apoi se năpusti într-un canal, iar restul plutonului îl urmă. Unul dintre ei se îndepărtă bătând step.

Capitolul 11

Şi îl găsi pe Domnul Urechilă încurcat în mărăciniş, cu haina lui albastră toată sfâşiată.

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Regele şobolanilor se dezlănţui.

Şobolanii care priveau îşi cuprinseră capetele în mâini, Piersicuţa ţipă ascuţit şi făcu un pas şovăitor înapoi, iar ultimul chibrit care pâlpâia îi zbură din mână. Dar ceva din Maurice supravieţui acelui urlet plin de furie, acelei *furtuni* din minte. O parte micuţă ascunsă în spatele unei bucăţele din creierul lui şi ghemuită de frică la fel ca restul fiinţei lui Maurice zbură de acolo. Gândurile se dezghiocară şi dispărură în vârtej. S-a terminat cu vorbitul, cu întrebările, cu lumea văzută ca un ceva acolo *afară...* Mintea lui se desfăcu în straturi care dispăreau pe când vârtejul lua cu el tot ceea ce Maurice socotise a fi *eu,* lăsând în urmă doar creierul unei pisici. O pisică deş-teaptă, şi totuşi... doar o pisică.

Nimic altceva decât o pisică. Înapoi în junglă şi în peşteră, colţii şi ghearele...

Doar o pisică.

Şi poţi să fii sigur că o pisică va fi întotdeauna o pisică.

Pisica clipi. Era surprinsă şi furioasă. Urechile i se lipiră de cap. Ochii îi scânteiară verzui.

Nu putea gândi. Nu gândea. Acum instinctul era cel care o punea în mişcare, ceva ce opera la nivelul adânc al sângelui ce clocotea.

Era o pisică şi acolo în faţa ei se afla un obiect care se mişca şi chiţăia, iar ceea ce le fac pisicile obiectelor care se mişcă şi chiţăie este aceasta: *ţâşnesc...*

Regele şobolanilor se luptă. Dinţii se repeziră la pisică; pisica se îngrămădi printre şobolanii care se băteau, şi mieună furioasă pe când se rostogolea pe podea. Apărură alţi şobolani, şobolani care puteau omorî un câine..., dar

acum, doar pentru câteva clipe, pisica asta ar fi pus la pământ şi un lup.

Nu văzu flacăra ce pocni atunci când chibritul scăpat pe jos aprinse nişte paie. Nu băgă de seamă cum ceilalţi şobolani rupseră rândurile şi o luară la fugă. Nu dădu nicio atenţie fumului care devenea tot mai gros.

Tot ce voia să facă era să *omoare.*

Un râu întunecat, în adâncul fiinţei ei, fusese zăgăzuit luni în şir. Stătuse prea mult timp neputincioasă şi clocotind de furie pe când o mulţime de făpturi mici şi chiţăitoare alergau în jurul ei. Tânjise să sară şi să muşte şi să omoare. Tânjise să fie o *pisică adevărată.* Iar acum pisica se eliberase, şi atâta dorinţă de luptă şi ură şi răutate ancestrală curgeau prin venele lui Maurice, încât îi turnau oţel în gheare.

Şi pe când pisica se rostogolea şi se lupta şi muşca, o voce micuţă în spatele creierului său mic, ghemuită de frică, ultima bucăţică din el care mai era Maurice şi nu un nebun însetat de sânge, spunea:

— Acum! Muşcă *aici!*

Dinţii şi ghearele se strânseră pe un cocoloş făcut din opt cozi înnodate, şi îl rupseră în bucăţi.

Acea micuţă parte din ceea ce fusese odată *eul* lui Maurice auzi un gând zburând pe lângă ea.

Nuuuu... uuu... uu...u...

Apoi se stinse, şi încăperea era plină de şobolani, doar şobolani, nimic altceva decât şobolani, care se zbăteau să fugă din calea unei pisici furioase, însetate de sânge, care scuipa şi mârâia, care începea să înveţe din nou ce înseamnă să fii pisică. Rupse cu ghearele, muşcă, sfâşie, şi sări, şi apoi se întoarse şi văzu un şobolan mic şi alb care rămăsese nemişcat în tot timpul luptei. Îşi coborî ghearele...

Fasole Periculoasă ţipă.

— *Maurice!*

***

Uşa zăngăni, şi din nou zăngăni atunci când gheata lui Keith lovi pentru a doua oară broasca. La a treia lovitură lemnul se sparse şi uşa se deschise.

La capătul îndepărtat al pivniţei se vedea un zid de foc. Flăcările erau întunecate şi urâte, iar fumul des. Clanul se cocoţă înăuntru prin grătar şi şobolanii se răspândiră pe cele două laturi ale încăperii şi se uitară la flăcări.

— Oh, nu! Haide, sunt nişte găleţi alături! spuse Keith.

— Dar..., începu Maliţia.

— *Noi* trebuie să facem asta! Repede! Asta e o treabă pentru oameni!

Flăcările sfârâiau şi pocneau. Peste tot, în foc sau pe podea lângă flăcări, zăceau şobolani morţi. Din loc în loc erau doar *bucăţele* de şobolani morţi.

— Ce s-a întâmplat aici? întrebă Negrumat.

— Arată ca un război, boss, spuse Sardele, adulmecând aerul.

— Putem să trecem pe lângă el?

— Prea fierbinte, boss. Îmi pare rău, dar... Acolo nu e Piersicuţa?

Era întinsă pe jos lângă foc, murmurând în sinea ei, plină de noroi. Negrumat se ghemui lângă ea. Piersicuţa deschise ochii, şi-i aruncă o privire împăienjenită.

— Te simţi bine, Piersicuţa? Ce s-a întâmplat cu Fasole Periculoasă?

Fără niciun cuvânt, Sardele îl bătu pe Negrumat pe umăr şi arătă în direcţia flăcărilor.

Prin foc se vedea venind o umbră...

Păşea încet printre pereţii de flăcări. Pentru o clipă aerul care tremura o făcu să pară uriaşă, ca un monstru ce se iveşte dintr-o peşteră, apoi deveni... doar o pisică. Din blană i se înălţa fum. Ceea ce nu fumega era acoperit cu noroi uscat. Un ochi era închis. O dâră de sânge se întindea în urma pisicii, care se clătina la fiecare pas.

În bot avea un ghemotoc de blană albă.

Ajunse lângă Negrumat şi trecu mai departe pe lângă el, fără să-i arunce o privire. Mârâia întruna, în surdină.

— Ăla e *Maurice?* spuse Sardele.

— Îl are în bot pe Fasole Periculoasă! strigă Negrumat. Opriţi pisica aia!

Dar Maurice se oprise singur, se răsuci, se întinse cu labele înainte şi se uită cu ochii înceţoşaţi la şobolani.

Apoi lăsă uşor ghemotocul de blană pe podea, îl împinse cu botul o dată sau de două ori, să vadă dacă mişcă. Şi când văzu că ghemotocul rămâne nemişcat, clipi încet. Părea nedumerit, ca şi cum totul era filmat cu încetinitorul. Deschise gura să caşte, şi din gură îi ieşi fum. Apoi puse capul jos, şi muri.

Lumea i se păru lui Maurice plină de acea lumină fantomatică de dinaintea zorilor, destul de clară pentru a vedea conturul obiectelor, dar nu suficient de limpede pentru a desluşi culorile.

Se ridică şi începu să se spele. În jurul lui alergau încet, foarte încet, şobolani şi oameni. Nu îl interesau prea mult. Indiferent ce credeau ei că aveau de făcut, o făceau. Alţii treceau pe lângă el, într-un fel tăcut, ca nişte năluci, şi nu *Maurice.* Asta părea un lucru destul de bun. Iar ochii nu-l dureau şi nici pielea, şi labele lui nu erau rănite, ceea ce era o îmbunătăţire majoră faţă de cum stătuseră lucrurile cu puţin timp în urmă.

De fapt, dacă se gândea mai bine, nu era foarte sigur *ce* se întâmplase cu puţin timp în urmă. Era clar că ceva groaznic de rău. Lângă el zăcea întins ceva de forma lui Maurice, ca o umbră tridimensională. Se uită lung la ea, apoi, când în această lume spectrală, lipsită de sunete, auzi un zgomot, se întoarse.

Lângă zid se vedea o mişcare. O siluetă măruntă se îndrepta cu paşi mari către o grămăjoară micuţă care era Fasole Periculoasă. Avea dimensiunea unui şobolan, dar era mult mai solid decât ceilalţi şobolani şi, spre deosebire de toţi şobolanii pe care-i văzuse până atunci, purta o robă neagră.

Un şobolan îmbrăcat în haine, îşi spuse el. Dar acesta nu era din cartea cu *Domnul Urechilă.* Din gluga robei se

iţea nasul osos al unei tigve de şobolan. Iar pe umeri ducea o coasă micuţă.

Ceilalţi şobolani şi oamenii care treceau încolo şi-ncoace cu găleţi în mână nu-i dădură nicio atenţie. Unii dintre ei treceau drept prin el. Şobolanul şi Maurice păreau să se afle într-o altă lume, doar a lor.

Este Şobolanul Oaselor, îşi spuse Maurice. Este Marele Chiţăitor Nemilos. A venit după Fasole Periculoasă. După ce am trecut prin atâtea? E imposibil să se *întâmple* aşa ceva! Ţâşni în aer şi ateriză pe Şobolanul Oaselor. Coasa cea micuţă alunecă pe podea.

— Ei bine, jupâne, să te auzim ce spui..., începu Maurice.

CHIŢ!

— Ăăă..., spuse Maurice, când începu să-şi dea seama îngrozit ce făcuse.

O mână îl înşfăcă de ceafă şi îl ridică, mai sus, tot mai sus, şi apoi îl răsuci. Maurice încetă imediat să se mai zbată.

Era ţinut de o altă siluetă, mult mai înaltă, de dimensiuni umane, dar purtând acelaşi soi de robă şi o coasă mult mai mare, şi având o lipsă evidentă de piele pe faţă. De fapt, exista o lipsă considerabilă de faţă pe faţă. Nu erau decât oase.

ÎNCETEAZĂ SĂ-MI ATACI ASOCIATUL, MAURICE, spuse Moartea.

— Dadomnule, Domnule Moarte, să trăiţi! Deîndatădomnule! spuse foarte repede Maurice. Sigurcădadomnule!

NU TE-AM MAI VĂZUT ÎN ULTIMUL TIMP, MAURICE.

— Nu, domnule, spuse Maurice, relaxându-se puţin. Am avut mare grijă, domnule. Am fost foarte atent când am traversat strada, şi toate de genul ăsta, domnule.

ŞI CÂTE ŢI-AU MAI RĂMAS?

— Şase, domnule. Şase. În mod sigur. Foarte sigur şase vieţi, domnule.

Moartea spuse cu o voce surprinsă:

DAR NUMAI LUNA TRECUTĂ CE-AI FOST CĂLCAT DE O CĂRUŢĂ, NU?

— Aia, domnule? De-abia m-a atins, domnule. Am scăpat doar c-o zgârietură uşoară, domnule.

EXACT!

— Oh.

ASTA ÎNSEAMNĂ CINCI VIEŢI, MAURICE. PÂNĂ LA AVENTURA DE AZI. AI ÎNCEPUT CU NOUĂ.

— Corect, domnule. Foarte corect. Maurice înghiţi cu greu şi-şi spuse: Ei bine, merită o încercare. Şi continuă: Aşa că hai să zicem că mi-au mai rămas trei, da?

TREI? AVEAM DE GÂND SĂ-ŢI IAU DOAR UNA. NU POŢI SĂ PIERZI MAI MULT DE-O SINGURĂ VIAŢĂ ODATĂ, CHIAR DACĂ EŞTI PISICĂ. ASTA ÎŢI MAI LASĂ PATRU, MAURICE.

— Şi eu zic să-mi iei două, domnule, spuse repede Maurice. Două dintr-ale mele, şi suntem chit, ce zici?

Moartea şi Maurice se uitară la trupul abia văzut, cu contururile neclare, al lui Fasole Periculoasă. Era înconjurat de alţi şobolani, care îl ridicau.

EŞTI SIGUR? spuse Moartea. ÎN FOND, NU-I DECÂT UN ŞOBOLAN.

— Da, domnule. Dar aici totul devine complicat.

NU POŢI SĂ-MI EXPLICI?

— Nu, domnule. Nu ştiu de ce, domnule. În ultimul timp totul a fost puţin cam ciudat, domnule.

ASTA-I CEVA CU TOTUL NEPISICESC PENTRU TINE, MAURICE. SUNT UIMIT.

— Şi eu sunt destul de şocat, domnule. Sper doar să nu afle nimeni, domnule.

Moartea îl coborî pe Maurice pe podea, alături de trupul lui.

NU-MI DAI PREA MULT DE ALES. SUMA ESTE CORECTĂ, CHIAR DACĂ ESTE SURPRINZĂTOARE. AM VENIT PENTRU DOUĂ, ŞI DOUĂ O SĂ LUĂM... TOTALUL SE PĂSTREAZĂ.

— Pot să întreb ceva, domnule?

S-AR PUTEA SĂ NU PRIMEŞTI RĂSPUNS.

— Bănuiesc că nu există o Mare Pisică din Ceruri, nu?

MĂ UIMEŞTI, MAURICE. SIGUR CA NU EXISTA DIVINITĂŢI PISICEŞTI. ASTA AR ÎNSEMNA PREA MULTA... MUNCĂ.

Maurice dădu din cap în semn de aprobare. Unul dintre lucrurile bune atunci când eşti pisică, în afară de vieţile în plus, e că teologia este mult mai simplă.

— O să uit tot ce s-a întâmplat acum, nu-i aşa, domnule ? spuse el. Ar fi mult prea stânjenitor.

SIGUR CA DA, MAURICE...

— Maurice?

Lumea îşi recăpătă culorile, şi îl văzu pe Keith mângâindu-l. Fiecare bucăţică din Maurice îl durea sau îl înţepa. Cum putea să doară blana? Labele îi ţipau chinuite, un ochi i se părea că e o bucată de gheaţă, iar plămânii îi ardeau.

— Credeam că ai murit! spuse Keith. Maliţia voia să te îngroape în capătul îndepărtat al grădinii ei! Zicea că are şi un văl negru.

— Cum, în traista ei de aventuri?

— Sigur, spuse Maliţia. Dacă ajungeam pe o plută într-un râu plin cu peşti carnivori...

— Mda, bine, mulţumesc, gemu Maurice.

Aerul mirosea a lemn ars şi a vapori care duhneau.

— Te simţi bine? spuse Keith, încă îngrijorat. Eşti o pisică neagră foarte norocoasă!

— Ha ha, da, ha ha, spuse Maurice posomorât. Se ridică încet, cu greutate. Şobolanul cel mic e OK? spuse el, încercând să se uite în jur.

— Părea că s-a zis cu el, ca şi cu tine, dar când au încercat să-l mişte a început să tuşească şi să scuipe afară noroi. Nu e prea bine, dar începe să fie mai bine.

— Totul e bine când se termină..., începu Maurice, apoi făcu o strâmbătură. Nu pot să-mi răsucesc capul, spuse el.

— Pentru că eşti plin de muşcături de şobolan.

— Cum arată coada?

— Oh, grozav. E aproape toată la locul ei.

— Splendid. Aşadar, totu-i bine când se termină cu bine. Aventura a luat sfârşit, e timpul să ne bem ceaiul şi să ne mâncăm brioşele cu cremă, cum zice fata.

— Nu, spuse Keith. Mai e fluieraşul.

— N-ar putea pur şi simplu să-i dea un dolar pentru toată oboseala lui şi să-i zică să plece?

— Asta nu se poate cu Fluieraşul de Şobolani, spuse Keith. Nu poţi să-i spui aşa ceva unui Fluieraş de Şobolani.

— E un tip nesuferit, nu?

— Nu ştiu. Aşa pare. Dar avem un plan.

Maurice gemu.

— *Voi* aveţi un plan? spuse el. Voi l-aţi făcut?

— Eu şi Negrumat şi Maliţia.

— Povesteşte-mi despre minunatul vostru plan, oftă Maurice.

— O să-i lăsăm pe toţi *keekee* închişi în cuşti şi niciun şobolan nu va ieşi să-l urmeze pe fluieraş. Aşa o să pară cam prostănac, nu? spuse Maliţia.

— *Ăsta* e? Ăsta e planul vostru?

— Nu crezi că o să funcţioneze? întrebă Keith. Maliţia spune că o să fie atât de ruşinat încât o să plece.

— Nu prea te pricepi la oameni, nu-i aşa? oftă Maurice.

— Ce? Şi eu sunt om! spuse Maliţia.

— Şi ce-i cu asta? *Pisicile* ştiu totul despre oameni. Trebuie să ştim. Nimeni altcineva nu poate deschide dulapurile. Ştiţi, până şi regele şobolanilor avea un plan mai bun decât ăsta. Un plan bun nu e unul în care cineva câştigă, e cel în care nimeni nu crede că a *pierdut.* Înţelegeţi? *Asta* trebuie să faceţi... nu, nu merge, am avea nevoie de multă vată...

Maliţia îşi răsuci traista cu o privire triumfătoare.

— La drept vorbind, spuse ea, mă gândisem că dacă aş ajunge vreodată prizonieră într-o momeală artificială uriaşă aflată în apă şi ar trebui să astup...

— Acum o să spui că ai la tine o mulţime de vată, nu-i aşa? spuse calm Maurice.

— Da!

— Mare prostie din partea mea să-mi fac griji, nu? spuse Maurice.

Negrumat îşi înfipse sabia în noroi. Şobolanii seniori se strânseră în jurul lui, dar acum ascendentul vârstei nu mai conta aşa de mult. Printre şobolanii mai bătrâni se vedeau şi unii tineri, fiecare având pe cap un semn roşu-închis, şi ei se înghesuiau în faţă.

Toţi vorbeau. Negrumat putea mirosi uşurarea lor atunci când Şobolanul Oaselor trecuse pe lângă ei şi nu întorsese capul...

— Tăcere! strigă el puternic.

Strigătul răsună asemenea unui gong. Toţi ochii roşii se întoarseră către el. Se simţea obosit, nu putea să respire prea bine, şi era plin de sânge şi funingine. O parte din sânge nu era al lui.

— Nu s-a terminat, spuse el.

— Dar tocmai am...

— *Nu s-a terminat!* Negrumat se uită la cercul din jurul lui. Nu am doborât toţi şobolanii ăia mari, adevăraţii luptători, spuse el cu răsuflarea tăiată. Însaramură, ia douăzeci de şobolani şi întoarceţi-vă să ajutaţi la păzirea cuştilor. Economiisubstanţiale şi femelele în vârstă sunt acolo şi or să sfâşie pe oricine le atacă, dar vreau să fiu *sigur.*

Însaramură se uită la el furios.

— Nu văd de ce tu..., începu el.

— *Fă-o!*

Însaramură se ghemui repede, le făcu un semn cu laba şobolanilor din spatele lui şi dispărură imediat cu toţii.

Negrumat îşi îndreptă ochii spre ceilalţi. Pe când privirea lui trecea peste ei, unii se dădeau înapoi, ca şi cum îi ardea o flacără.

— O să formăm plutoane, spuse Negrumat. Toţi membrii Clanului care nu stau de pază se vor împărţi în plutoane. În fiecare, cel puţin un şobolan din Plutonul de Dezactivare a Capcanelor! Luaţi cu voi foc! Iar unii dintre şobolanii tineri vor fi curierii, ca să puteţi păstra legătura

între voi! *Nu* vă apropiaţi de cuşti, bietele creaturi mai pot aştepta! Dar o să străbateţi toate galeriile astea, toate pivniţele astea, toate găurile şi colţurile astea! Iar dacă întâlniţi un şobolan străin şi el se ghemuieşte, luaţi-l prizonier! Dar dacă încearcă să lupte – şi cei mari or să *încerce* să lupte, pentru că asta-i tot ce ştiu – atunci o să-l omorâţi! Îl ardeţi sau îl muşcaţi! Îl omorâţi *de-a binelea!* M-aţi *auzit?*

Urmă un murmur de aprobare.

— Am zis, *m-aţi auzit?*

De data asta răspunsul bubui.

— Bun! Şi o să mergem şi-o să tot mergem, până ce galeriile astea or să fie sigure de la un capăt la altul! Şi pe urmă o luăm de la început! Până ce galeriile astea or să fie *ale noastre!* Pentru că... – Negrumat îşi apucă sabia, dar pentru o clipă se sprijini în ea ca să-şi recapete răsuflarea, iar când vorbi din nou fu aproape în şoaptă – ...pentru că acum suntem în inima Pădurii Întunecate şi am găsit Pădurea Întunecată în inimile noastre, şi... în noaptea asta... noi suntem ceva... înspăimântător. Respiră din nou adânc, iar următoarele lui cuvinte fură auzite doar de şobolanii care se aflau lângă el: Şi nu avem un alt loc unde să mergem.

***

Se crăpase de ziuă. Sergentul Douăpuncte, care reprezenta jumătate din Garda oficială a oraşului (şi cea mai substanţială jumătate) se trezi cu un forăit zgomotos în micuţa încăpere de lângă principalele porţi ale oraşului.

Se îmbrăcă, cu mişcări puţin cam nesigure, şi se spălă pe faţă în chiuveta de piatră, privindu-şi chipul în ciobul de oglindă care atârna pe perete.

Se opri brusc. Se auzi un chiţăit uşor, dar disperat, apoi micul grătar de la scurgerea chiuvetei fu dat deoparte şi un şobolan ieşi de acolo. Era mare şi cenuşiu şi îşi ridică braţul înainte de a sări pe podea.

Cu apa şiroindu-i pe faţă, sergentul Douăpuncte rămase nemişcat, privind cu o uimire prostească alţi trei şobolani mai mici care ţâşniră din ţeava şi începură să-l fugărească. Începu o luptă în mijlocul podelei, dar şobolanii mai mici îl atacară în acelaşi timp, din trei direcţii. Nu părea o luptă, îşi spuse sergentul, ci mai degrabă o execuţie...

În perete exista o gaură veche de şobolani. Doi dintre şobolani apucară victima de coadă şi târâră trupul în gaură şi apoi dispărură. Dar cel de-al treilea şobolan se opri lângă gaură şi se întoarse, înălţându-se pe picioarele din spate.

Sergentul simţi că şobolanul *se uită* lung la el. Nu părea un animal care priveşte un om ca să vadă dacă e periculos. Nu părea speriat, ci doar curios. Avea un soi de pată roşie pe cap.

Şobolanul îl *salută.* Era în mod clar un salut, deşi nu dură decât o clipă. Apoi toţi şobolanii dispărură.

Sergentul se holbă un timp la gaură, cu apa încă picurându-i pe bărbie.

Apoi auzi cântecul. Se ridica din scurgerea chiuvetei şi răsuna cu ecou, ca şi cum venea de departe, cu o voce care cânta şi un cor de voci care-i răspundea:

„Nimicim căţei, fugărim cotoi...”
„Nu există cursă care să ne-oprească!”
„Puricii şi ciuma nu se prind de noi...”
„Ronţăim otravă şi brânză franţuzească!”
„Pune-te cu noi şi-o s-o iei peste bot...”
„În ceai şi cafea otravă o să-ţi turnăm!”
„Aici ne luptăm şi aici vom rămâne de tot...”
„DE-AICI NICIODATĂ N-O SĂ PLECĂM!...”

Cântecul se stinse. Sergentul Douăpuncte clipi nedumerit şi se uită la sticla de bere pe care o băuse cu o seară în urmă. Te simţeai cam singur când stăteai de veghe noaptea. Şi în fond, nimeni n-avea de ce să invadeze Bad Incontra. Nu era nimic de furat aici.

Dar probabil că ar fi mai bine să nu pomenească de chestia asta *nimănui.* Probabil că nici nu se întâmplase. Probabil că fusese doar o sticlă de bere proastă...

Uşa camerei de gardă se deschise şi caporalul Bumb intră.

— 'Neaţa, sergent, începu el. E cumva... ce-ai păţit?

— Nimic, caporal! spuse repede Douăpuncte, ştergându-se pe faţă. N-am văzut absolut nimic ciudat! De ce stai acolo? E timpul să deschidem porţile, caporal!

Paznicii ieşiră afară şi deschiseră larg porţile oraşului, iar lumina soarelui pătrunse înăuntru.

Şi aduse cu ea o umbră prelungă.

O, Doamne, îşi spuse sergentul Douăpuncte. Asta cu siguranţă nu va fi o zi prea bună...

Omul călare trecu pe lângă ei fără să le arunce nicio privire şi se îndreptă către piaţa oraşului. Paznicii îl urmară grăbiţi. Se presupune că oamenii nu trebuie să-i ignore pe cei ce poartă arme.

— Stai pe loc, ce cauţi aici? întrebă caporalul Bumb, dar trebui să alerge într-o parte ca să ţină pasul cu calul.

Călăreţul era îmbrăcat în alb şi negru, ca o coţofană. Nu răspunse, ci doar zâmbi uşor, ca pentru sine.

— În regulă, poate că de fapt n-ai nicio treabă aici, dar nu te costă nimic să ne spui cine eşti, nu? spuse caporalul Bumb, care nu dorea niciun fel de probleme.

Călăreţul se uită în jos spre el, apoi îşi aţinti din nou privirile în faţă.

Sergentul Douăpuncte zări o căruţă micuţă cu coviltir pătrunzând pe porţile oraşului, trasă de un măgar care era dus de hăţuri de un bătrân. El era sergent, îşi spuse Douăpuncte, ceea ce însemna că era plătit mai bine decât un caporal, ceea ce însemna că avea gânduri mai valoroase. Iar acum gândul lui era: nu trebuiau să verifice chiar pe *toată* lumea care intra pe poartă, nu? Mai ales dacă erau ocupaţi. Trebuiau să verifice oameni aleşi la întâmplare. Şi dacă tot voiai să alegi la întâmplare, era o idee bună să alegi la întâmplare un bătrânel care părea suficient de pricăjit şi de bătrân pentru a se speria la

vederea unei uniforme destul de murdare şi cu zale cam ruginite.

— Stai pe loc!

— He, he! Nici nu mă gândesc, zise bătrânul. Ai grijă la măgar, poa' să te muşte cam urât când se supără. Nu că mi-ar păsa.

— Vrei să-ţi arăţi dispreţul faţă de Lege? întrebă aspru sergentul Douăpuncte.

— Ei bine, dom'le, nici nu încerc să-l ascund. Vrei să faci ceva cu chestia asta, vorbeşte cu şefu' meu. E acolo pe cal. Calul ăla *mare.*

Străinul înveşmântat în alb şi negru descălecase lângă fântâna din mijlocul pieţei şi îşi desfăcea desagii prinşi de şa.

— O să mă duc să vorbesc cu el, nu? spuse sergentul.

Când ajunse lângă străin, mergând pe cât de încet îndrăzni, văzu că omul rezemase de fântână o oglinjoară şi începuse să se bărbierească. Lângă el stătea caporalul Bumb şi îl privea. I se dăduse calul ca să-l ţină.

— De ce nu l-ai arestat? îi şopti sergentul caporalului.

— Pentru ce, pentru bărbierire ilegală? Ştii ceva, sergent, fă-o *tu.*

Sergentul Douăpuncte îşi drese glasul. Câţiva membri ai populaţiei oraşului care se treziseră devreme îl urmăreau.

— Ăăă..., ascultă, prietene, sunt sigur că n-ai vrut să..., începu el.

Străinul îşi îndreptă spatele şi le aruncă celor doi paznici o privire care-i făcu să se dea înapoi cu un pas. Întinse mâna şi desfăcu chinga cu care era prins în spatele şeii un sul gros de piele. Îl desfăcu. Caporalul Bumb scoase un fluierat. Pe toată lungimea fâşiei de piele, prinse în curele, se aflau zeci de fluiere, care străluciră în soarele ce se înălţa pe cer.

— Oh, *eşti fluiera...,* începu sergentul, dar omul îşi întoarse din nou privirea către oglindă şi spuse, ca şi cum ar fi vorbit cu chipul reflectat acolo:

— Unde poate să-şi ia cineva micul dejun aici?

— Ah, dacă micul dejun îl vrei, atunci doamna Brânci de la Varza Albastră o să...

— Cârnaţi, spuse fluieraşul, continuând să se bărbierească. Prăjiţi doar pe o parte. Trei. Aici. În zece minute. Unde e primarul?

— Dacă mergi pe strada aia şi o iei pe prima la stânga...

— Adu-l.

— Hei, nu poţi să..., începu sergentul, dar caporalul Bumb îl apucă de braţ şi-l trase deoparte.

— *E fluieraşul!* şopti el. Nu te pui niciodată cu fluieraşul! Nu ştii nimic despre el? Dacă scoate din fluier o anumită notă, îţi cad picioarele!

— Cum, ca la ciumă?

— Se zice că în Porkenscârţ soborul nu l-a plătit şi el a cântat din fluierul lui special şi i-a dus pe toţi copiii sus în munte şi niciodată nu i-a mai văzut nimeni!

— Bun, crezi că o s-o facă şi aici? Oraşul ar fi mult mai liniştit aşa!

— Ha! Ai auzit vreodată de locul ăla din Haţ? L-au chemat să-i scape de o invazie de mimi, şi când n-au vrut să-l plătească, i-a făcut pe toţi paznicii oraşului să danseze până la râu şi apoi s-au înecat!

— Nu! Aşa a făcut? Afurisitul! spuse sergentul Douăpuncte.

— Trei sute de dolari cere, ştiai?

— Trei sute de dolari!

— De-asta nu vor oamenii să plătească, spuse caporalul Bumb.

— Stai puţin, stai puţin... cum poate exista o invazie de mimi?

— Oh, am auzit că a fost groaznic. Oamenii nici nu mai îndrăzneau să iasă din casă.

— Vrei să zici, toate feţele alea albe, care se strecurau peste tot...

— Chiar aşa. Groaznic. Şi totuşi, la noi e şi mai rău. Dis-de-dimineaţă, când m-am trezit, pe măsuţa mea de toaletă era un şobolan care *dansa.* Tip tap tap, tip tap.

— Ciudat, spuse sergentul Douăpuncte, aruncându-i o privire stranie caporalului său.

— Şi fredona *Nu e business ca showbizul.* Asta mi se pare mai mult decât doar „ciudat”!

— Nu, vreau să spun că e ciudat să ai o măsuţă de toaletă. Adică, nici măcar nu eşti însurat.

— Vezi-ţi de treaba ta, sergent.

— Are şi oglindă?

— Hai, sergent. Du-te după cârnaţi, sergent, şi eu mă duc după primar.

— Nu, Bumb. *Tu* te duci după cârnaţi şi *eu* mă duc după primar, pen'că primarul vine pe degeaba, iar doamna Brânci o să vrea bani.

Primarul se trezise deja când sergentul ajunse la el, şi se învârtea prin casă cu un aer îngrijorat. Păru şi mai îngrijorat când îl văzu pe sergent.

— De data asta ce-a mai făcut? spuse el.

— Domnule? spuse paznicul. „Domnule” rostit pe tonul acela însemna „ce vrei să spui?”.

— Maliţia a lipsit toată noaptea de acasă, spuse primarul.

— Credeţi că a păţit ceva, domnule?

— Nu, cred că cineva a păţit-o din cauza ei, omule! Ţi-aduci aminte de luna trecută? Când l-a descoperit pe Misteriosul Călăreţ Fără Cap?

— Ei, trebuie să recunoaşteţi, domnule, că era *chiar* un călăreţ.

— E-adevărat. Dar era şi un bărbat mărunt cu guler foarte înalt. Şi era *şi* perceptorul-şef din Sfanţ, încă mai primesc scrisori oficiale în legătură cu asta! Perceptorii nu se dau de obicei în vânt după domnişoare care le cad în spate din copaci! Şi pe urmă, în septembrie a fost treaba aia cu… cu…

— Misterul Morii de Vânt a Contrabandistului, domnule, spuse sergentul, dându-şi ochii peste cap.

— Care s-a dovedit a fi domnul Pitulice, grefierul oraşului, şi doamna Ciubotă, nevasta cizmarului, care

întâmplător se aflau acolo din pricina interesului lor comun pentru studierea obiceiurilor bufniţelor...

— ...şi domnul Pitulice îşi scosese pantalonii pentru că şi-i rupsese într-un cui, spuse sergentul, fără să-l privească pe primar.

— ...pe care doamna Ciubotă, cu multă amabilitate, îi cârpea, spuse primarul.

— La lumina lunii, adăugă sergentul.

— Întâmplător are ochi foarte buni! spuse răstit primarul. Şi nu merita să fie legată cu un căluş în gură împreună cu domnul Pitulice, care după toată povestea asta s-a căptuşit cu o răceală! Am primit plângeri şi de la el, şi de la ea, *şi* de la doamna Pitulice *şi* de la domnul Ciubotă *şi* de la domnul Pitulice după ce domnul Ciubotă s-a dus la el acasă şi a tăbărât pe el cu un calapod *şi* de la doamna Ciubotă după ce doamna Pitulice i-a spus că e o...

— Ce fel de cal, domnule?

— Cum?

— A tăbărât pe el cu ce fel de cal?

— Un calapod, omule! E un fel de pantof din lemn pe care-i folosesc cizmarii ca să facă pantofi! Dumnezeu ştie ce-a mai făcut de data asta Maliţia!

— Presupun că o să aflaţi când o să auzim zarva, domnule.

— Şi *ce* voiai de la mine, sergent?

— Fluieraşul de şobolani e aici, domnule!

Primarul se albi la faţă.

— *Deja?* spuse el.

— Da, domnule. Se bărbiereşte în fântână.

— Unde e lanţul meu de ceremonie? Şi roba mea de ceremonie? Şi pălăria mea de ceremonie? Repede, omule, ajută-mă!

— Pare să se bărbierească încet, domnule, spuse sergentul, ieşind în fugă din cameră în urma primarului.

— Ştii, în Haţ, primarul l-a lăsat pe fluieraş să aştepte prea mult şi fluieraşul a cântat din fluierul lui şi l-a transformat pe primar într-un *viezure!* spuse primarul

deschizând uşile unui dulap. Ah, uite-le... hai, ajută-mă să mi le pun!

Când ajunseră în piaţa oraşului, cu răsuflarea tăiată, fluieraşul stătea pe o bancă, înconjurat, la o distanţă sigură, de o mulţime foarte mare. Tocmai examina o jumătate de cârnat înfiptă într-o furculiţă. Caporalul Bumb stătea în picioare lângă el, ca un şcolar care tocmai predase o temă prost făcută şi aştepta să i se spună *exact* cât de prost.

— Şi ăsta se numeşte...? spunea fluieraşul.

— Cârnat, domnule, murmură caporalul Bumb.

— Şi ăsta crezi tu că e un cârnat, da?

Mulţimea scoase un geamăt. Bad Incontra era foarte mândru de carnaţii săi tradiţionali din carne de şoarece şi porc.

— Da, domnule, răspunse caporalul Bumb.

— Uluitor, spuse fluieraşul. Ridică privirea către primar. Şi tu eşti...?

— Eu sunt primarul acestui oraş, şi...

Fluieraşul ridică o mână, apoi făcu un semn cu capul către bătrânul care stătea în căruţa lui cu un rânjet larg pe faţă.

— Agentul meu va trata cu tine, spuse el.

Aruncă furculiţa cu cârnat cu tot, îşi ridică picioarele pe celălalt capăt al băncii, îşi trase pălăria peste ochi şi se întinse.

Primarul se înroşi la faţă. Sergentul Douăpuncte se aplecă spre el.

— Nu uitaţi de viezure, domnule! şopti el.

— Ah... da... Primarul, cu bruma de demnitate care îi mai rămăsese, se apropie de căruţă. Cred că onorariul pentru a scăpa oraşul de şobolani e de trei sute de dolari, nu? spuse el.

— Ei, mă aştept să crezi orice, răspunse bătrânul. Se uită într-un carneţel aşezat pe genunchi. Să vedem... taxa de urgenţă... plus o taxă suplimentară pentru că e ziua Sfântului Îmboldic... plus taxa pentru fluier... pare un oraş de dimensiuni medii, aşa că asta costă în plus... uzura

căruţei... cheltuielile de deplasare un dolar pe milă... alte cheltuieli, taxe, speze... Bătrânul ridică privirea. Ştii ceva, hai să zicem rotund o mie de dolari, în regulă?

— O mie de dolari! Nu *avem* o mie de dolari! Asta e revol...

— Viezurele, domnule! şopti sergentul Douăpuncte.

— Nu puteţi plăti? întrebă bătrânul.

— Nu avem banii ăştia! A trebuit să cheltuim o groază de bani ca să aducem mâncare!

— Nu aveţi *deloc* bani? întrebă bătrânul.

— Nu atâţia, nu!

Bătrânul se scărpină în bărbie.

— Hm, spuse el. Văd că aici o să fie o problemă, pentru că... să vedem... Mâzgăli câteva clipe în carneţelul lui, apoi ridică privirea. Deja ne datoraţi patru sute şaizeci şi şapte de dolari şi nouăsprezece penny pentru urgenţă, deplasare şi diverse alte cheltuieli.

— Ce? N-a cântat nicio notă!

— Ah, dar e *pregătit* s-o facă, spuse bătrânul. Am venit până aici. Nu puteţi plăti? Atunci se pare că am ajuns într-un neajuns. Ştii, trebuie să scoată *ceva* din oraş. Altfel se duce vestea şi nimeni n-o să-i mai arate nicio brumă de respect, şi dacă nu mai ai respect, cu ce-ai rămas? Dacă un fluieraş nu mai are respect, atunci e...

— ...un gunoi, se auzi o voce. Eu cred că e un gunoi.

Fluieraşul îşi săltă borul pălăriei.

Mulţimea din faţa lui Keith se desfăcu grăbită.

— Daaa? făcu fluieraşul.

— Eu nu cred că poate chema cu fluierul lui nici măcar un şobolan, spuse Keith. Nu e decât un impostor şi un lăudăros. Hei, pun pariu că eu pot aduna cu fluierul mai mulţi şobolani decât el.

Unii dintre oamenii strânşi în piaţă începură să se îndepărteze pe furiş. Nimeni nu voia să fie acolo când fluieraşul de şobolani se înfuria.

Fluieraşul îşi coborî ghetele pe pământ şi-şi împinse la loc pălăria pe cap.

— Eşti fluieraş de şobolani, puştiule? spuse el încet.

Keith îşi împinse bărbia înainte cu un aer sfidător.

— Da. Şi nu-mi spune „puştiule”... tataie.

Fluieraşul rânji.

— Ah, spuse el. *Ştiam* eu că o să-mi placă locul ăsta. Şi poţi să faci un şobolan să danseze, puştiule?

— Mai mult decât poţi tu, fluieraşule.

— Asta-mi sună a provocare, zise fluieraşul.

— Fluieraşul nu acceptă provocări din partea..., începu bătrânul din căruţă, dar fluieraşul de şobolani îi făcu semn să tacă.

— Ştii, puştiule, spuse el, nu e prima oară când un puşti a încercat aşa ceva. Merg pe stradă şi cineva strigă: „Ia-ţi piculina, domnule!”, şi când mă întorc, întotdeauna e un puşti cu mutră de prostănac, aşa ca tine. Dar nu vreau să spună nimeni că sunt un om nedrept, puştiule, aşa că dacă îţi ceri scuze s-ar putea să pleci de aici cu acelaşi număr de picioare cu care ai venit...

— Ţi-e *frică.*

Maliţia ieşi din mulţime. Fluieraşul rânji la ea.

— Zău? făcu el.

— Da, pentru că toată lumea ştie ce se întâmplă într-un asemenea moment. Lasă-mă să-l întreb pe puştiul ăsta cu mutră de prostănac, pe care nu l-am mai văzut niciodată până acum: eşti orfan?

— Da, răspunse Keith.

— Nu ştii absolut nimic despre familia ta?

— Nu.

— Aha! spuse Maliţia. E limpede! Ştim *cu toţii* ce se întâmplă când apare un orfan misterios şi provoacă pe cineva mare şi puternic, nu-i aşa? E ca şi cum ar fi al treilea fiu şi mezinul unui rege. Nu poate *decât* să câştige!

Şi se uită triumfătoare la mulţime. Dar mulţimea părea sceptică. Oamenii nu citiseră atâtea poveşti ca Maliţia, şi erau mai degrabă legaţi de experienţa vieţii reale, în care atunci când cineva mic şi cinstit se pune cu cineva mare şi ticălos e fript cât ai clipi.

Dar cineva din spate strigă:

— Daţi-i o şansă puştiului cu mutră de prostănac! Cel puţin cu el ieşim mai ieftin!

Şi altcineva strigă:

— Da, aşa e!

Şi apoi altcineva strigă:

— Şi eu zic ca ei!

Şi *nimeni* nu păru să observe că toate vocile veneau de undeva de jos, de la nivelul solului, sau erau asociate cu înaintarea prin mulţime a unei pisici cu o înfăţişare jalnică, cu doar jumătate din blană. În schimb, se auzi un murmur general, nu cuvinte clare, nimic care putea aduce necazuri cuiva dacă fluieraşul devenea nesuferit, ci o mormăială care arăta, într-un sens general, fără a vrea să ofenseze pe cineva, şi ţinând seama de părerea tuturor, şi cântărind lucrurile, şi toate lucrurile părând asemenea, că oamenii voiau să vadă că băiatului i se dă o şansă, dacă n-ai nimic împotrivă, fără să vrem să te jignim. Fluieraşul ridică din umeri.

— În regulă, spuse el. O să aveţi ce povesti. Şi după ce câştig, ce capăt?

Primarul tuşi.

— Se obişnuieşte să-ţi dai fiica de soţie în asemenea împrejurări? Are dantură frumoasă, şi o să fie o bună... o nevastă pentru oricine are un spaţiu mare, fără pereţi...

— Tată! exclamă Maliţia.

— Sigur, mai târziu, mai târziu, spuse primarul. E nesuferit, dar e *bogat.*

— Nu, o să-mi iau doar plata, spuse fluieraşul. Într-un fel sau altul.

— Dar ţi-am zis că nu ne-o putem permite! spuse primarul.

— Iar eu am zis că într-un fel sau altul, răspunse fluieraşul. Şi tu, puştiule?

— Fluierul tău pentru şobolani, spuse Keith.

— Nu. E fermecat, puştiule.

— Atunci de ce ţi-e frică să pui rămăşag pe el?

Fluieraşul îşi miji ochii.

— Atunci, e-n regulă, spuse el.

— Iar oraşul trebuie să mă lase pe mine să rezolv problema şobolanilor, spuse Keith.

— Şi cât o să ceri *tu?* întrebă primarul.

— Treizeci de bani de aur! Treizeci de bani de aur. Haide, zi-o! strigă o voce din spatele mulţimii.

— Nu, n-o să te coste absolut nimic, spuse Keith.

— Idiotule! strigă vocea din mulţime.

Oamenii se uitară în jur, nedumeriţi.

— Absolut nimic? spuse primarul.

— Nu, nimic.

— Ăăă... oferta cu fata de nevastă e încă valabilă, dacă tu...

— *Tată!*

— Nu, asta se întâmplă doar în poveşti, spuse Keith. Şi o să aduc înapoi şi o mulţime de mâncare pe care au furat-o şobolanii.

— Au *mâncat-o!* spuse primarul. Ce-o să faci, o să le bagi degetul pe gât?

— Am zis că o să vă rezolv problema cu şobolanii, spuse Keith. De acord, domnule primar?

— Păi, dacă nu ceri...

— Dar mai întâi, trebuie să împrumut un fluier, continuă Keith.

— N-ai fluier? întrebă primarul.

— L-am rupt.

Caporalul Bumb îi trase un ghiont primarului.

— Am eu un trombon de când eram în armată, spuse el. Într-un minuţel îl iau şi-l aduc.

Fluieraşul izbucni în râs.

— Nu e bun? întrebă primarul, pe când caporalul Bumb se îndepărta în grabă.

— Cum? Un trombon pentru a-i fermeca pe şobolani? Nu, nu, lasă-l să încerce. Nu poţi acuza un puşti că încearcă. Te pricepi la tromboane, nu?

— Nu ştiu, răspunse Keith.

— Cum adică, nu ştii?

— Adică n-am mai cântat niciodată la vreunul. Aş fi mult mai fericit dacă aş avea un fluier, o trompetă, o

piculină sau un cimpoi din Sfrijidorf, dar am văzut oameni cântând la trombon şi nu pare prea greu. De fapt, e doar o trompetă enormă.

— Ha! făcu fluieraşul.

Paznicul se întoarse în fugă, frecând cu mâneca un trombon ciocănit ici şi colo şi murdărindu-l astfel şi mai mult. Keith îl luă, îi şterse muştiucul, îl duse la gură, trase culisa şi apoi suflă o notă prelungă.

— Se pare că merge, spuse el. Bănuiesc că pot să învăţ pe măsură ce cânt. Îi aruncă un zâmbet scurt fluieraşului. Vrei să începi tu?

— Nu poţi fermeca nici măcar un şobolan cu bucata aia de tablă, puştiule, spuse fluieraşul, dar mă bucur că sunt aici şi te văd cum încerci. Aşa că dă-i drumul...

Keith îi zâmbi din nou, trase aer adânc în piept, şi începu să sufle în trombon.

Se auzi o melodie. Instrumentul scârţâi şi şuieră, căci caporalul Bumb îl folosise din când în când pe post de ciocan, dar se auzi o melodie, destul de vioaie, aproape sprintenă. Puteai să baţi step pe ea.

Şi cineva bătu step pe ea.

Sardele se ivi dintr-o crăpătură aflată într-un zid din apropiere, murmurând *„şiundoitreipatru”.* Mulţimea îl urmări dansând îndrăcit pe pietrele pavajului până ce dispăru într-un canal. Apoi izbucniră cu toţii în aplauze.

Fluieraşul se uită la Keith.

— Avea o *pălărie* pe cap? întrebă el.

— N-am observat, răspunse Keith. E rândul tău.

Fluieraşul scoase o bucată scurtă de fluier din buzunarul interior al hainei sale. Scoase o altă bucată din buzunarul exterior şi o vârî în prima bucată. Se auzi un *clic,* într-un fel militar.

Continuând să-l privească pe Keith şi continuând să rânjească, fluieraşul scoase un muştiuc din buzunarul de la piept şi îl înşuruba la restul fluierului cu un alt *clic,* foarte hotărât.

Apoi duse fluierul la gură şi suflă.

Din postul ei de observaţie de pe un acoperiş, Economiisubstanţiale strigă în jos printr-un burlan: „Acum!” şi îşi băgă două ghemotoace de vată în urechi.

În capătul de jos al burlanului, Însaramură strigă într-un canal: „Acum!” şi apoi îşi luă şi el repede dopurile de urechi.

…um, um, um, răsună ecoul prin ţevi…

— …Acum! strigă Negrumat în încăperea cu cuşti. Îndesă nişte paie în ţeava de scurgere. Toată lumea să-şi astupe urechile!

Făcuseră tot ce putuseră cu cuştile. Maliţia adusese pături, şi şobolanii petrecuseră o oră agitată astupând găurile cu noroi. Se străduiseră să-şi hrănească bine prizonierii şi, deşi erau doar nişte *keekee,* li se rupea sufletul când îi vedeau ghemuindu-se disperaţi.

Negrumat se întoarse către Nutritiva.

— Ţi-ai astupat urechile?

— Ce-ai spus?

— Bun! Negrumat luă de jos două ghemotoace de vată. Ar fi bine ca fata care spune doar prostii să fi avut dreptate cu vata asta, zise el. Nu cred că prea mulţi dintre noi mai au putere să fugă.

Fluieraşul suflă din nou, apoi se uită lung la fluier.

— Un singur şobolan, spuse Keith. Orice şobolan vrei tu.

Fluieraşul se uită furios la el şi suflă din nou.

— Nu aud nimic, spuse primarul.

— Oamenii nu aud, murmură fluieraşul.

— Poate e spart, spuse îndatoritor Keith.

Fluieraşul încercă din nou. Mulţimea începu să murmure.

— Ai făcut ceva, şuieră el.

— Oh, da? spuse cu glas tare Maliţia. Ce putea să facă? Să le spună şobolanilor să rămână sub pământ şi să-şi astupe urechile?

Murmurele se transformară în râsete înăbuşite.

Fluieraşul încercă încă o dată. Keith simţi cum i se zbârleşte părul la ceafă. Apăruse un şobolan. Se mişca încet pe pietre, sărind dintr-o parte în alta, până ce ajunse la picioarele fluieraşului, unde căzu pe spate şi începu să scoată un zbârnâit.

Toată lumea rămase cu gura căscată.

Era un Domn Ţac.

Fluieraşul îl împinse cu piciorul. Şobolanul cu mecanism de ceas se rostogoli de câteva ori şi apoi arcul său, după luni în şir în care fusese chinuit prin capcane, cedă. Urmară un *poinngggg* şi o ploaie de rotiţe dinţate.

Mulţimea izbucni în râs.

— Hm, făcu fluieraşul, şi de data asta în privirea pe care i-o aruncă lui Keith se vedea o umbră de admiraţie fără voie. În regulă, puştiule, spuse el. Ce-ar fi ca tu şi cu mine să avem o mică discuţie? Aşa, ca de la fluieraş la fluieraş? Acolo, lângă fântână?

— Cu condiţia ca oamenii să ne vadă, spuse Keith.

— N-ai încredere în mine, puştiule?

— Sigur că nu.

Fluieraşul rânji.

— Bun. După câte văd, ai toate calităţile pentru a deveni un bun fluieraş.

Lângă fântână, se aşeză pe jos, cu picioarele încălţate în bocanci încrucişate în faţă, şi-i întinse lui Keith fluierul. Era făcut din bronz, cu ornamente din alamă care înfăţişau şobolani, şi sclipea în lumina soarelui.

— Uite, spuse fluieraşul. Ia-l. E bun. Mai am o mulţime. Haide, ia-l. Mi-ar plăcea să te aud cântând la el.

Keith privi fluierul cu un aer nehotărât.

— Nu-i *decât* o şmecherie, puştiule, spuse fluieraşul, pe când fluierul scânteia precum o rază de soare. Vezi culisa aia mică? Trage-o-n jos şi fluierul scoate un sunet special pe care oamenii nu pot să-l audă. Şobolanii, da. Îi scoate din minţi. Dau năvală de sub pământ şi îi mâni în râu, exact ca un câine ciobănesc.

— Asta-i tot? întrebă Keith.

— Te aşteptai la mai mult?

— Păi, da. Se zice că transformi oamenii în viezuri şi duci copiii în peşteri fermecate şi...

Fluieraşul se aplecă în faţă cu un aer conspirativ.

— Reclama e sufletul comerţului, puştiule. Câteodată orăşelele astea se mişcă tare încet când e vorba să se despartă de banii lor. Pen'că tot şpilul cu transformarea oamenilor în viezuri şi restul e ăsta: nu se întâmplă niciodată *pe-aici.* Cei mai mulţi oameni de prin locurile astea nu ajung mai departe de zece mile de casă în toată viaţa lor. Şi cred că la cincizeci de mile de-aici *orice* e posibil să se întâmple. Odată ce se răspândeşte povestea, treaba-i rezolvată. Iar jumătate din lucrurile pe care oamenii spun că le-am făcut nici măcar nu le-am inventat *eu.*

— Spune-mi, zise Keith, ai întâlnit vreodată pe cineva numit Maurice?

— Maurice? Maurice? Nu cred.

— Uluitor, spuse Keith. Luă fluierul şi îi aruncă fluieraşului o privire lungă, pe-ndelete. Şi acum, fluieraşule, spuse el, cred că o să scoatem şobolanii afară din oraş. Are să fie cea mai impresionantă treabă pe care ai făcut-o vreodată.

— Cum? Ce? Dar ai câştigat, puştiule.

— Vei duce afară din oraş şobolanii pentru că aşa trebuie, spuse Keith, lustruind fluierul cu mâneca hainei. De ce le ceri oamenilor aşa de mult?

— Pentru că le ofer un spectacol, răspunse fluieraşul. Hainele extravagante, fanfaronada şi neruşinarea mea... suma cerută justifică tot tacâmul. Tre' să le oferi magie, puştiule. Lasă-i să creadă că eşti doar un amărât de vânător de şobolani, şi o să te consideri norocos dacă primeşti o bucată de brânză şi o strângere prietenească de mână.

— O să facem asta împreună, şi şobolanii ne vor urma, chiar ne vor urma până la râu. Nu-ţi bate capul cu nota aia şmecheră, asta o să fie şi mai grozav. O să fie... o să fie o... poveste nemaipomenită, spuse Keith. Şi o să-ţi capeţi şi

banii. Cât erau, trei sute de dolari, nu? Dar o să te mulţumeşti cu jumătate, pentru că te ajut eu.

— Care ţi-e jocul, puştiule? Ţi-am spus, tu ai câştigat.

— Toată lumea câştigă. Crede-mă. Te-au chemat. Trebuie să plătească fluieraşul. Şi pe urmă... Keith zâmbi. Nu vreau ca oamenii să creadă că fluieraşii nu trebuie plătiţi, nu-i aşa?

— Şi eu care credeam că eşti doar un puşti cu mutră de prostănac, spuse fluieraşul. Ce fel de *înţelegere* ai făcut cu şobolanii?

— Nici nu m-ai crede, fluieraşule. Nici nu m-ai crede.

Însaramură alergă cu paşi mărunţi prin galerii, se furişă prin noroiul şi paiele care fuseseră folosite să o blocheze pe cea din urmă şi sări în încăperea cu cuşti. Şobolanii din Clan îşi destupară urechile când îl văzură.

— O face? întrebă Negrumat.

— Da, domnule! Chiar acum!

Negrumat ridică privirea către cuşti. Toţi *keekee* erau mai liniştiţi acum, când regele şobolanilor era mort, iar ei fuseseră hrăniţi. Dar mirosul care venea dinspre ei îi spunea că erau disperaţi să iasă de aici. Iar şobolanii în panică îi vor urma pe alţi şobolani...

— În regulă, spuse el. Alergători, pregătiţi-vă! Deschideţi cuştile! Asiguraţi-vă că vă urmează! Plecaţi! Plecaţi!

Şi acesta a fost aproape sfârşitul poveştii.

Cum a început mulţimea să strige atunci când şobolanii au ţâşnit din fiecare gaură şi canal. Cum au izbucnit în urale când cei doi fluieraşi au ieşit dansând din oraş, cu toţi şobolanii alergând în urma lor. Cum au chiuit când şobolanii au plonjat de pe pod în râu.

N-au observat că pe pod au rămas câţiva şobolani, care-i îndemnau pe ceilalţi cu strigăte ca „Nu uita, mişcări puternice şi regulate!” şi „Vezi că e o plajă drăguţă în josul râului!” şi „Loveşte apa mai întâi cu picioarele, doare mai puţin!”

Şi chiar dacă ar fi observat, probabil că n-ar fi spus nimic. Asemenea detalii pur şi simplu nu se potrivesc în poveste.

Iar fluieraşul a plecat dansând peste dealuri şi nu s-a mai întors niciodată.

***

Aplauzele erau generale. Toată lumea era de acord că fusese un spectacol grozav, chiar dacă scump. Cu siguranţă era ceva de povestit copiilor lor.

Puştiul cu mutră de prostănac, cel care se întrecuse cu fluieraşul, se întoarse agale în piaţa oraşului. Şi el fu întâmpinat cu un ropot de aplauze. Se dovedea că, una peste alta, fusese o zi bună. Oamenii se întrebau chiar dacă n-ar trebui să mai facă nişte copii ca să aibă cui spune toate poveştile.

Dar îşi dădură seama că le vor rămâne suficiente poveşti şi pentru nepoţi în clipa când apărură *ceilalţi* şobolani.

Se iviră brusc acolo, revărsându-se din şanţuri şi canale şi crăpături. Nu chiţăiau, şi nu alergau. Stăteau acolo doar, uitându-se la oameni.

— Uite, fluieraşule! strigă primarul. Ai ratat câţiva!

— Nu. Noi nu suntem şobolanii care îi urmează pe fluieraşi, se auzi o voce. Noi suntem şobolanii cu care trebuie să *negociezi.*

Primarul privi în jos. Lângă ghetele lui stătea un şobolan, cu privirea ridicată spre el. Părea să ţină în lăbuţă o sabie.

— Tată, spuse din spatele lui Maliţia, ar fi bine să-l asculţi pe şobolanul ăsta.

— Dar e un şobolan!

— Ştie asta, tată. Şi ştie şi cum să-ţi aducă înapoi banii şi o mulţime de mâncare şi unde să-i găsească pe unii dintre cei care au furat mâncare de la noi toţi.

— Dar e un şobolan!

— *Da,* tată. Dar dacă vorbeşti cum trebuie cu el ar putea să ne ajute.

Primarul se uită lung la şirurile celor din Clan.

— Ar trebui să vorbim cu *şobolanii?* spuse el.

— Ar fi o idee foarte bună, tată.

— Dar sunt şobolani!

Primarul părea să încerce să se agaţe de acest gând ca şi cum ar fi fost un colac de salvare pe o mare furtunoasă şi dacă el i-ar da drumul s-ar îneca.

— Scuze, scuze, spuse o voce din spatele lui.

Se întoarse şi privi în jos la o pisică murdară, cu blana pe jumătate arsă, care îi rânjea.

— *Pisica* aia a *vorbit* adineauri? spuse primarul.

Maurice se uită în jur.

— Care pisică? întrebă el.

— Tu! Ai vorbit adineauri?

— Te-ai simţi mai bine dacă aş spune că nu? spuse Maurice.

— Dar pisicile nu pot vorbi!

— Ei bine, nu-ţi pot promite că sunt în stare să-ţi ofer un discurs lung, de soiul celor care se ţin după dineuri, şi nu-mi cere să-ţi spun un monolog comic, zise Maurice, şi să ştii că nu pot pronunţa cuvinte grele ca „marmeladă" şi „lumbago". Dar sunt foarte mulţumit cu câteva replici spirituale şi o conversaţie simplă şi firească. Vorbind din punctul de vedere al unei pisici, aş vrea să ştiu ce are şobolanul de spus.

— Domnule Primar? spuse Keith, apropiindu-se încet şi răsucind între degete noul său fluier. Nu crezi că e timpul să-ţi rezolv pentru totdeauna problema şobolanilor?

— S-o rezolvi? Dar...

— Tot ce ai de făcut e să vorbeşti cu ei. Adună-ţi consiliul oraşului şi *vorbeşte cu ei.* Dumneata hotărăşti. Poţi să ţipi şi să strigi şi să asmuţi câinii şi oamenii să alerge de colo-colo şi să dea în şobolani cu măturile, şi da, şobolanii or să fugă. Dar n-or să fugă prea departe. Şi or să se întoarcă. Când ajunse chiar lângă primarul uluit, se aplecă spre el şi şopti: Şi ei trăiesc sub duşumelele voas-

tre, domnule. Ştiu să folosească focul. Ştiu *totul* despre otrăvuri. Oh, da! Aşa că... ascultă-l pe şobolanul ăsta.

— Ne *ameninţă?* spuse primarul, uitându-se în jos către Negrumat.

— Nu, Domnule Primar, răspunse Negrumat. Vă ofer... – se uită la Maurice, care dădu aprobator din cap – ...o minunată ocazie.

— Chiar *poţi* vorbi? Poţi gândi? spuse primarul.

Negrumat se uită în sus la el. Fusese o noapte lungă. Nu voia să-şi mai aducă aminte de nimic. Iar acum urma să fie o zi şi mai lungă, şi mai grea. Trase aer adânc în piept.

— Uite ce-ţi propun, spuse el. Dumneata te prefaci că şobolanii pot gândi, şi eu îţi promit că o să mă prefac că şi oamenii o pot face.

Capitolul 12

„Bravo, Guz Rupert!” strigară animalele din Vizuina Blănoasă.”

Din *Aventura Domnului Urechilă*

Mulţimea se înghesui în sala de consiliu din Casa Soborului. Cea mai mare parte dintre oameni fură nevoiţi să rămână afară, unde îşi întindeau gâturile peste capetele celorlalţi ca să vadă ce se petrece.

Soborul oraşului era adunat la un capăt al mesei lor lungi. La celălalt capăt stăteau ghemuiţi vreo duzină de şobolani seniori.

Iar în mijloc se afla Maurice. Apăruse brusc acolo, sărind de pe podea.

Fitilţup, ceasornicarul, se uită furios la ceilalţi membri ai consiliului.

— Stăm de vorbă cu nişte *şobolani!* se răsti el, încercând să se facă auzit în toată hărmălaia. O să fim de râsul tuturor dacă se află asta! „Oraşul care a stat de vorbă cu şobolanii lui.” Nu pricepeţi?

— Cu şobolanii nu se stă de vorbă, spuse Ţâfnilă, ciubotarul, împungându-l cu degetul pe primar. Un primar care-şi cunoaşte meseria ar trimite după vânătorii de şobolani!

— După cum spune fiica mea, sunt încuiaţi într-o pivniţă, zise primarul, uitându-se lung la degetul care-i împungea.

— Încuiaţi de şobolanii dumitale vorbitori? spuse Ţâfnilă.

— Încuiaţi de fiica mea, răspunse calm primarul. Ia-ţi degetul, domnule Ţâfnilă. Ea i-a dus pe paznici acolo. Şi tot ea a adus nişte acuzaţii foarte serioase, domnule Ţâfnilă. Spune că există o mulţime de mâncare adunată sub coşmelia lor. Spune că ei au furat-o şi au vândut-o negustorilor de pe râu. Vânătorul de şobolani şef e

cumnatul dumitale, nu-i aşa, domnule Ţâfnilă? Mi-aduc aminte că ai vrut tare mult să-l vezi numit şef, nu-i aşa?

Afară se auzi zarvă. Sergentul Douăpuncte îşi croi drum prin mulţime, cu un zâmbet larg pe faţă, şi puse pe masă un cârnat mare.

— Un cârnat nu se poate numi *furt,* spuse Ţâfnilă.

Din nou mulţimea se agită, şi se desfăcu pentru a-l lăsa să treacă pe caporalul Bumb, care se mişca foarte încet. Faptul că era într-adevăr caporalul Bumb deveni clar abia după ce fu eliberat de cei trei saci de grâu, opt şiruri de cârnaţi, un butoiaş de sfeclă murată şi cincisprezece verze.

Sergentul Douăpuncte salută repede la auzul înjurăturii înăbuşite şi al verzelor care se rostogoleau.

— Cer permisiunea să iau şase oameni ca să ne ajute să cărăm restul de mâncare, domnule! spuse el, cu un zâmbet fericit.

— Unde sunt vânătorii de şobolani? întrebă primarul.

— Într-un mare... bucluc, domnule, spuse sergentul. I-am întrebat dacă vor să iasă afară, dar au zis că ar dori să mai rămână acolo puţin, şi că oricum ne mulţumesc, dar că ar vrea puţină apă şi nişte pantaloni curaţi.

— Asta a fost *tot* ce-au avut de zis?

Sergentul Douăpuncte şi-a scos carneţelul.

— Nu, domnule, au zis multe. De fapt, plângeau. Au zis că or să mărturisească totul în schimbul unor pantaloni curaţi. Şi, domnule, mai e şi asta.

Sergentul a ieşit afară şi s-a întors cu o cutie grea, pe care a aşezat-o cu zgomot pe masa bine lustruită.

— Acţionând pe baza unor informaţii furnizate de un şobolan, domnule, ne-am uitat sub o scândură din duşumea. Tre' să fie mai bine de două sute de dolari aici. Câştiguri ilicite, domnule.

— Ai primit informaţii de la un şobolan?

Sergentul îl scoase pe Sardele din buzunar. Şobolanul mânca un biscuit, dar îşi ridică politicos pălăria.

— Nu e puţin cam... neigienic? întrebă primarul.

— Nu, şefu', s-a spălat pe mâini, spuse Sardele.

— Vorbeam cu sergentul!

— Nu, domnule. Un băiat tare simpatic. Foarte curat. Mi-aduce aminte de un hamster pe care l-am avut când eram mic, domnule.

— Bine, mulţumesc, sergent, bravo, du-te te rog şi...

— Îl chema Horace, adăugă sergentul îndatoritor.

— Mulţumesc, sergent, şi acum...

— Îmi creşte inima când văd din nou nişte obrăjori umflaţi cu mâncare, domnule.

— *Mulţumesc,* sergent!

După ce sergentul plecă, primarul se întoarse către domnule Ţâfnilă şi-l privi lung. Omul avu bunul-simţ să pară stânjenit.

— Nici nu-l prea cunosc pe omul ăsta, spuse domnul Ţâfnilă. Nu-i decât unu' cu care s-a măritat soră-mea, atât! Nici nu l-am văzut de multe ori!

— Înţeleg, spuse primarul. Şi n-am de gând să-i cer sergentului să se ducă să vadă ce ai în cămară. Zâmbi scurt şi pufni, apoi adăugă: Deocamdată. Şi acum, despre ce vorbeam?

— Mă pregăteam să vă spun o poveste, zise Maurice.

Consilierii oraşului se holbară la el.

— Şi pe tine te cheamă...? întrebă primarul, care acum se simţea foarte binedispus.

— Maurice, spuse Maurice. Sunt, ca să zic aşa, un negociator independent. Înţeleg că vă e greu să vorbiţi cu nişte şobolani, dar oamenilor le place să vorbească cu pisicile, nu-i aşa?

— Ca Dick Livingstone? spuse Fitilţup.

— Daa, corect, el, daa, şi..., începu Maurice.

— Şi Motanul Încălţat? spuse caporalul Bumb.

— Daa, corect, cărţi, spuse Maurice încruntându-se. *Oricum....* pisicile pot vorbi cu şobolanii, nu? Şi eu o să vă spun o poveste. Dar mai întâi, o să vă spun că şobolanii, clienţii mei, or să părăsească cu toţii oraşul acesta dacă asta vreţi voi să facă, şi n-or să se mai întoarcă aici. Niciodată.

Oamenii se holbară la el. La fel făcură şi şobolanii.

— Aşa o să facem? întrebă Negrumat.

— Aşa or să facă? întrebă primarul.

— Da, spuse Maurice. Şi acum, o să vă spun o poveste despre oraşul cel norocos. Încă nu ştiu cum se numeşte. Să presupunem că toţi clienţii mei pleacă de aici şi se mută în josul râului, da? Sunt convins că există o mulţime de oraşe de-a lungul acestui râu. Şi undeva există un oraş care va spune: hei, *putem* să facem o înţelegere cu şobolanii. Şi acela va fi un oraş foarte norocos, pentru că atunci vor exista *reguli,* înţelegeţi?

— Nu chiar, nu, spuse primarul.

— Ei bine, în oraşul ăsta norocos, de pildă, o doamnă care face, să zicem, o tavă de prăjituri, ei bine, tot ce are de făcut e să strige în cea mai apropiată gaură de şobolani: „Bună dimineaţa, şobolani, aveţi aici o prăjitură pentru voi, v-aş fi recunoscătoare dacă nu v-aţi atinge de restul", iar şobolanii or să răspundă: „În regulă, coniţă, nicio problemă". Şi pe urmă...

— Vrei să spui că ar trebui să-i *mituim* pe şobolani? spuse primarul.

— E mai ieftin decât cu fluieraşii. Mai ieftin decât cu vânătorii de şobolani, spuse Maurice. Oricum, vor fi salarii. Salarii pentru ce —v-am auzit strigând?

— Am strigat eu ceva? spuse primarul.

— Te pregăteai s-o faci, răspunse Maurice. Iar eu mă pregăteam să-ţi spun că vor fi salarii... pentru controlul dăunătorilor.

— Ce? Dar şobolanii *sunt* dăun...

— Nu spune asta! strigă Negrumat.

— Dăunători precum gândacii, spuse cu o voce dulce Maurice. Văd că aveţi o mulţime pe aici.

— Şi *ei* pot vorbi? întrebă primarul.

Acum avea acea expresie uşor hăituită pe care o avea oricine îl asculta un timp pe Maurice vorbindu-i. Era o expresie de genul „Mă bag în ceva în care nu vreau să mă bag, dar nu ştiu cum să ies din asta."

— Nu, răspunse Maurice. Şi nici şoarecii, şi nici şobolanii norm... alţi şobolani. Ei bine, dăunătorii vor fi ceva care ţine de trecut în oraşul ăla norocos, pentru că

noii lui şobolani vor fi ca o forţă poliţienească. Păi Clanul va *păzi* cămările voastre – scuze, voiam să zic cămările din oraşul ăla. Nu va fi nevoie de vânători de şobolani. Gândiţi-vă la economii. Dar ăsta nu va fi decât începutul. Şi tâmplarii se vor îmbogăţi în oraşul cel norocos.

— Cum? întrebă tăios Bărdaş, tâmplarul.

— Pentru că şobolanii vor munci pentru ei, răspunse Maurice. Ei trebuie să roadă tot timpul ca să-şi tocească dinţii, aşa că ar putea foarte bine să facă şi ceasuri cu cuc. Iar ceasornicarii o vor duce şi ei bine.

— De ce? întrebă Fitilţup, ceasornicarul.

— Lăbuţe micuţe, pricepute la arcuri micuţe şi alte lucruri mărunte, răspunse Maurice. Şi pe urmă…

— Ar face doar ceasuri cu cuc, sau ar putea să facă şi alte lucruri? întrebă Bărdaş.

— …şi pe urmă mai e şi latura turistică, spuse Maurice. De pildă, Ceasul cu Şobolani. Ştiţi ceasul ăla din Bong? Din piaţa oraşului? Figurine mici care ies la fiecare sfert de oră şi bat clopotele? Cling bong bang, bing clong *bong?* Foarte cunoscut, poţi cumpăra vederi cu el şi altele de soiul ăsta. O mare atracţie. Oamenii vin de departe doar ca să stea acolo şi să aştepte să iasă figurinele. Ei bine, oraşul cel norocos o să aibă *şobolani* care bat clopotele!

— Deci ceea ce spui tu, zise ceasornicarul, e că dacă noi… adică, oraşul ăla norocos are un ceas mare şi mai deosebit, şi şobolani, oamenii ar putea să vină să-l vadă?

— Şi să stea în piaţă şi să aştepte un sfert de oră? zise un altul.

— Timpul potrivit pentru a cumpăra modele lucrate de mână ale ceasului, spuse ceasornicarul.

Oamenii începură să se gândească la asta.

— Căni cu şobolani pe ele, spuse un olar.

— Căni şi farfurii de lemn roase artizanal ca suveniruri, spuse Bărdaş.

— Şobolani de jucărie din pluş!

— Şobolani pe băţ!

Negrumat respiră adânc. Maurice spuse repede:

— Bună idee. Făcuţi din *caramel,* bineînţeles. Se uită la Keith. Şi bănuiesc că oraşul va vrea să-şi folosească propriul fluieraş de şobolani. Ştiţi voi. Pentru ceremonii. Ceva de genul „Pozaţi alături de Fluieraşul Oficial şi Şobolanii lui”.

— Vreo şansă pentru un mic teatru? se auzi o voce subţirică.

Negrumat se răsuci.

— Sardele! exclamă el răstit.

— Ei bine, boss, m-am gândit că dacă toată lumea participă la spectacol..., protestă Sardele.

— Maurice, ar trebui să discutăm despre asta, spuse Fasole Periculoasă, trăgând pisica de un picior.

— Scuzaţi-mă o clipă, spuse Maurice, aruncându-i primarului un rânjet scurt, trebuie să mă consult cu clienţii mei. Desigur, adăugă el, eu vorbesc aici de oraşul cel *norocos.* Care nu va fi acesta pentru că, evident, atunci când clienţii mei vor pleca vor apărea alţi şobolani. întotdeauna există alţi şobolani. Şi *ei* n-or să vorbească, şi *ei* n-or să aibă reguli, şi ei vor stropipi smântână, şi va trebui să găsiţi alţi vânători de şobolani, unii în care să puteţi avea încredere, şi n-o să mai aveţi prea mulţi bani pentru că toată lumea o să se ducă în celălalt oraş. Asta e doar o idee a mea.

Străbătu cu paşi mari masa, îndreptându-se către şobolani.

— Mă descurcam atât de bine! spuse el Aţi putea căpăta zece la sută, ştiţi? Feţele voastre pe căni, şi restul!

— Şi pentru asta ne-am luptat noi toată noaptea? spuse dispreţuitor Negrumat. Ca să ajungem animale de *companie!*

— Maurice, asta nu e corect, spuse Fasole Periculoasă. Cu siguranţă e mai bine să faci apel la înfrăţirea dintre speciile inteligente decât...

— Nu ştiu ce înseamnă specii inteligente. Aici avem de-a face cu oameni, spuse Maurice. Ştiţi ceva despre războaie? Ceva ce oamenilor le place foarte mult. Se luptă

cu alţi oameni. Nu prea se-nnebunesc după înfrăţirea obişnuită.

— Da, dar noi nu suntem...

— Ia ascultaţi-mă, spuse Maurice. Acum zece minute oamenii ăştia vă socoteau o pacoste. Acum cred că sunteţi... folositori. Cine ştie ce-i pot face să creadă peste jumătate de oră?

— Vrei să *muncim* pentru ei? spuse Negrumat. Noi ne-am *câştigat* prin luptă un loc aici!

— O să munciţi pentru *voi,* spuse Maurice. Uite ce-i, oamenii ăştia nu sunt nişte filosofi. Sunt doar... oameni obişnuiţi. Ei nu se pricep la tuneluri şi galerii. Ăsta e un târguşor. Trebuie să-i luaţi în cel mai potrivit mod. Oricum, *chiar* o să ţineţi alţi şobolani departe, şi n-o să stropipiţi dulceaţa, aşa că s-ar putea să vi se mulţumească pentru asta. Maurice încercă din nou. Da, e-adevărat, or să fie o mulţime de ţipete. Şi pe urmă, mai devreme sau mai târziu, o să trebuiască să vorbiţi. Văzu uimirea împăienjenindu-le încă ochii şi se întoarse disperat către Sardele. Ajută-mă, îi spuse.

— Are dreptate, boss. Tre' să le oferi un spectacol, spuse Sardele, făcând nervos câţiva paşi de step.

— Or să râdă de noi! spuse Negrumat.

— Mai bine să râdă decât să ţipe, boss. E un început. Tre' să dansezi, boss. Poţi să gândeşti şi poţi să lupţi, dar lumea e mereu în mişcare, şi dacă vrei să rămâi în frunte, tre' să dansezi. Îşi ridică pălăria şi-şi învârti bastonul; în cealaltă parte a a încăperii doi oameni îl zăriră şi începură să chicotească. Vezi? zise el.

— Sperasem să existe o insulă undeva, spuse Fasole Periculoasă. Un loc unde şobolanii pot fi cu adevărat şobolani.

— Şi am văzut la ce duce asta, spuse Negrumat. Şi, ştii, nu cred că există vreo insulă minunată undeva departe pentru persoane ca noi. Nu pentru noi. Negrumat oftă. Dacă există undeva o insulă minunată, atunci aici e. Dar n-am de gând să dansez.

— E o figură de stil, boss, o figură de stil, spuse Sardele, ţopăind de pe un picior pe altul.

Se auzi un zgomot puternic la celălalt capăt al mesei. Primarul lovise în ea cu pumnul.

— Trebuie să fim *practici!* spunea el. Mai rău de-atât nu poate fi. Ei pot să *vorbească.* N-am de gând s-o iau de la capăt, înţelegeţi? Avem mâncare, am primit înapoi o mulţime de bani, am supravieţuit fluieraşului... şobolanii ăştia aduc *noroc...*

Keith şi Maliţia se apropiară de şobolani.

— Se pare că tatăl meu începe să se obişnuiască cu ideea, spuse Maliţia. Şi voi?

— Discuţiile sunt în plină desfăşurare, spuse Maurice.

— Eu... ăăă... îmi pare r... ăăă... ştiţi, Maurice mi-a spus unde să caut şi am găsit asta în tunel, spuse Maliţia.

Paginile erau lipite între ele, şi erau foarte pătate, şi fuseseră cusute la un loc de cineva care se grăbea, dar încă mai puteau fi recunoscute ca *Aventura Domnului Urechilă.*

— A trebuit să ridic o mulţime de grătare de canal ca să găsesc toate paginile, spuse fata.

Şobolanii se uitară la carte. Apoi se uitară la Fasole Periculoasă.

— E *Domnul Ure...,* începu Piersicuţa.

— Ştiu. Pot s-o miros, spuse Fasole Periculoasă.

Toţi şobolanii se uitară din nou la rămăşiţele cărţii.

— E o minciună, spuse Piersicuţa.

— Poate e doar o poveste drăguţă, spuse Sardele.

— Da, spuse Fasole Periculoasă. Da. Îşi întoarse ochii rozalii înceţoşaţi către Negrumat, care se străduia să nu se ghemuiască în faţa lui, şi adăugă: Poate e o hartă.

Dacă era o poveste şi nu realitate, atunci oamenii şi şobolanii şi-ar fi strâns mâinile şi ar fi intrat într-un viitor nou şi strălucit.

Dar pentru că era vorba de realitate, trebuia să existe un contract. Un război care era purtat încă de când oamenii începuseră să trăiască în case nu putea lua sfârşit

doar cu un zâmbet fericit. Şi trebuia să existe un comitet. Erau atâtea detalii de discutat. Consiliul oraşului se ocupa de ele acum, împreună cu cei mai mulţi dintre şobolanii seniori, iar Maurice se plimba în sus şi-n jos pe masă, intervenind în discuţii.

Negrumat stătea la un capăt al mesei. De fapt, ceea ce voia era să doarmă. Rana îl durea foarte tare, dinţii îl dureau, şi nu mai mâncase nimic de o groază de timp. Ore în şir discuţiile plutiră încolo şi-ncoace peste capul lui, care-i tot cădea obosit în piept. Nu era atent la cine vorbea. În cea mai mare parte a timpului părea că toţii vorbesc odată.

— Următorul punct: clopoţei obligatorii la toate pisicile. De acord?

— Nu putem să ne întoarcem la clauza treizeci, domnule... ăăă... Maurice? Spuneai că omorârea unui şobolan ar fi o crimă?

— Da. Sigur că da.

— Dar asta e....

— Spune-i-o labei, domnule, pentru că mustăţile nici nu vor să audă!

— Pisica are dreptate, spuse primarul. Păstrează ordinea, domnule Ţâfnilă! Am *discutat* asta!

— Şi dacă un şobolan fură ceva de la mine?

— Hm. Atunci asta va fi furt, şi şobolanul va trebui să apară în faţa tribunalului.

— Oh, tu eşti...? spuse Ţâfnilă.

— Piersicuţa. Sunt o şobolăniţă, domnule.

— Şi... ăăă... şi agenţii din Gardă vor putea să coboare în galeriile şobolanilor, nu?

— Da! Pentru că vor fi şobolani în cadrul Gărzii. Vor trebui să fie, spuse Maurice. Nicio problemă!

— Zău? Şi ce crede despre asta sergentul Două puncte? Sergent Două puncte?

— Ăăă... nu ştiu, domnule. Cred că e în regulă. Ştiu că *eu* n-aş putea intra pe o gaură de şobolan. Sigur, va trebui să facem insignele mai mici.

— Doar nu vrei să spui că un agent şobolan ar avea voie să aresteze un om?

— Oh, da, domnule, spuse sergentul.

— Ce?

— Ei bine, dacă un şobolan a depus jurământul de om de gardă... adică şobolan de gardă..., atunci nu poţi să spui că nu are voie să aresteze pe cineva mai mare decât el, nu? Ar putea fi folositor, un şobolan de gardă. Înţeleg că fac şmecheria aia cu intratul prin cracul pantalonilor...

— Domnilor, ar trebui să trecem mai departe. Propun ca această problemă să fie studiată de subcomisie.

— Care dintre ele, domnule? Avem deja şaptesprezece!

Se auzi un pufnet din partea unuia dintre consilieri. Acesta era domnule Picotici, care avea 95 de ani şi dormise liniştit toată dimineaţa. Pufnetul însemna că se trezeşte.

Domnul Picotici se holbă la celălalt capăt al mesei. Favoriţii îi tremurară.

— Acolo e un şobolan! zise el arătând cu degetul. Uite, mm, ce neobrăzat! Un şobolan! Cu *pălărie!*

— Da, domnule, spuse cineva de lângă el. Aceasta este o întrunire pentru a discuta cu şobolanii, domnule.

El îşi coborî privirea şi-şi căută ochelarii.

— Ce-i asta? spuse el. Se uită mai atent. Hei, spuse el, nu eşti, mm, şi *tu* un şobolan?

— Da, domnule. Numele meu e Nutritiva, domnule. Suntem aici ca să discutăm cu oamenii. Să punem capăt tuturor necazurilor.

Domnul Picotici se holbă la şobolan, apoi se uită în celălalt capăt al mesei la Sardele, care-şi ridică pălăria. Apoi se uită la primar, care dădu din cap în semn de aprobare. Apoi se uită din nou la fiecare, mişcându-şi buzele pe când încerca să înţeleagă.

— *Toţi* vorbiţi? spuse el în cele din urmă.

— Da, domnule, răspunse Nutritiva.

— Şi... cine ascultă? spuse el.

— Ajungem şi la asta, spuse Maurice.

Domnul Picotici se uită furios la el.

— Tu eşti o pisică? întrebă el.

— Da, domnule, răspunse Maurice.

Domnul Picotici analiză încet şi acest aspect.

— Parcă noi omoram şobolanii? spuse el, ca şi cum nu mai era sigur de treaba asta.

— Da, dar, vedeţi dumneavoastră, domnule, ăsta e viitorul, spuse Maurice.

— Viitorul? spuse domnul Picotici. Zău? Întotdeauna m-am întrebat ce-o să se întâmple în viitor. Ei, bine. Şi pisicile vorbesc? Bravo! Trebuie să ne mişcăm odată cu... mm.... lucrurile care se mişcă, e limpede. Trezeşte-mă când se aduce... mm... ceaiul, da, pisicuţă?

— Ăăă... nu aveţi voie să-i spuneţi unei pisici „pisicuţă" dacă aveţi mai mult de zece ani, domnule, spuse Nutritiva.

— Clauza 19 b, spuse hotărât Maurice. „Nimeni nu are voie să se adreseze pisicilor cu nume caraghioase dacă nu intenţionează să le ofere imediat de mâncare." Asta-i clauza *mea,* adăugă el plin de mândrie.

— Zău? făcu domnul Picotici. Pe cuvântul meu, viitorul e *foarte* ciudat. Şi totuşi, îndrăznesc să spun că toate aspectele trebuiau luate în considerare...

Se lăsă din nou pe spătarul scaunului său şi după o vreme începu să sforăie.

În jurul lui discuţiile fură reluate, şi continuară. O mulţime de persoane vorbeau. Unele persoane ascultau. Din când în când, erau de acord... şi treceau la punctul următor... şi se certau. Dar teancurile de hârtii de pe masă deveneau tot mai înalte şi căpătau un aer tot mai oficial.

Negrumat se chinui să se trezească, şi îşi dădu seama că cineva se uita la el. De la celălalt capăt al mesei, primarul îl privea lung şi gânditor.

Cu ochii la el, primarul se aplecă în spate şi-i spuse ceva unui funcţionar, care dădu din cap aprobator şi, ocolind masa, pe lângă cei care se certau, ajunse la Negrumat.

Se aplecă spre el.

— Tu... poţi... să... mă... în-ţe-legi? spuse el, pronunţând cu grijă fiecare cuvânt.

— Da... pen-tru că... eu... nu... sunt... i-di-ot, răspunse Negrumat.

— Oh! Ăăă... primarul se întreabă dacă n-ar putea discuta cu tine în biroul lui, spuse funcţionarul. Uşa aia de acolo. Aş putea să te ajut să te dai jos, dacă vrei.

— Aş putea să te muşc de deget, dacă vrei, spuse Negrumat.

Primarul deja se ridicase de la masă. Negrumat coborî pe podea şi îl urmă. Nimeni nu le dădu nicio atenţie.

Primarul aşteptă până ce coada lui Negrumat pătrunse în birou apoi închise cu grijă uşa.

Încăperea era mică şi în dezordine. Hârtiile ocupau cea mai mare parte a suprafeţelor netede. Pereţii erau ocupaţi cu rafturi cu cărţi; alte cărţi şi alte hârtii erau îndesate deasupra cărţilor de pe rafturi şi în orice mic spaţiu rămas liber acolo.

Primarul, mişcându-se cu o atenţie exagerată, se aşeză într-un scaun rotativ mare, aflat într-o stare destul de jalnică, şi-şi coborî privirea către Negrumat.

— Nu ştiu cum să spun asta, zise el. M-am gândit că am putea avea o... o mică discuţie. Pot să te ridic de jos? Vreau să spun că ar fi mai uşor să vorbesc cu tine dacă ai sta pe biroul meu...

— Nu, spuse Negrumat. Şi ar fi mai uşor să vorbesc cu *tine* dacă ai sta întins pe podea. Negrumat oftă; era prea obosit ca să mai aibă chef de joacă acum. Dacă îţi pui mâna întinsă pe podea o să mă aşez pe ea şi o poţi ridica până la înălţimea biroului, spuse el, dar dacă încerci vreo şmecherie o să te muşc de degetul mare.

Primarul îl ridică, cu o grijă extremă. Negrumat sări în harababura de hârtii, ceşti de ceai goale şi tocuri vechi care acopereau tăblia de piele uzată, şi rămase în două labe, uitându-se în sus la omul care avea un aer încurcat.

— Ăăă... tu ai de obicei multă hârţogăraie de rezolvat?

— Piersicuţa scrie ceea ce e de scris, răspunse tăios Negrumat.

— Asta-i şobolăniţa aia care îşi drege glasul înainte de a vorbi, nu? spuse primarul.

— Da.

— E foarte... hotărâtă, nu? spuse primarul, şi acum Negrumat văzu că era transpirat. Îi cam sperie pe unii dintre consilieri, ha, ha.

— Ha, ha, făcu Negrumat.

Primarul avea un aer jalnic. Părea să caute ceva de spus.

— Te... ăăă... simţi bine aici? spuse el.

— Am petrecut o parte din noapte luptându-mă cu un câine în arena pentru şobolani, şi pe urmă cred că am rămas prins pentru o vreme într-o capcană, spuse Negrumat cu o voce de gheaţă. Şi pe urmă a fost un fel de război. În afară de toate astea, n-am de ce mă plânge.

Primarul îi aruncă o privire îngrijorată. Pentru prima oară în viaţa lui, Negrumat simţi că-i pare rău pentru un om. Puştiul cu mutră de prostănac fusese altceva. Primarul părea să fie la fel de obosit cum se simţea şi Negrumat.

— Ascultă, spuse el, cred că ar putea să meargă, dacă asta vrei să mă întrebi.

Primarul se lumină la faţă.

— Crezi? spuse el. Toată lumea se ceartă.

— De-asta şi cred că ar putea să meargă, spuse Negrumat. Oamenii şi şobolanii se ceartă. Voi nu ne otrăviţi brânza, noi nu vă stropipim dulceaţa. N-o să fie uşor, dar e un început.

— Dar trebuie să ştiu un lucru, spuse primarul.

— Da?

— *Puteaţi* să ne otrăviţi fântânile. *Puteaţi* să ne daţi foc la case. Fiica mea îmi spune că sunteţi foarte... avansaţi. Nu ne datoraţi nimic. De ce n-aţi făcut-o?

— La ce bun? Şi pe urmă ce-am fi făcut? Ne-am fi dus în alt oraş? Am fi trecut din nou prin toate astea? Dacă vă omoram ar fi fost *mai bine* pentru noi? Mai devreme sau mai târziu trebuia să vorbim cu nişte oameni. Iar ăştia puteaţi la fel de bine să fiţi voi.

— Mă bucur că ne îndrăgiţi! spuse primarul.

Negrumat deschise gura să spună: Vă îndrăgim? Nu, doar că nu vă urâm îndeajuns de mult. Noi nu suntem *prieteni.*

Dar...

Nu vor mai fi arene pentru şobolani. Nici capcane, şi nici otrăvuri. E adevărat, va trebui să le explice celor din Clan ce este un poliţist, şi de ce agenţii şobolani ar trebui să urmărească şobolanii care încălcau noile Reguli. Asta n-o să le placă. Asta n-o să le placă *deloc.* Chiar şi un şobolan purtând pe trupul lui urmele lăsate de dinţii Şobolanului Oaselor va avea probleme cu asta. Dar aşa cum spusese Maurice, ei or să facă ceva, tu ai să faci altceva. Nimeni nu va pierde prea mult şi toată lumea o să câştige o grămadă. Oraşul va prospera, copiii tuturor vor creşte mari, şi dintr-odată, totul va fi *normal.*

Şi toţi vor ca lucrurile să fie normale. Nu le place să vadă că lucrurile normale se schimbă. Trebuie să merite o încercare, îşi spuse Negrumat.

— Acum vreau să te întreb eu ceva, spuse el. Eşti şef de... de câtă vreme?

— De zece ani, spuse primarul.

— Nu e greu?

— Oh, ba da. Ba da. Toată lumea se ceartă cu mine tot timpul, spuse primarul. Deşi trebuie să spun că mă aştept la mai puţină ceartă dacă treaba asta merge. Dar nu e o slujbă uşoară.

— E ridicol să trebuiască să strigi tot timpul doar ca să se facă ce e de făcut.

— Aşa-i, spuse primarul.

— Şi toţi aşteaptă de la tine să iei toate hotărârile, spuse Negrumat.

— E-adevărat.

— Ultimul şef mi-a dat un sfat chiar înainte de a muri, şi ştii ce mi-a zis? „Nu mânca bucăţica verde storcoşită!”

— Un sfat bun? spuse primarul.

— Da, răspunse Negrumat. Dar tot ce avea de făcut el era să fie mare şi puternic şi să se lupte cu toţi ceilalţi şobolani care voiau să fie conducători.

— E cam la fel şi cu consiliul, spuse primarul.

— Cum? întrebă Negrumat. Îi *muşti* de *gât?*

— Nu încă, spuse primarul. Dar trebuie să recunosc că e o idee.

— E pur şi simplu mult mai complicat decât am crezut vreodată că o să fie! spuse Negrumat, încurcat. Pentru că după ce ai învăţat să strigi trebuie să înveţi să nu strigi!

— Şi-aici ai dreptate, spuse primarul. Aşa merge treaba. Îşi întinse mâna pe birou cu palma în sus. Îmi dai voie?

Negrumat păşi pe palmă şi reuşi să-şi ţină echilibrul pe când primarul îl ducea la fereastră şi îl aşeza pe pervaz.

— Vezi râul? spuse primarul. Vezi casele? Vezi oamenii din stradă? Ei, de fapt nu râul, pentru că ăsta curge singur. Şi în fiecare an se dovedeşte că n-am supărat suficient de mulţi oameni pentru ca ei să aleagă pe altcineva ca primar. Aşa că trebuie s-o fac din nou. E mult mai complicat decât am crezut vreodată că va fi.

— Cum, şi pentru tine? Dar tu eşti om! spuse uimit Negrumat.

— Ha! Crezi că asta face totul mai uşor? Şi *eu* am crezut că şobolanii erau sălbatici şi liberi!

— Ha! făcu Negrumat.

Rămaseră uitându-se pe fereastră. Jos în piaţă îi vedeau pe Keith şi Maliţia plimbându-se, adânciţi în discuţie.

— Dacă vrei, spuse după un timp primarul, ai putea avea un mic pupitru aici în biroul meu...

— O să trăiesc sub pământ, dar oricum mulţumesc, spuse Negrumat, adunându-şi gândurile. Pupitrele mici sunt puţin cam prea în stilul Domnului Urechilă.

Primarul oftă.

— Cred că aşa-i. Ăăă... Părea să fie gata să împărtăşească un secret vinovat şi, într-un fel, chiar era. Şi totuşi, spuse el, când eram copil îmi plăceau cărţile alea. Sigur, ştiam că erau nişte prostii, şi cu toate astea era drăguţ să te gândeşti că...

— Da, da, spuse Negrumat. Dar iepurele era prost. Cine a mai auzit de un iepure care vorbeşte?

— Oh, da. Nu mi-a plăcut niciodată iepurele. Personajele mărunte, pe-alea le iubeau toţi. Guz Rupert şi Păunul Phil şi Şarpele Ollie...

— Oh, să fim *serioşii* spuse Negrumat. Ăsta avea guler şi cravată!

— Şi?

— Şi, cum stăteau pe el? Un şarpe e ca un tub!

— Ştii, nu m-am gândit niciodată la asta, spuse primarul. Chiar că e o prostie. Ar aluneca din ele, nu?

— Iar jiletcile pe şobolani pur şi simplu nu merg.

— Nu?

— Nu, spuse Negrumat. Am încercat. Centurile pentru unelte sunt în regulă, dar nu şi jiletcile. Fasole Periculoasă chiar s-a supărat pentru asta. Dar i-am spus că trebuie să fii *practic.*

— Asta îi spun şi eu mereu fiicei mele, zise primarul. Poveştile sunt doar poveşti. Viaţa e suficient de complicată aşa cum e. Trebuie să facem planuri pentru lumea reală. Nu e loc pentru închipuiri.

— Exact, spuse şobolanul.

Şi omul şi şobolanul continuară să vorbească, pe când lumina zilei pălea şi se lăsa seara.

Sub plăcuţa pe care scria „Strada Râului” un om picta, cu mare grijă, un mic desen. Era mult mai jos de plăcuţă, doar cu puţin deasupra trotuarului, şi el trebuia să stea în genunchi. Se tot uita la o bucăţică de hârtie pe care o ţinea în mână. Iată cum arăta desenul:

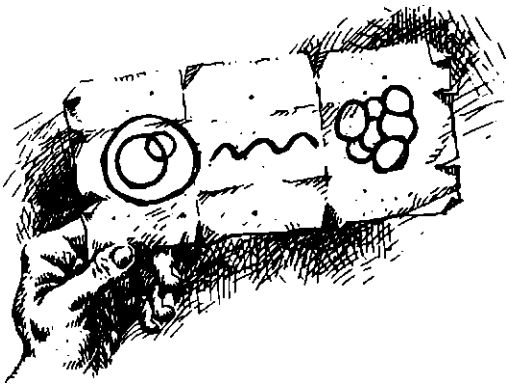

Keith începu să râdă.

— Ce-i aşa de nostim? întrebă Maliţia.

— E în şobolăneză, răspunse Keith. înseamnă Apă + Repede + Pietre. Străzile au pietre de pavaj, nu? Aşa că şobolanii le văd ca pe nişte bucăţi mari de piatră. Înseamnă Strada Râului.

— Amândouă limbile pe plăcuţele cu numele străzilor. Clauza 193, spuse Maliţia. S-au mişcat repede. Clauza asta a fost stabilită doar acum două ore. Bănuiesc că asta înseamnă că în galeriile de şobolani vor fi plăcuţe mici scrise în limba oamenilor, nu?

— Sper că nu, răspunse Keith.

— De ce nu?

— Pentru că şobolanii îşi marchează de obicei tunelurile stropipindu-le.

Fu impresionat de felul în care expresia Maliţiei rămase neschimbată.

— Văd că va trebui să facem cu toţii nişte schimbări importante în felul nostru de a gândi, spuse ea, meditativă. Dar Maurice chiar a fost ciudat, după ce tatăl meu i-a spus că existau o mulţime de bătrânele drăguţe în oraş care ar fi fericite să-i ofere un cămin.

— Adică atunci când a zis că aşa n-ar mai avea niciun haz? spuse Keith.

— Da. Ştii ce-a vrut să zică?

— Oarecum. Voia să spună că el e Maurice, răspunse Keith. Cred că s-a distrat de minune, plimbându-se fălos

încolo şi-ncoace pe masă, poruncind tuturor. A spus chiar că şobolanii ar putea păstra banii! A spus că o voce mică în capul lui îi şoptea că banii erau cu adevărat ai lor!

Maliţia păru să mediteze un timp, apoi spuse, ca şi cum de fapt ar fi ceva lipsit de importanţă:

— Şi... ăăă... rămâi şi tu, da?

— Clauza 9, Fluieraşul de Şobolani Titular, spuse Keith. Primesc un costum pe care nu trebuie să-l împart cu nimeni, o pălărie cu pană şi alocaţie pentru fluier.

— Asta va fi... destul de mulţumitor, spuse Maliţia. Ăăă...

— Da?

— Când ţi-am spus că am două surori, ăăă... asta nu era chiar adevărat, spuse ea. Ăăă... sigur, nu era o minciună, era doar... o uşoară exagerare.

— Da.

— Adică ar fi mai exact dacă aş spune că de fapt nu am deloc nicio soră.

— Ah, făcu Keith.

— Dar am milioane de prieteni, desigur, continuă Maliţia.

Keith îşi spuse că avea un aer absolut jalnic.

— E uluitor, spuse Keith. Majoritatea oamenilor au doar câteva zeci.

— Milioane, spuse Maliţia. Evident, e întotdeauna loc pentru încă unul.

— Bun, spuse Keith.

— Şi... ăăă... mai e şi Clauza 5, spuse Maliţia, părând încă uşor agitată.

— Oh, da, spuse Keith. Cea care a nedumerit pe toată lumea. „Un ceai şic cu brioşe cu cremă şi o medalie”, nu?

— Da, spuse Maliţia. Altfel nu s-ar încheia totul aşa cum se cuvine. Vrei, ăăă... să mă însoţeşti?

Keith dădu din cap în semn de aprobare. Se uită în jur, la oraş. Părea un loc drăguţ. De mărimea potrivită. Un bărbat îşi putea găsi un viitor aici...

— O întrebare doar..., spuse el.

— Da? spuse Maliţia, cu o voce subţirică.

— Cât durează să ajungi primar?

Există un oraş în Uberwald unde, de fiecare dată când ceasul bate sfertul de oră, şobolanii ies să tragă clopotele.

Şi oamenii îi privesc, şi aplaudă, şi cumpără ca amintiri căni şi farfurii şi linguri roase artizanal şi ceasuri şi alte lucruri de absolut niciun folos, în afară de acela de a fi cumpărate şi duse acasă. Şi merg în vizită la Muzeul Şobolanului, şi mănâncă Şoboburgeri (garantat fără carne de şobolan!) şi cumpără Urechi de Şobolan pe care le pot purta, şi cumpără cărţi cu lirică şobolănească scrisă în şobolăneză, şi spun „Ce ciudat!” când văd plăcuţele cu numele străzilor scrise în limba şobolăneză şi se minunează cum de arată atât de curat întregul oraş...

Şi o dată pe zi, Fluieraşul de Şobolani al oraşului, care e destul de tânăr, cântă la fluierele lui şi şobolanii dansează pe muzica sa, de obicei într-un şir de conga. Este un program care se bucură de multă popularitate (în zilele speciale, un şobolan micuţ care bate step organizează spectacole grandioase de dans, cu sute de şobolani care poartă paiete, şi jocuri de apă în fântâni, şi decoruri sofisticate).

Şi există prelegeri despre şobo-impozit şi cum funcţionează întregul sistem, şi cum şobolanii au un oraş al lor sub oraşul oamenilor, şi pot folosi în mod gratuit biblioteca, iar uneori chiar îi trimit pe tinerii şobolani la şcoală. Şi toată lumea spune: „Cât de perfect, cât de bine organizat, cât de *uluitor!”*

Şi apoi cei mai mulţi se întorc în oraşele lor şi pun din nou capcane şi otrăvuri, pentru că unele minţi nu pot fi schimbate nici măcar cu securea. Dar sunt câţiva care văd lumea ca un loc diferit.

Nu e perfect, dar funcţionează. Tot şpilul la poveşti e că trebuie să le alegi pe cele care durează.

Iar departe, în josul râului, un motan arătos, cu doar câteva porţiuni chele pe blană, sare de pe o barcă, merge agale de-a lungul pontonului, şi intră într-un oraş mare şi

prosper. Petrece câteva zile încăierându-se cu pisicile autohtone şi familiarizându-se cu locul şi, în cea mai mare parte a timpului, stând şi privind.

În cele din urmă vede ceea ce voia. Iese din oraş pe urmele unui băieţandru. Băiatul poartă pe umăr un băţ, iar la capătul lui o boccea, de felul celor în care oamenii obişnuiesc în poveşti să-şi care toate bunurile pe care le au pe lumea asta.

Motanul rânjeşte în sinea lui. Dacă ştii la ce visează oamenii, îi poţi manipula.

Motanul îl urmează pe băieţandru până la prima piatră de hotar de pe drum, unde băiatul se opreşte să se odihnească. Şi aude:

— Hei, puştiule cu mutră de prostănac! Vrei să fii primar? Nu, puştiule, sunt aici, jos...

Pentru că unele poveşti se sfârşesc, dar poveştile vechi continuă, şi dacă vrei să rămâi în frunte, trebuie să dansezi aşa cum ţi se cântă.

SFÂRŞIT

Nota autorului

Cred că în ultimele câteva luni am citit despre şobolani mult mai mult decât îmi face bine. Cea mai mare parte din lucrurile adevărate – sau, cel puţin, lucrurile despre care oamenii spun că sunt adevărate – sunt atât de incredibile, încât nu le-am inclus aici, pentru ca cititorii să nu creadă că le-am inventat eu.

Se ştie că există şobolani care au scăpat dintr-o arenă pentru cursele de şobolani folosind aceeaşi metodă pe care i-a aplicat-o Negrumat bietului Jacko. Dacă nu mă credeţi, aflaţi că Moş Alf, Jimma şi Unchiul Bob au fost martori. O ştiu, aşadar, de la cea mai sigură sursă.

Regii şobolanilor există cu adevărat. *Cum* au apărut, acesta este un mister total; în această carte, Maliţia menţionează vreo două teorii. Îi sunt recunoscător Dr. Jack Cohen pentru o teorie mai modernă şi mai deprimantă, care spune că de-a lungul timpului nişte oameni cruzi şi inventivi au avut mult prea mult timp la dispoziţie.